

43

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2008

7615 - ΚΥΚΛΟΦΕΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ - 1,50 €

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Η δυσσομία της εξουσίας
σελ. 3

Η πρώτη φάση
του Ασφαλιστικού
σελ. 4

Μπλακ άουτ διάρκειας
σελ. 5

«Η ομοφυλοφιλία είναι ανθρώπινη
δυνατότητα»
σελ. 8

«Αθήνα – Μεταμορφώσεις του
Χώρου και των Ανθρώπων»
σελ. 8

Το ρεύμα είναι δημόσιο αγαθό, όχι
είδος πολυτελείας
σελ. 9

Γειτονιές της Αθήνας
σελ. 10

φάκελος: σελ. 11-14

ΥΓΕΙΑ

Το τέλος της δημόσιας υγείας

Η ολοκλήρωση της ιδιωτικοποίησης
και εμπορευματοποίησης
της περίθαλψης

Υγεία ώρα μηδέν

Σχετικά με τα ξεχασμένα αυτονόητα

Διεθνή: Γάζα - Θιβέτ
σελ. 15

Η άνοδος του ρεφορμισμού
σελ. 16

Κυβέρνηση της Αριστεράς;
Μακριά από τα κινήματα
σελ. 17

Η «αντι»τρομοκρατική νομοθεσία
σελ. 18

Μετανάστες:
Αυτή η κινούμενη εργατική δύναμη
σελ. 19

Συνέντευξη με το συγγραφέα -
μεταφραστή Θάνο Ζαρταλούδη
σελ. 20

ΡΙΧΑΡΔΟΣ Ο Γ', Θεατρική παράσταση
στο NOSOTROS
σελ. 22

Έλλειμμα πολιτισμού- έλλειμμα
πολιτικής, Ελλείμματα και
υπολείμματα γενικά...
σελ. 23

Κινηματογραφώντας με μια Kodak
σελ. 23

Απεργιακό αντάρτικο

Τρομοκρατία είναι:

Η "μαύρη εργασία"

Η επέκταση της
"γενιάς των 600 Ευρώ"

Οι πενιχροί μισθοί και
οι συντάξεις-επίδομα κηδείας

Η δουλειά μέχρι θανάτου

της σύνταξης

Το αίσθημα της ανασφάλειας σήμερα γίνεται καθολικό. Η επίθεση της μαφίας κράτους-αφεντικών στα δημόσια κοινωνικά αγαθά είναι δίχως τέλος και με ένα σκοπό: ολοένα και περισσότερο κέρδος σε έναν κόσμο χωρίς δικαιώματα, χωρίς πρόσβαση, χωρίς μνήμη, σε έναν κόσμο *tabula rasa* που τα αφεντικά θα σβήνουν και θα γράφουν όποτε και ό,τι θέλουν.

Ελεύθερος χώρος και χρόνος, περιβάλλον, παιδεία, υγεία, κάθε πτυχή της καθημερινής ζωής γίνονται πατέντες των πολυεθνικών για να πουληθούν αργότερα, πανάκριβα στην ελεύθερη αγορά του καθημερινού εκβιασμού. Σε αυτό το τεύχος της «Β» ασχολούμαστε με το ζήτημα της υγείας που αποτελεί μία άλλη, σπουδαία διάσταση της επίθεσης στα ασφαλιστικά δικαιώματα και της προσπάθειας της παγκόσμιας εξουσίας των πολυεθνικών να μετατρέψουν οριστικά το ανθρώπινο σώμα σε ένα πειραματόζωο πάνω στο οποίο θα δοκιμάζονται φάρμακα και τεχνικές καταστολής. Για το φαινόμενο της σταδιακής εμπορευματοποίησης της δημόσιας υγείας δεν ευθύνονται μόνο μερικά «κοράκια με άσπρες μπλούζες» που θησαυρίζουν παίρνοντας φακελάκια. Ευθύνεται η κυριαρχία του κέρδους των φαρμακευτικών εταιρειών που μαζί με φάρμακα πουλάνε όπλα, χημικά, μεταλλαγμένα. Ευθύνεται η απουσία ενός καθολικού κοινωνικού συστήματος δημόσιας υγείας για όλους και για όλες (ασφαλισμένους, ανασφάλιστους, άνεργους, μετανάστες) το οποίο πρέπει να κατακτήσουμε σε συνδυασμό με τον αγώνα για καθολική, δημόσια κοινωνική ασφάλιση για όλους και όλες. Απέναντι στην αδιάσπαστη μαφία κράτους-αφεντικών και τα πάντα πρόθυμα στηρίγματά της (κόμματα, ΜΜΕ, συνδικαλιστική γραφειοκρατία, δικαστήρια) στέκεται η κοινωνία, στέκονται οι πολίτες που αντιστέκονται ατομικά και συλλογικά, που διεκδικούν καταρχήν το να ζουν με αξιοπρέπεια, που ανακαλύπτουν και επανανοηματοδοτούν την (ξεχασμένη) έννοια της αλληλεγγύης.

Στο ασφαλιστικό ο ελπιδοφόρος συντονισμός των πρωτοβάθμιων σωματείων, στην παιδεία οι φοιτητές που αναζητούν νόημα μέσα από την αυτόνομη, ελεύθερη δράση, στο περιβάλλον όσοι καταλαβαίνουν ότι η «ανάπτυξη» δεν είναι παρά ένα παραμύθι της κυριαρχίας για πλήρη έλεγχο του φυσικού πλούτου, στις φυλακές όσοι βιώνουν καθημερινά τη βαρβαρότητα του εγκλεισμού, στην πόλη και τη γειτονιά όσοι αμφισβητούν τον αποκλεισμό του ανθρώπινου βλέμματος σε ένα τεμαχισμένο αστικό τοπίο με προκαθορισμένες ζώνες ελέγχου-επιτήρησης και επιχειρούν να διασχίσουν ελεύθερα τη σύγχρονη μητρόπολη.

Αυτό το ρεύμα, άλλοτε φανερό και άλλοτε υπόγειο, που απλώνεται παντού στην ελληνική κοινωνία επιχειρεί το πέρασμα από την κοινωνία της ανασφάλειας σε μία κοινωνία της δημιουργίας και της αυτόνομης συλλογικής δράσης. Αυτό το ρεύμα δεν μπορεί (και δεν πρέπει) να βραχυκυκλωθεί στα στάσιμα κανάλια του κοινοβουλευτισμού, της αντιπροσώπευσης, της κατάληψης της εξουσίας, γιατί, εν κατακλείδι, είναι η μόνη ελπίδα ότι θα ξεφύγουμε από την βαρβαρότητα για να ανοιχτούμε στους ωκεανούς της ελευθερίας.

BABYLONIA • 7615 •
Χρόνος 5ος, φύλλο 43
Απρίλιος 2008

Ιδιοκτήτης: Εταιρεία για την επικοινωνία και τον πολιτισμό Βαβυλωνία, ΑΜΚ
Εκδότης - Διευθυντής: Άννα Καραγεωργίου
Διεύθυνση: Μακρυγιάννη 17, Θεσσαλονίκη, Τ.Κ. 546 25, ΤΗΛ.: 2310-261.290
Εκτύπωση: Διεθνές Δίκτυο μέσων ΕΠΕ
Φωτογραφίες: Ευρωκίνηση

ΑΘΗΝΑ: Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Nosotras - Θεμιστοκλέους 66 - Εξάρχεια - Τηλ.: 6976623087
ΞΑΝΘΗ: Χώρος "Ex Nihilo" Τηλ.: 6974.143.889
ΚΟΜΟΤΗΝΗ: Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος "Adelante" - Αγ. Γεωργίου 36, Τ.Κ.. 691 00 - Τηλ.: 6976.022.582
ΓΙΑΝΝΙΝΑ: Χώρος Χειρονομίας, Άννης Κοιμητής & Ζαλακάστα, Τηλ.: 6938.012.092
ΑΓΡΙΝΙΟ: Τηλ.: 6942.476.998
ΛΑΡΙΣΑ: Τηλ.: 6932.394.169
ΠΑΤΡΑ: "Versus" - Αράτου 49 - Κέντρο - Τηλ.: 6947.067.636
ΡΕΘΥΜΝΟ: Τηλ.: 6974.429.408
ΧΑΝΙΑ: Στέκι Μεταναστών, Χανιά, ΤΗΛ.: 6973771825
ΣΕΡΡΕΣ: Μοναστηρίου 1, ΤΗΛ.: 6938438766

e-mail: info@babylonia.gr • www.babylonia.gr
Ετήσια συνδρομή 20 ευρώ - Για επικοινωνία και εγγραφές: 694 82 31 584

Πίσω από τις σημαίες και τις παρελάσεις κρύβονται τα εγκλήματα του έθνους- κράτους

Η σημαία και οι παρελάσεις είναι ο συμβολισμός και η πανηγυρική προβολή των εγκλημάτων του έθνους-κράτους. Διότι αυτά που είδαμε τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια στη Γιουγκοσλαβία και στις χώρες του ανατολικού μπλοκ, με προεξέχουσα την πρώην Σοβιετική Ένωση, επιβεβαίωσαν με τον πιο τραγικό τρόπο πως η θρησκεία και το έθνος με τη δύναμη του κράτους, όταν σπκύνουν τα ήβάρά τους ετοιμάζονται για ανθρωποθυσίες. Μαζί με το αναμάρτημα των εθνικών ιδεολογιών μπήκε σε ημερήσια διάταξη η επιστροφή των όπλων των παλιών και ξεφτισμένων εθνικιστικών μύθων που αφορούσαν στη συνέχεια και στην ομοιογένεια ή ακόμα και στην καθαρότητα του έθνους, προκειμένου να διασφαλιστεί ένα κομμάτι γης, έστω μικρό κι αδύναμο, πάνω στο οποίο θα στέριωνε όχι η περηφάνια αλλά ο αφέντης και ο δούλος, ο κυρίαρχος και ο κυριαρχούμενος. Αξίζει να σημειώσουμε εδώ πως όσα συμβαίνουν τα τελευταία χρόνια στα σχολεία με αφορμή τη σημαία και τις παρελάσεις είναι ένα μεγάλο άημα εις βάθος για νέους ανθρώπους μπροστά στους οποίους υψώνονται τα μεγάλα τείχη του εκπαιδευτικού συστήματος. Έτσι, το περιεχόμενο της γνώσης, ο τρόπος μάθησης και διδασκαλίας, οι ρόλοι μαθητής - καθηγητής, η συνεχής αξιολόγηση με τις εξετάσεις, τα απουσιολόγια, ζητήματα που μπορούν να ενώσουν όσους ασφυκτιούν μέσα στο ανελεύθερο και καταναγκαστικό εκπαιδευτικό σύστημα, μετατρέπονται σε ζητήματα δεύτερης σημασίας ή το πολύ-πολύ σε ματαιόδοξη διεκδίκηση, παραχωρώντας τη θέση τους στη διεκδίκηση της «ηρωτιάς» με έπαθλο τη σημαία. Κι αν τυχαίνει αυτή η «ηρωτιά» να διεκδικείται από μετανάστη με την ρετινιά του κοινωνικά και πολιτισμικά «κατώτερου» η σημαία γίνεται το καταφύγιο της ξενοφοβίας και του ρατσισμού.

Να τελειώνουμε με τις παρελάσεις

Η μόνη σημαία που σπκύνουμε είναι η σημαία της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και αλληλεγγύης

(Απόσπασμα από ανακοίνωση των μαθητών της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης που μοιράστηκε στα Προπύλαια στα πλαίσια της παρέμβασής τους ενάντια στις παρελάσεις)

Οι μαθητές της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης πραγματοποιούν ανοιχτή συνέλευση
κάθε Σάββατο στις 6μμ στον ελεύθερο κοινωνικό χώρο NOSOTROS

BABYLONIA ONLINE www.babylonia.gr
Αρχή Φόλλο Άρθρα Φωτό Βίντεο Αναζήτηση Πληροφορίες Συνδέσεις

BABYLONIA
Πληροφορίες
Επικοινωνία

ΑΡΘΡΑ
Ελλάδα
Διεθνή
Αναλύσεις

BABYLONIA online

Στο άβατο της «έννομης» τάξης

από την αρχή του «οργανωμένου» κοινωνικού βίου των ανθρώπων σε κράτη, έθνη, και πολιτεύματα, η βία υπήρξε ουσιαστικός συντελεστής επιβίωσης. Ειδικά σε περιόδους που η ομοιογένεια της εκαστοτε εξουσίας, του μονάρχη, βασιλέα ή κυβέρνησης, η ταξική κυριαρχία... »

e-mail: info@babylonia.gr

Η δυσσομία της εξουσίας

Με τον οχετό των σκανδάλων να ζέχνει ακόμα, περισσότερο ίσως και από τους λόφους σκουπιδιών στους δρόμους, η κυβέρνηση επιχειρεί «ηρωική» έξοδο ανοίγοντας όλη τη φαρέτρα των νεοφιλελεύθερων σχεδίων της. Τα αποθεματικά του κοινωνικού πλούτου μαζεύονται στο μεγάλο κουμπαρά της κρατικής και καπιταλιστικής ανίερης συμμαχίας, η ενέργεια παραδίδεται όλο και περισσότερο στους ιδιώτες, το περιβάλλον καταστρέφεται από το βρόμικο λιθάνθρακα, τις λογικές του κέρδους και της ανάπτυξης, τα πανεπιστήμια γίνονται «κολέγια» με δίδακτρα στα μεταπτυχιακά. Όλα αυτά την ώρα που η αριστερά δείχνει ναρκωμένη από τις νέες εξουσιαστικές της φαντασιώσεις, η σοσιαλδημοκρατία αδυνατεί να κατανοήσει τις αιτίες της δομικής της κατάρρευσης και οι ηγεσίες των συνδικαλιστικών ενώσεων μετατρέπονται πιο πολύ από ποτέ σε αποσβεστήρες της κοινωνικής οργής και αγανάκτησης.

Για την εξουσία πραγματικό είναι ό,τι εξυπηρετεί την προπαγάνδα της, όμως για την κοινωνία πραγματικό είναι τα 70 δισεκατομμύρια ευρώ της κρατικής κλοπής των ταμείων, πραγματικό είναι το ένα εκατομμύριο ανασφάλιστοι εργαζόμενοι στην Ελλάδα σήμερα. Πραγματικό είναι απλά μια στιγμή του ψεύτικου.

Μέσα σε αυτή τη δυσσομία αναδεικνύεται δειλά η συσσωρευμένη οργή μιας κοινωνίας που αντιδρά δυναμικά. Μέσα από τη μαζική συμμετοχή στις απεργίες, τα κινήματα πόλης, τις συνελεύσεις βάσης για το λιθάνθρακα, για την ενέργεια και για το νερό, μέσα από τις κραυγές των μεταναστών που κατεβαίνουν στους δρόμους κατά χιλιάδες, μέσα από το κουράγιο των απλών απεργών που αντιστέκονται ακόμα στις κρατικές απειλές, την κατασκευοφάντηση των αγώνων τους και την τρομοκρατία κράτους και εργοδοτών.

Το ανίερο τραστ

Ησεμνή και ταπεινή δεξιά γνωρίζει ότι η μάχη του ασφαλιστικού μπορεί να είναι το κύκνειο άσμα της και έτσι επιλέγει με προσοχή τους συμμάχους της εξαιρώντας από τη μεταρρύθμιση το

σκληρό πυρήνα του καθεστώτος: μπάτσους, δικαστές, στρατιωτικούς. Για να μπορούν τα δικαστήρια να δουλεύουν ακόμα και σαββατοκύριακα ώστε οι απεργίες να κρίνονται παράνομες και καταχρηστικές, για να κατεβαίνουν με σθένος και περίσσεια στο δρόμο οι δυνάμεις καταστολής και να δέρνουν απεργούς. Η ανίερη συμμαχία του μετώπου εξουσία είναι πιο ενωμένη από ποτέ. Οι βιομήχανοι βγαίνουν στα κανάλια αντιδικώντας και απειλώντας με μηνύσεις απεργούς, εισαγγελείς κάνουν πολιτικές κρίσεις ποινικοποιώντας τον ίδιο το συνδικαλισμό, μπάτσοι σέρνουν στα δικαστήρια διαδηλωτές, «αγανακτισμένοι πολίτες» εμφανίζονται στα παράθυρα των ειδήσεων καθημερινά.

Πραγματικό είναι απλά μια στιγμή του ψεύτικου

Τα ψέματα της εξουσίας είναι τόσο πρόδηλα που δεν πείθουν πια κανέναν. Η μεταρρύθμιση θα δώσει ζωή στα ταμεία για άλλα 30 χρόνια μας λένε σήμερα. Μόνο που ακριβώς το ίδιο μας έλεγαν ο Μητσοτάκης και ο Σημίτης για τους νόμους Σιούφα και Ρέππα. Μας λένε ότι τα ταμεία δεν έχουν λεφτά. Όμως την ίδια στιγμή χαρίζουν 1,3 εκατομμύρια ευρώ στην Άλφα Μπανκ ενώ όλη η περιουσία του πλούσιου ταμείου των κληρικών, που ενοποιήθηκε με αυτό των δημοσίων υπαλλήλων, πάει ως δώρο στην αρχιεπισκοπή. Μας λένε ότι το 10% από τις αποκρατικοποιήσεις θα πηγαίνει στο νέο ταμείο συνοχής λες και η δημόσια περιουσία δεν είναι ολόκληρη κοινωνικός πλούτος και όχι μόνο το ένα

δέκατο της. Για την εξουσία πραγματικό είναι ό,τι εξυπηρετεί την προπαγάνδα της, όμως για την κοινωνία πραγματικό είναι τα 70 δισεκατομμύρια ευρώ της κρατικής κλοπής των ταμείων, πραγματικό είναι το ένα εκατομμύριο ανασφάλιστοι εργαζόμενοι στην Ελλάδα σήμερα.

Η παράδοση κάθε ελεύθερου δημόσιου κοινωνικού χώρου των πόλεων στους καπιταλιστές, η διαχείριση της ενέργειας και του νερού είναι τα πεδία όπου η κοινωνία συγκρούεται μετωπικά με το μπλοκ εξουσίας και τις αριστερές παραφυάδες του που ακόμα και σήμερα μένουν δεμένες στο ιδεολογικό άρμα της ανάπτυξης

Την ίδια στιγμή, η κυβέρνηση ψηφίζει το νόμο για τα μεταπτυχιακά επιβάλλοντας δίδακτρα στα πανεπιστήμια, προωθώντας έτσι το «Δούρειο ίππο» για την πλήρη ιδιωτικοποίηση της ανώτατης εκπαίδευσης. Παράλληλα με δεκάδες υπουργικές αποφάσεις εφαρμόζει σταδιακά όλες τις ρυθμίσεις του νέου νόμου πλαισίου καρφώνοντας ένα-ένα τα καρφιά στο φέρετρο της δημόσιας παιδείας.

Στο άρμα της ανάπτυξης

Από την άλλη πλευρά, δέσμια των λογικών της ανάπτυξης και του κέρδους, η εξουσία καταστρέφει όλο και περισσότερο το φυσικό περιβάλλον υποθηκεύοντας το μέλλον των επόμενων γενεών.

Η παράδοση κάθε ελεύθερου δημόσιου κοινωνικού χώρου των πόλεων στους καπιταλιστές, η διαχείριση της ενέργειας και του νερού είναι τα πεδία όπου η κοινωνία συγκρούεται μετωπικά με το μπλοκ εξουσίας και τις αριστερές παραφυάδες του που ακόμα και σήμερα μένουν δεμένες στο ιδεολογικό άρμα της ανάπτυξης.

Οι αδηφάγες πολιτικές των κυβερνήσεων που στερούν από την κοινωνία το οξυγόνο της ελευθερίας, σπλίζουν την επιθυμία των απλών ανθρώπων να γκρεμίζουν τα κάγκελα που τους χωρίζουν από τις παραλίες και τους ελεύθερους χώρους, είναι αυτές που τους ωθούν να ξεριζώσουν τις κεραίες κινητής τηλεφωνίας, είναι αυτές που βγάζουν τους μετανάστες στην Πάτρα κατά χιλιάδες στο δρόμο διεκδικώντας το αυτονόητο. Να ζουν και να μετακινούνται ελεύθερα σε μια πόλη που τους το αρνείται.

Οι νέες διαχωριστικές γραμμές χτίζουν το τείχος της ολικής άρνησης κάθε συνδιαλλαγής με κυβερνήσεις, κόμματα και εταιρίες. Ένα τείχος που χτίζεται με όρους αδιάλλακτους, αντικαθεστωτικούς και αντικοινοβουλευτικούς. Με τους όρους του ανέμου της νίκης...

Προς την ολική άρνηση

Αν η σημερινή συρρίκνωση της Σοσιαλδημοκρατίας κάνει τις συνιστώσες της καθεστωτικής αριστεράς να επιδίδονται σε έναν εμφύλιο εντυπώσεων και στρατηγικής για την υπαρπαγή των κεντροαριστερών ψηφοφόρων, η κοινωνία φαίνεται να τους ξεπερνά στους νέους της αγώνες μένοντας επιδεικτικά μακριά από τα παιχνίδια τους. Οι νέες διαχωριστικές γραμμές ορθώνονται από τα σύγχρονα κινήματα έξω και πέρα από λογικές εκπροσώπησης, ιδεολογικές περιχαράκωσεις και κομματικούς εναγκαλισμούς. Οι νέες διαχωριστικές γραμμές χτίζουν το τείχος της ολικής άρνησης κάθε συνδιαλλαγής με κυβερνήσεις, κόμματα και εταιρίες. Ένα τείχος που χτίζεται με όρους αδιάλλακτους, αντικαθεστωτικούς και αντικοινοβουλευτικούς. Με τους όρους του ανέμου της νίκης...

Σωτήρης Λυκουργιώτης

«Παλιό φάρμακο σε άδειο στομάχι»*

Όσο παντοδύναμη και αν παρουσιάζεται στα Βαλκάνια η ιδέα του έθνους-κράτους είναι ένας ασθμαίνων «γίγαντας με πηλίνα πόδια» (το πόσο δύσκολο είναι να ξεριζωθεί από τις κοινωνίες είναι μία άλλη ιστορία και αφορά την αποδόμηση των μύθων σε σχολεία-πανεπιστήμια, την εκδίωξη της Εκκλησίας, κ.ά.): όχι μόνο γιατί εκ φύσεως το έθνος-κράτος είναι μία ιστορική κατασκευή, που στη Βαλκανική στηρίχτηκε πρώτιστα στην καταγωγή, αλλά και επειδή σήμερα δεν μπορεί να σταθεί σοβαρά δίχως την πολύτιμη βοήθεια του διεθνοποιημένου κεφαλαίου που ενώνει τους βαλκανικούς εθνικισμούς κάτω από την κερδοφόρα κυριαρχία του στο πλαίσιο μίας τροφοδότησης του ενός από το άλλο.

Μία πρώτη ένδειξη για το σταδιακό ξέφτισμα της

δύναμης των αιματηρών εθνικών μύθων είχαμε την άνοιξη του 2004 όταν στο Βελιγράδι κινητοποιήθηκαν ελάχιστοι, σε σύγκριση με το πρόσφατο παρελθόν πάντα, για τα όσα συνέβαιναν τότε στο Κόσοβο. Τα ψόφια συλλαλητήρια στη Θεσσαλονίκη από Άνθιμο-Καρατζαφέρη αποτυπώνουν αντίστοιχα μία υποχώρηση της περιθωριακής, γραφικής ελληνικής εθνικοφοροσύνης που αναμινύει τα πάντα διαστρεβλώνοντάς τα (ορθοδοξία, Μεγαλέξανδρους, αντικαπιταλιστική ρητορεία κ.λπ.) για να αποδείξει ελληνικότητα της Μακεδονίας, έστω και εάν πάντοτε μπορεί στο μέλλον να ευνοηθούν τέτοιες στάσεις (και) από τις ιδιαιτερότητες της Θεσσαλονίκης και από την απέραντη δύναμη των ΜΜΕ.

Αυτό που ηγεμονεύει σήμερα, πάντως, είναι ένας λόγος που δέχεται την έννοια του έθνους (η αρι-

στερή εκδοχή προτιμά την εξίσου θολή έννοια του λαού αποδίδοντας τα πάντα σε «σκοτεινά μπερι-αλιστικά κέντρα») συμμαχώντας με τα ντόπια και πολυεθνικά αφεντικά για μία, ούτως ή άλλως, δεδομένη κυριαρχία στα Βαλκάνια, στο πλαίσιο πάντοτε του διεθνούς συστήματος πολιτικής και οικονομικής ισχύος (ΗΠΑ, ΕΕ, Ρωσία, ΝΑΤΟ). Με μία φράση θα λέγαμε ότι αυτή η κυρίαρχη άποψη μάς θέλει και τσολιαδάκια και «αμερικανάκια».

Αν ξύσουμε την επιφάνεια των φαινομενικά αντιμαχόμενων βαλκανικών εθνικισμών, θα δούμε ότι άνετα μπορούν να συμβιβάζονται επενδύσεις, ανθρωπιστική βοήθεια με την ευλογία της Εκκλησίας, εθνικιστικές κορώνες, νατοϊκές δοκιμές (η ελληνική δύναμη στο Κόσοβο εκπαιδεύεται στις επιχειρήσεις καταστολής πλήθους), Ζώνες Ελεύθερων

Συναλλαγών στα σύνορα για πλήρη εκμετάλλευση φτηνού εργατικού δυναμικού.

Σε αυτό το πλαίσιο αναδύεται η επικαιρότητα ενός πολιτικού προτάγματος: No Border-No Nation. Ούτε κράτη ούτε σύνορα ούτε έθνη. Είναι μία σημασία που μπορεί να μας απεγκλωβίσει τόσο από την αριστερή φενάκη του εάν το έθνος-κράτος είναι εξαρτημένο ή όχι (λες και αυτό έχει σημασία, και όχι το εάν είναι κράτος) όσο και από τον διεθνισμό του κεφαλαίου που ανοίγει τα σύνορα μόνο για τα εμπορεύματα.

* Έτσι χαρακτηρίζει τον εθνικισμό στα Βαλκάνια ανακοίνωση της Αναρχοσυνδικαλιστικής Πρωτοβουλίας Σερβίας (Απρίλιος 2004)

Γ. Παπαχριστοδούλου

Στους μοναχικούς δρόμους της οργής

Η ανασφάλεια είναι διάχυτη και κόβει βόλτες στους κεντρικούς δρόμους της Αθήνας και των άλλων μεγαλουπόλεων της χώρας. Η οργή ξεχειλίζει, η αγανάκτηση σκιαγραφείται πλέον ξεκάθαρα στα πρόσωπα των εκατομμυρίων σύγχρονων μισθωτών σκλάβων. Ο πόνος, η απορία, η έκπληξη για τα σχέδια των κρατούντων εναλλάσσονται με τις κραυγές απόγνωσης. Οι δρόμοι του ζοφερού αύριο δεν ανοίγονται με τις καλύτερες των προθέσεων, ούτε είναι σπαρμένοι με ροδοπέταλα. Η κοινωνική ειρήνη είναι προσपाιτούμενο, κανείς όμως δεν μπορεί να την εγγυηθεί ούτε και να την επιβάλει. Αν όλα αυτά δε συνθέτουν σκηνικό πολέμου τότε τι στο διάολο είναι; Όποιος δεν το καταλαβαίνει, όποιος χαζεύει το δάχτυλο αντί να βλέπει το φεγγάρι ή ηλίθιος είναι ή ύποπτος!

Εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι πλημμύρισαν το κέντρο στις 19 του Μάρτη, σε μια από τις πιο μαζικές απεργιακές διαδηλώσεις από τη μεταπολίτευση και μετά. Τα συσσωρευμένα προβλήματα, ο εγκλωβισμός στους σύγχρονους ρυθμούς ζωής, η ιδιότυπη εργασιακή ομηρία βρήκαν τον τρόπο να εκφραστούν. Η απάντηση στην αντιστασιατική επίθεση δόθηκε από τη συντριπτική πλειοψηφία του λαού. Είχαν προηγηθεί οι μεγάλες απεργίες των τραπεζοϋπαλλήλων, των εργαζομένων στη ΔΕΗ, των ΟΤΑδων. Για δύο βδομάδες οι τόνοι των σκουπιδιών έπνιξαν τον Κακλαμάνη και την κυβέρνηση, όχι όμως και την κοινωνία. Οι «σκουπιδιαραίοι» με τον ηρωικό τους αγώνα, κόντρα σε θεούς και δαίμονες, απέδειξαν πως τίποτα δε χαρίζεται με παρακάλια και διαλόγους, παρά μόνο κατακτιέται με την αποφασιστική δράση των «από κάτω», ενάντια στις λογικές της ηττοπάθειας και με τη συγκρότηση ενός ευρύτερου κινήματος με σαφή ανατρεπτικά και συγκρουσιακά χαρακτηριστικά. Συγκρούστηκαν με τα ΜΑΤ, περιφούρησαν τη χωματερή, τα έβαλαν με τους μπράβους του δήμου, μπλόκαραν τη νύχτα τα απεργοσπαστικά συνεργεία.

Απέναντί του, το απεργιακό κίνημα βρήκε ένα πανίσχυρο μέτωπο εξουσίας, ένα σύνολο δυνάμεων με διαφορετικά χαρακτηριστικά αλλά με κοινό στόχο:

την αλλαγή του εργασιακού «χάρτη» και την επιβολή της νέας πραγματικότητας που αγκαλιάζει όλους τους τομείς της ζωής μας. Η κυβέρνηση, οι βιομήχανοι, οι μεγαλοεκδότες, οι καναλάρχες και οι παρατρεχάμενοι τους θωρακίζονται και εξοπλίζουν το οπλοστάσιό τους για να υπερασπιστούν τα συμφέροντά τους. Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες δεν μπορούν να πάρουν ούτε «τζούρα» από τη γενικευμένη οργή και την ορμή του συνόλου της νέας εργατικής τάξης. Η κορυφή του παγόβουνου, οι ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ δέσμιες στο άρμα της «ανάπτυξης» και της ελεύθερης αγοράς, μακριά από τα συμφέροντα της γενιάς των 600 και 700 ευρώ, των νεόπτωχων και του κόσμου της εργασιακής περιπλάνησης, τα μαζεύουν και φεύγουν. Την κρίσιμη στιγμή τότε που χρειάζεται η κορύφωση των αγώνων, αυτές μοιάζουν να πνίγονται από το ορμητικό ποτάμι των εργαζομένων και αρπάζουν το σωσίβιο που τους πετά ο κοινοβουλευτισμός.

Η πρόταση του Αλαβάνου για δημοψήφισμα σώζει την αίγλη του συστήματος και εγκλωβίζει τους αγώνες μέσα στους διαδρόμους της βουλής, σπέρνοντας ταυτόχρονα την αυταπάτη στις «μάζες», πως κάτι μπορεί να κερδισθεί με τη βουβή διαμαρτυρία των υπογραφών. Ξαν να μην έφτανε αυτό, τα συνδικαλιστικά ρετιρέ μια βδομάδα μετά την επιβολή της ταφόπλακας στο κίνημα, σπεύδουν

να υπογράψουν τη νέα εθνική σύμβαση εργασίας με ποσοστά αυξήσεων που δεν ξεπερνούν τα όρια της ξεφτίλας και να εισπράξουν τα εύσημα από το ΣΕΒ για τη συμβολή τους στην προσπάθεια απορρόφησης των κοινωνικών κραδασμών στην προοπτική επίτευξης της εργασιακής ειρήνης.

Στον αντίποδα (τουλάχιστον φαινομενικά), οι «επικριτές της γραφειοκρατίας», οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ, αρκούνται σε ασκήσεις αγωνιστικού θάρρους θωρακίζοντας την καθαρή ταξική τους γυάλα. Από την πρώτη στιγμή υποτιμούν τη σημασία της μάχης για την απόκρουση της αντιστασιατικής μεταρρύθμισης όπως υποτιμούν τον όποιο αγώνα για την υπεράσπιση και διεύρυνση των συμφερόντων των εργαζομένων.

Για τον Περισσό, σημασία έχει μόνο το άνοιγμα του δρόμου για τη συνολική ανατροπή της κυβερνητικής πολιτικής, η αλλαγή των συσχετισμών, η ενίσχυση του κόμματος και του ΠΑΜΕ, η εξαγωγή πολύτιμων συμπερασμάτων (που κι αυτά δεν τα βγάζουν). Δεν έχει αναρωτηθεί κανείς, πώς θα αλλάξουν άραγε οι συσχετισμοί και πώς θα ανατραπεί η πολιτική αν σφυρίζεις αδιάφορα στα «καλέσματα της κοινωνίας», αν σνομπάρεις τις κινητοποιήσεις και πορεύεσαι στη αμερικάνικη πρεσβεία την ώρα που οι 300 συζητούν στη βουλή για το νομοσχέδιο, αν το μόνο που σε ενδιαφέρει είναι να τραμπουκίσεις

στο μπλοκ των «ύποπτων» αναρχικών της Λάρισας; Πώς θα ενισχύσεις τις γραμμές σου όταν δεν κατεβάζεις ούτε ένα σωματείο σου σε απεργία τη στιγμή που οι γραφειοκρατικές ομοσπονδίες βάζουν λουκέτο στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα; Ψηλά γράμματα θα μου πείτε!

Η πρώτη φάση της μάχης για την απόκρουση της αντιστασιατικής επίθεσης έφτασε στο τέλος της αφήνοντας τους εργαζόμενους τραγικά μόνους.

Το χάσμα ανάμεσα στη συνδικαλιστική ηγεσία και την πλατιά βάση επιβεβαιώθηκε πανηγυρικά. Αυτοί που πούλησαν τους εργαζόμενους στο παρελθόν, τους γύρισαν προκλητικά την πλάτη για άλλη μια φορά. Κι όμως!

- Ο κόσμος κατέβηκε στο δρόμο, φώναξε, διεκδίκησε, ριζοσπαστικοποιήθηκε αποδεικνύοντας πως το πιο καλό σχολείο είναι ο δρόμος και η ίδια η ταξική πάλη.
- Συγκρότησε από τα κάτω τις ανεξάρτητες αμεσοδημοκρατικές πρωτοβουλίες, συντόνισε τον αγώνα του.
- Εμφανίστηκε για πρώτη φορά ο συντονισμός των δεκάδων πρωτοβάθμιων σωματείων, έξω από το πλαίσιο των ΓΣΕΕ και ΠΑΜΕ, με αρκετά ελλείμματα βέβαια, φανερώνοντας όμως μια πραγματική τάση μέσα στο κίνημα, ένα ρεύμα που μπορεί και πρέπει να δώσει άλλη προοπτική στους αγώνες και τα αιτήματα.
- Έγινε κατανοητό σε μεγάλο τμήμα των εργαζομένων πως μόνο η ενεργοποίηση της ίδιας της βάσης είναι ικανή να ανοίξει τον ασκό του Αιόλου, να χαράξει νέους δρόμους, να καταφέρει πλήγματα στην κυριαρχία, να διαμορφώσει τους όρους της νίκης.
- Διαμορφώθηκε ένα ευρύτερο κοινωνικό, εργατικό μέτωπο πάλης και ανατροπής.

Με αυτά τα χαρακτηριστικά και κεκτημένα των πρόσφατων κινητοποιήσεων μπορούμε να αντιστρέψουμε την πορεία που δείχνει να διαγράφεται σε πείσμα των καιρών, σήμερα και όχι σε ένα μακρινό μέλλον. Η μάχη είναι μπροστά μας. Εμπρός για νέες απεργίες.

Τάσος Χριστόπουλος

Κραχ Ante Portas?

σήμερα στα 10 τρις, που χάνονται κυρίως στις ΗΠΑ αλλά εξαπλώνονται στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα.

Ποιοι χάνουν;

Από την κρίση subprime υπάρχουν ήδη 2.2 εκατομμύρια αστέγων στις ΗΠΑ, που στήνουν σκηνές και παραπήγματα στις παρυφές των πόλεων, δεχόμενοι τη σκληρή καταστολή της αστυνομίας. Από την

εκδήλωση της κρίσης έχουν επίσης καταγραφεί 250.000 απολύσεις σε όλη τη χώρα, ενώ το φαινόμενο της ανεργίας και του πληθωρισμού αυξάνεται με γεωμετρικούς ρυθμούς συμπιέζοντας τις κοινωνίες. Τα φαινόμενα αυτά είναι εξαγώγιμα και στον υπόλοιπο κόσμο.

Το κράτος;

Όταν το σύστημα πλήττεται ο καλύτερος σύμμαχός του αναδεικνύεται στο κράτος. Από την εκδήλωση της κρίσης μέχρι σήμερα οι Κεντρικές Τράπεζες κάνουν εναγώνιες απόπειρες να αποτρέψουν το κραχ με συνεχείς ενέσεις ρευστότητας αμύθητων ποσών, ενώ κρατικοποιούν τις μεγάλες πολυεθνικές τράπεζες, που χρεωκοπούν (βλ. Northern Rock – Αγγλία, Bear Stearns – ΗΠΑ). Όλες αυτές οι απόπειρες διάσωσης χρηματοδοτούνται αποκλειστικά

από τον συγκεντρωμένο στα χέρια του κράτους κοινωνικό πλούτο. Ταυτόχρονα, τα ΜΜΕ ανακυκλώνουν χειροκροτήματα για την πυγμή που επιδεικνύουν οι κρατικοί τραπεζίτες, οι νεοφιλελεύθεροι θυμούνται με κροκοδείλια δάκρυα τον Keynes, ενώ οι μόνοι αλώβητοι παραμένουν οι καπιταλιστές.

Σε στιγμές κρίσης...

... για το σύστημα караδοκούμε. Όταν η οικονομική του κυριαρχία παρουσιάζει ρωγμές, οι κοινωνίες αναζωπυρώνουν τον ανταγωνισμό με κεφάλαιο και κράτος. Είναι καλή στιγμή να ακονίσουμε τα προτάγματά μας για εναλλακτική οικονομία σε άμεση σύνδεση με τις ανάγκες της κοινωνίας και τις αξίες της αλληλεγγύης, πέρα από τις λογικές τόσο της απάνθρωπης καπιταλιστικής οικονομίας όσο και της «ηλίθιας» οικονομίας κεντρικού σχεδιασμού των νοσταλγών της «ΕΣΣΔ». Ας ευχηθούμε λοιπόν καλό κραχ στο παγκόσμιο οικονομικό σύστημα.

Αντώνης Μηρούμας

Από τα μέσα του προηγούμενου χρόνου το παγκόσμιο οικονομικό σύστημα φθίνει. Η κατάρρευση της αγοράς subprime σε συνδυασμό με μία σειρά άλλων αρνητικών οικονομικών συγκυριών, όπως η άνοδος των τιμών του πετρελαίου και των τροφίμων, έχουν πλήξει σοβαρά τη ροή χρήματος και την επενδυτική εμπιστοσύνη στις αγορές. Επειδή η κρίση έχει ξεκινήσει από την καρδιά του συστήματος, τις τράπεζες και τα χρηματιστήρια, η διάχυση της στην παγκόσμια οικονομία είναι αναπόφευκτη. Ήδη από τις αρχές αυτού του χρόνου οι ΗΠΑ μπαίνουν σε περίοδο ύφεσης, η οποία συμπαράσφει και τον υπόλοιπο κόσμο.

Κραχ ante portas?

Κανείς δε μπορεί να προοικονομήσει με βεβαιότητα το άμεσο μέλλον στις αγορές. Αυτό όμως που μπορούμε να αναλύσουμε είναι ο τρόπος που το σύστημα χειρίζεται τέτοιες δομικές κρίσεις και τις συνέπειες που αυτές έχουν πάνω στις κοινωνίες. Από την κρίση οι απώλειες υπολογίζονται

Μπλακ άουτ διάρκειας

Η ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ οδηγούν τους αγώνες μοιραία στην ήττα, αφού διοχετεύουν την εντεινόμενη κοινωνική και εργατική δυσарέσκεια στα ακίνδυνα κοινοβουλευτικά τερτίπια και πρακτικές των κομμάτων. Με την επιστράτευση όλων των αντικοινοβουλευτικών μέσων, καθώς και των αυτοοργανωμένων αγώνων μακράς πνοής, των απεργιακών συγκρούσεων και των διαδηλώσεων κερδίζουμε αυτά που μας ανήκουν.

Με τις μεγαλύτερες εργατικές διαδηλώσεις της τελευταίας εικοσαετίας απάντησαν οι εργαζόμενοι σε πολλές πόλεις στις 19 Μαρτίου, ενάντια στην αντεργατική αντικοινωνική πολιτική της κυβέρνησης για το ασφαλιστικό. Στην Αθήνα η διαδήλωση, που είχε διπλάσιο όγκο από αυτόν της 12ης Δεκέμβρη, αντιμετωπίστηκε από την κυβέρνηση με έξαρση της κρατικής τρομοκρατίας. Η ρίψη δεκάδων πλαστικών σφαιρών και ληγμένων χημικών από την Πανεπιστημίου μέχρι τα Εξάρχεια φανέρωσε τον πανικό της κυβέρνησης που απονομιμοποιημένη κοινωνικά κατέφυγε στην ανοιχτή τρομοκρατία των απεργών διαδηλωτών και στην ποινικοποίηση της απεργίας της ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ με το ερώτημα του κακουργήματος! Ήταν αυτό το μεγάλο ποτάμι των απεργών δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, που σηκώνοντας το ζυγό της μισθωτής εργασίας για τη μεγιστοποίηση των κερδών των αφεντικών και αναπνέοντας τη μπόχα των σύγχρονων κάτεργων-χώρων εργασίας, βλέπει τη χιλιοκομματιασμένη ζωή του ως μια μικρή παρένθεση στον αργό θάνατο που του επιφυλάσσουν οι κρατούντες με το ασφαλιστικό. Με δουλειά μέχρι το θάνατο και με συντάξεις-επιδόματα κηδείας.

Η οργή και η αγανάκτηση αναπόσπαστο τμήμα της διαμαρτυρίας των απεργών. Ξεδιπλωμένες στις μεταμεσονύχτιες αυτοοργανωμένες εξορμήσεις εργαζομένων που έβαλαν φραγμό στους απεργοσπαστικούς μηχανισμούς πολλών Δημάρχων, σταματώντας και παίρνοντας τα κλειδιά πολλών απορριμματοφόρων, στο μπλοκάρισμα των χωματερών στα Λιόσια και στον Ελαιώνα και στις συγκρούσεις έξω από τη βουλή, το βράδυ της 20ης Μαρτίου, με πρωτοβουλία των πρωτοβάθμιων σωματείων, φοιτητών και επισφαλών εργαζομένων που χάλασαν τη «συνδικαλιστική φιάστα»-συναυλία των υποταγμένων εργατοπατέρων. Οι οποίοι θα κήρυσσαν και επίσημα τη λήξη των απεργιών. Τα χωρίς μαζικότητα κατ' επι-

φαση συλλαλητήρια της 26ης και 27ης Μαρτίου το επιβεβαίωσαν. Ενδεικτικό της αυξανόμενης οργής απέναντί τους ήταν και το σύνθημα που ακούστηκε από εκατοντάδες εργαζόμενους: «αλήτες, λέρες, εργατοπατέρες». Σαν συνέχεια του γιουχαΐσματος του προέδρου της ΕΣΗΕΑ Πάνου Σόμπολου για την απεργοσπαστική στάση του και τη λαιμοδωρία των απεργών της ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ, ΠΟΕ-ΟΤΑ από πολλούς μεγάλοςχημους δημοσιογράφους, μέλη της ΕΣΗΕΑ. Την ίδια στιγμή και όταν το ασφαλιστικό ψηφίζονταν επί της αρχής, το ΠΑΜΕ έκανε χρονικά μια μειωμένου καταλογισμού αντιπολεμική-αντιιμπεριαλιστική πορεία στην αμερικάνικη πρεσβεία.

Είναι γεγονός ότι πολλές από τις παραπάνω απεργιακές δράσεις των εργαζομένων αποτελούν το μέλλον των αγώνων, που στέλνουν το μήνυμα της ανταποδοτικής άμεσης εργατικής δράσης, ως απάντηση στα χτυπήματα που δέχονται σήμερα οι εργαζόμενοι από την κυβέρνηση με τη συνενοχή των κρατικοσυνδικαλιστών. Και τα χτυπήματα είναι πολλά. Το αντισσφαλιστικό νομοσχέδιο, οι επικείμενες ιδιωτικοποιήσεις σε ΟΤΕ, ΔΕΗ, Λιμάνια, η επισφα-

Η αποβολή του φόβου από τις τάξεις των εργαζομένων είναι ο απαραίτητος και αναγκαίος όρος για να δουν τους εαυτούς τους πρωταγωνιστές, σπάζοντας την ανάθεση και δημιουργώντας τους όρους της νίκης στους δρόμους.

λής και «μαύρη» εργασία, οι μισθοί πείνας των 600 ευρώ και οι συντάξεις των 450 ευρώ αποτελούν τα βασικά συστατικά μιας διαρκούς μάχης που πρέπει να πάρει άλλα χαρακτηριστικά. Γιατί η κατάρριψη του κοινωνικού αυτοματισμού που προώθησαν τα ΜΜΕ και η κυβέρνηση δε γίνεται με τις νομιμόφρονες δηλώσεις και πρακτικές των εργατοπατέρων συνδικαλιστών, αλλά με τροχοδεικτικές δράσεις των ιδίων των εργαζομένων που θα λειτουργούν απελευθερωτικά και συνάμα συγκρουσιακά. Είναι ενδεικτικό ότι παρόλο που πολλά τμήματα εργαζομένων σε ΠΟΕ-ΟΤΑ, ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ, λιμενεργάτες προσπάθησαν στις 19 Μάρτη -έστω και συμβολικά- να κατευθύνουν τα πανό προς τα ΜΑΤ, στο τέλος υπέκυψαν στους «ειδικούς» γραφειοκράτες του εργατικού κινήματος. Για τούτο και η αποβολή του φόβου από τις τάξεις των εργαζομένων είναι ο απαραίτητος και αναγκαίος όρος για να δουν τους εαυτούς τους πρωταγωνιστές, σπάζοντας την ανάθεση και δημιουργώντας τους όρους της νίκης στους δρόμους.

Η ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ και οι ομοσπονδίες που ανέστειλαν

τις απεργίες τους, εγκλωβισμένες κυρίως στην άνευρη αντιπολιτευτική τακτική του ΠΑΣΟΚ θα διαχειριστούν για ακόμα μια φορά τη νέα ήττα καταφεύγοντας στα δικαστήρια για να κριθεί αντισυνταγματικός ο νόμος! Σωσίβιό τους τα κοινοβουλευτικά τερτίπια και πρακτικές όλων των κομμάτων της αντιπολίτευσης: το δημοψήφισμα του ΣΥΡΙΖΑ για το οποίο δίνουν τη μάχη των... υπογραφών και η πρόταση μομφής του ΠΑΣΟΚ. Από την άλλη το ΠΑΜΕ/ΕΣΑΚ/κκε -που δεν έχει την τόλμη και τα κότσια να προκηρύξει από μόνο του ούτε μια 24ωρη απεργία- θα περιμένει την προκήρυξη της επόμενης απεργίας από τη ΓΣΕΕ για να επιδείξει την «ταξικότητά του» από ξεχωριστή πλατεία.. Ωστόσο η μάχη του ασφαλιστικού ακόμα δεν έχει τελειώσει. Θα κριθεί για όλο το επόμενο διάστημα από την ανάπτυξη και ισχυροποίηση ενός απεργιακού αντάρτικου και από την ικανότητα των ιδίων των εργαζομένων να μπορούν να βγαίνουν μαζικά στο προσκήνιο και να αντιδρούν ενάντια στην κυβέρνηση και στους κρατικοσυνδικαλιστές γραφειοκράτες. Για την ακύρωση του αντισσφαλιστικού νομοσχεδίου και την αποτροπή όλων των αντεργατικών αντικοινωνικών μέτρων στην πράξη. Με όλα τα αντικοινοβουλευτικά μέσα.. Στους δρόμους του αγώνα, στις απεργιακές συγκρούσεις και στις διαδηλώσεις. Με μπλακ άουτ διάρκειας σε όλους τους νευραλγικούς τομείς της εξουσίας και του κεφαλαίου. Με τέτοιους συσχετισμούς, που δεν θα εξαρτώνται από τις αποφάσεις των Δ.Σ. των Β/θμίων και Γ/θμίων συνδικάτων ή τους κομματικοκεντρικούς σχεδιασμούς του ΠΑΜΕ, αλλά από τη μάχημη αυτοοργάνωση των εργαζομένων στις Συνελεύσεις Βάσης τους και τον συντονισμό τους και κυρίως στους δρόμους της οργής, που «...κανείς δεν μπορεί να βεβαιώσει τι και πώς θα συμβεί».

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

Οι προσκυνημένοι του ενός (1) ευρώ

Η ΓΣΕΕ (ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ), αφού κήρυξε τη λήξη των αγώνων για το ασφαλιστικό, στην τέταρτη μόλις συνάντησή της με τα αφεντικά ξαναδιαπραγματεύθηκε τους βασικούς κατώτατους μισθούς και τα ημερομίσθια των εργαζομένων και τελικά υπέγραψε το διετές σύμφωνο κοινωνικής ειρήνης και νέας φτώχειας. Οι κρατικοσυνδικαλιστές της ΓΣΕΕ υπέγραψαν ένα (1) ευρώ αύξηση στο ημερομίσθιο για το 2008 και ενάμιση (1,5) ευρώ από 1-5-2009, ανήμερα της πρωτομαγιάς!!! Πέρσι τέτοια εποχή υπέγραψαν τους πενιχρούς μισθούς των 657 ευρώ μικτά, ενώ σήμερα αποδεχόμενοι όλα τα ιδεολογήματα των κρατούντων, περί της «δεινής κατάστασης» της «εθνικής οικονομίας», αντί

να οξύνουν τους εργατικούς αγώνες τους οδηγούν στην ήττα και τους ξεπουλούν ασύστολα. Μπροστά στην αντικοινωνική επιδρομή της κυβέρνησης στο ασφαλιστικό, των ελαστικών εργασιακών σχέσεων, την αύξηση της ανεργίας, τις ιδιωτικοποιήσεις, τη μαύρη και επισφαλή εργασία, την επέκταση της «γενιάς των 600 ευρώ», ως δειλοί και προσκυνημένοι που είναι, τρέμουν το υψωμένο δάκτυλο της εξουσίας και των αφεντικών. Φοβούνται τον ίσκιο τους και γίνονται οι υπέρμαχοι θεματοφύλακες της κοινωνικής και εργασιακής ειρήνης. Που σημαίνει ότι για δύο χρόνια θα υπάρχει «πάγωμα» των κατώτερων μισθών στα όρια της φτώχειας και καθήλωση των μέσων πραγματικών μισθών στα επίπεδα

που υπέγραψε η ΓΣΕΕ. Καθώς οι Ομοσπονδίες και κυρίως τα πρωτοβάθμια σωματεία εκβιάζονται από τη σύμβαση ΓΣΕΕ-αφεντικών και κάθε μισθολογική διεκδίκηση που υπερβαίνει την ποσοστιαία αύξηση της Σύμβασης θεωρείται ως μη εφικτή, επειδή αντίκειται στη λεγόμενη δημοσιονομική πειθαρχία της κυβέρνησης και άρα είναι απαγορευτική. Στην ουσία η επαισχυντή συμφωνία ΓΣΕΕ-αφεντικών αποτρέπει τις διεκδικήσεις και άρα τους αγώνες για καλύτερους μισθούς, δίνει άλλοθι στην κυβέρνηση για την περαιτέρω λεηλασία των κατακτήσεων των εργαζομένων και αβαντάρει τα αρπακτικά του κεφαλαίου που αισχροκερδούν και αυξάνουν τα πλούτη τους.

Μεγάλες είναι και οι ευθύνες του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ και της Α.Π/ ΣΥΝ γιατί τα σωματεία που ελέγχουν χρόνια τώρα διεκδικούν μισθούς στα όρια της Συλλογικής Σύμβασης της ΓΣΣΕ, δεν τα υπερβαίνουν και κατά συνέπεια αποδέχονται όλη τη φιλοσοφία της ΓΣΣΕ παρά τις φραστικές ανώδυνες καταγγελίες τους. Καθώς οι διεκδικήσεις που υπερβαίνουν τα όρια της Σύμβασης είναι δυνατόν να δημιουργήσουν παρατεταμένες κοινωνικές αναταραχές και ανεξέλεγκτες καταστάσεις που δε θα μπορούν να ελέγξουν. Καθότι τα αριστερά δεκανίκια της ΓΣΣΕ θα χάσουν τους ρόλους τους, ως «τσοπάνηδων» της εργατικής διαμαρτυρίας.

Θ. Θ.

ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ - ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ - ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ - ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ

★ **Την απόφαξη δύο αστυνομικών** και δύο ανδρών της ΟΠΚΕ αποφάσισε το Πρωτοβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο της ΕΛ.ΑΣ. για την υπόθεση βασανισμού μεταναστών στο ΑΤ Ομόνοιας, που αποκαλύφθηκε το καλοκαίρι του 2007, όταν το βίντεο κυκλοφόρησε στο Διαδίκτυο. Σύμφωνα με την απόφαση, αποτάσσεται ένας αρχιφύλακας με την κατηγορία ότι υποχρέωνε δύο πολίτες που είχαν προσαχθεί στο Αστυνομικό Τμήμα να χτυπούν ο ένας τον άλλο διαδοχικά, φωνάζοντας φράσεις τις οποίες ο ίδιος προσβλητικά κι υποτιμητικά υπαγόρευε.

Ο άλλος αστυνομικός που αποτάσσεται κατέγραφε σε βίντεο με κινητό τηλέφωνο το βασανισμό, ενώ οι δύο συνοριοφύλακες συμμετείχαν στη σκηνή, παρακολουθώντας και μη κάνοντας τίποτε για να αποτρέψουν το ψυχολογικό και σωματικό βασανισμό. Ο τότε υπουργός Δημόσιας Τάξης Βύρων Πολύδωρας διέταξε Ένορκη Διοικητική Εξέταση, στην οποία οι αστυνομικοί παραδέχθηκαν την πράξη τους. Οι αστυνομικοί παραπέμφθηκαν και στην Ποινική Δικαιοσύνη, ενώ το Πρωτοβάθμιο Συμβούλιο δέχθηκε το πόρισμα της Ένορκης Διοικητικής Εξέτασης και τους έθεσε εκτός Σώματος, με το δικαίωμα να προσφύγουν στο Δευτεροβάθμιο.

.....

★ **Την ίδια ώρα, αίτηση** αποφυλάκισης κατέθεσε άλλος συνοριοφύλακας που αντιμετωπίζει κατηγορίες για τη δολοφονία μετανάστη στο Αμύνταιο Φλώρινας. Μάλιστα, πέραν των πορειών αλληλεγγύης στο πρόσωπό του από αστυνομικούς, συνοριοφύλακες και πολίτες της Φλώρινας, ο βουλευτής Σερρών του ΛΑΟΣ, Ηλίας Πολατίδης, κατέθεσε ερώτηση τη Βουλή για την αποφυλάκισή του μέχρι να οριστεί η δίκη!!!

.....

★ **Την Πέμπτη 27 Μάρτη** πραγματοποιήθηκε στο Πολυτεχνείο του ΑΠΘ, εκδήλωση ενημέρωσης για τα νέα αντιμεταναστευτικά μέτρα που προωθεί η Ευρωπαϊκή Ένωση, καθώς και για κεντρικά ζητήματα σχετικά με πρόσφυγες και μετανάστες στην Ελλάδα. Αρχικά παρουσιάστηκε το βίντεο «πύλες και γέφυρες» και στη συνέχεια μέλος της Ομάδας Μεταναστών και Προσφύγων αναφέρθηκε στις γενικότερες συνθήκες και τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν πρόσφυγες και μετανάστες στην Ελλάδα. Σε σχέση μάλιστα με το επίκαιρο ζήτημα του ασφαλιστικού τονίστηκε πως «Το ΙΚΑ και ο ΟΓΑ στέκονται στα πόδια τους χάρη στις εισφορές των μεταναστών, οι τραπεζικοί οργανισμοί το ίδιο. Κι όμως δεν θεωρούμαστε καν πολίτες...»

Η επόμενη ενημέρωση έγινε από μέλος της Ομάδας Νομικών για τα Δικαιώματα Μεταναστών και Προσφύγων και αφορούσε την υπόψηψη «οδηγία για την επιστροφή προσώπων» (Α6-0339/2007) που προβλέπει απέλαση από την Ευρωπαϊκή Ένωση όλων των “χωρίς χαρτιά” μεταναστών και προσφύγων, παρατείνει τον χρόνο κράτησης μέχρι την απέλαση από 3 μήνες σε 18 και επιβάλλει 5ετή απαγόρευση εισόδου. Τονίστηκε η υποκρισία του ευρωκοινοβουλίου που δήθεν ενδιαφέρεται για τα ανθρώπινα δικαιώματα, και όμως αύξησε τον χρόνο κράτησης από έξι μήνες που πρότεινε η επιτροπή σε δεκαοχτώ, ενώ μείωσε τον χρόνο που θα απαιτηθεί για να εφαρμοστεί η νομοθεσία στις χώρες της ΕΕ από 2 χρόνια σε 1,5!

Άλλο σημαντικό σημείο της υπόψηψη οδηγίας είναι ότι ορίζει σαφώς πως η επιστροφή των χωρίς χαρτιά μεταναστών και προσφύγων δεν είναι υποχρεωτικό να γίνεται στη χώρα προέλευσής τους αλλά και «σε τρίτη χώρα με την οποία έχουν αναπτύξει δεσμούς». Με απλά λόγια, αν ψηφιστεί η οδηγία, ένας πρόσφυγας από το Αφγανιστάν ή το Ιράκ θα μπορεί να κρατηθεί φυλακισμένος μέχρι και ενάμιση χρόνο και στη συνέχεια να απελαθεί στην Τουρκία ή τη Λιβύη. Για τα επόμενα 5 χρόνια, αν αποπειραθεί να ξαναμπει σε χώρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, θα απελαύνεται αμέσως, χωρίς καμία δυνατότητα αντίδρασης. Διαβάστε (στα αγγλικά ή γαλλικά) την πορεία της οδηγίας στο Ευρωκοινοβούλιο και το μέχρι στιγμής κείμενό της στα ελληνικά.

Στη συνέχεια, μέλος της Ομάδας Μεταναστών και Προσφύγων αναφέρθηκε στους νέους αντιμεταναστευτικούς μηχανισμούς που προωθεί η Ευρωπαϊκή Ένωση (FRONTEX - ευρωπαϊκή υπηρεσία για τη διαχείριση της επιχειρησιακής συνεργασίας στα εξωτερικά σύνορα, EUROSUR - ευρωπαϊκό σύστημα επιτήρησης των συνόρων και VIS - σύστημα πληροφοριών για τις θεωρήσεις).

Προτού γίνει η ενημέρωση για τις συνθήκες στην Πάτρα και στον προσφυγικό καταυλισμό, προβλήθηκε ένα 5λεπτο σχετικό βίντεο. Στην ενημέρωση που ακολούθησε τονίστηκε πως αν και αποτράπηκε η διάλυση του καταυλισμού, έχει αυξηθεί η αστυνομική παρουσία στη γύρω περιοχή, απαγορεύοντας ουσιαστικά την έξοδο των Αφγανών (γι' αυτό το λόγο άλλωστε τελικά δεν στάθηκε δυνατό να έρθουν στην εκδήλωση Αφγανοί πρόσφυγες από την Πάτρα). Αναφέρθηκαν περιπτώσεις όπου πρόσφυγες οδηγήθηκαν σε κρατητήρια όπου τους χτύπησαν και τους κράτησαν μέχρι και δέκα ημέρες, άλλες περιπτώσεις όπου πρόσφυγες μεταφέρθηκαν στο στρατόπεδο κράτησης στο Φυλάκιο του Έβρου, ακόμα και περιπτώσεις όπου πρόσφυγες (κυρίως νεαρής ηλικίας) που μεταφέρθηκαν την περίοδο της κακοκαιρίας στην Αθήνα, στη συνέχεια τους απαγορεύθηκε γραπτώς η είσοδος στην Πάτρα και την Ηγουμενίτσα.

Τέλος, έγινε ενημέρωση για την κατάσταση στο Αιγαίο και ειδικότερα στην Κρήτη. Ξεχωριστή αναφορά έγινε στα γεγονότα του περασμένου Δεκέμβρη στο Καστέλλι Κισσάμου, όταν μετά τις αποκαλύψεις για άθλιες συνθήκες διαβίωσης αφρικανών μεροκαματιάρηδων (δεν τους έδιναν ούτε νερό!) πραγματοποιήθηκε πογκρόμ από κουκουλοφόρους με λουστούς, με πρόφαση μια καταγγελία 57χρονης για βιασμό. Ακολούθησε συζήτηση κατά τη διάρκεια της οποίας συλλογικότητες ενημέρωσαν για σχεδιαζόμενες δράσεις. (περισσότερα στην ιστοσελίδα της Ομάδας Μεταναστών και Προσφύγων: www.clandestina.org)

★ **Μικροσυμπλοκές και τραυματισμοί** 3-4 αγροτοπατέρων της ΠΑ.ΣΥ του ΚΚΕ στην Λάρισα ακολούθησαν την συνεχιζόμενη τραμπουκική συμπεριφορά μελών του ελεγχόμενου από το ΠΑΜΕ Εργατικού Κέντρου Λάρισας, όταν επιχείρησαν ανεπιτυχώς να εμποδίσουν για δεύτερη φορά μπλοκ αναρχικών/αντιεξουσιαστών της ΑΚ Λάρισας και της Κατάληψης ΙΚΑ να πραγματοποιήσουν πορεία κατά την πανελλαδική πανεργατική απεργία στις 19 Μάρτη. Σε ανακοίνωσή της η ΑΚ Λάρισας αναφέρει: «Οι κοινωνικοί αγώνες δεν είναι τσιφλίκι κανενός. Καταγγέλλουμε την προκλητική και βίαιη στάση μελών της νομαρχιακής επιτροπής νομού Λάρισας, επαγγελματιών στελεχών του ΚΚΕ, οι οποίοι επιχείρησαν δυο φορές στις αντίστοιχες μεγάλες γενικές απεργίες και συλλαλητήρια τις 12ης Φλεβάρη και 19ης Μαρτίου να απαγορέψουν την συμμετοχή μας σε αυτά.

Τα συλλαλητήρια αυτά γίνονται ενάντια στο νομοσχέδιο της κυβέρνησης για τη μεταρρύθμιση του ασφαλιστικού, το οποίο στην ουσία αποτελεί κομμάτι της μεθοδευμένης επιχείρησης κατάργησης της δημόσιας κοινωνικής ασφάλισης.

Πιο συγκεκριμένα, καταγγέλλουμε ότι:

Στις 12 Φλεβάρη, τα επαγγελματικά μέλη της νομαρχιακής επιτροπής με τραμπούκικο τρόπο, χρησιμοποιώντας βία, προπηλακισμούς και απειλές, στέρξαν στο μπλοκ των αντιεξουσιαστών-αναρχικών Λάρισας το δικαίωμα να βγουν στο δρόμο, να συμμετάσχουν στη πορεία, στην οποία το εργατικό κέντρο καλούσε όλο το κόσμο της Λάρισας. Όλη την εβδομάδα πριν πραγματοποιηθεί το συλλαλητήριο της 19ης Μαρτίου δεχόμασταν σχεδόν κάθε μέρα απειλές από συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ ότι θα μας “εξαφανίσουν” αν επιχειρήσουμε να βγούμε στο δρόμο. Απειλές, οι οποίες ακούστηκαν ακόμα και μέσα σε συνελεύσεις του εργατικού κέντρου.

Και καταλήγουμε αυτή τη φορά, στο συλλαλητήριο της 19ης Μάρτη όπου με τον ίδιο τρόπο βίας και εκφοβισμού, τα ίδια μέλη της νομαρχιακής επιτροπής Λάρισας επιχείρησαν ξανά να μας απαγορεύσουν να διαδηλώσουμε.

Επειδή για μας, δεν νοείται με κανέναν τρόπο και για κανένα λόγο να απαγορεύεται η συμμετοχή νέων, εργαζομένων, φοιτητών και ανέργων στους αγώνες της γενιάς τους, ούτε από συνδικαλιστές, ούτε από εργοπατέρες, αλλά και ούτε από τους μηχανισμούς καταστολής του κράτους..... “δεν συμμορφωθήκαμε εις τας υποδείξεις τους.

Ως Αντιεξουσιαστική Κίνηση Λάρισας αποτελέσαμε κομμάτι του μπλοκ αυτόνομων/αναρχικών/αντιεξουσιαστών και όλοι μαζί ισότιμα και υπεύθυνα διαδηλώσαμε την 19η Μάρτη στους δρόμους της Λάρισας.

Ως Αντιεξουσιαστική Κίνηση Λάρισας δηλώνουμε ότι ο εχθρός μας είναι το καθεστώς της σύγχρονης καπιταλιστικής κοινωνίας και όχι

ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ - ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ

ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΙ – ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΙ– ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΙ – ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΙ

οι συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ. Απλά, ο αγώνας μας και το όραμά μας για μια κοινωνία ακηδεμόνευτη από κόμματα και εξουσίες τους ξεπερνά και τους αφήνει χωρίς ρόλο και ουσία ύπαρξης.

Αλληλεγγύη στη κατάληψη Ιός Κοινωνικής Απελευθέρωσης

Ο αγώνας συνεχίζεται...

19/3/08»

.....

★ **Συνεχίστηκαν και φέτος οι παρεμβάσεις** διαμαρτυρίας ενάντια στις μαθητικές παρελάσεις. Στην Αθήνα συγκεκρίμενα παρέμβαση με κείμενο και πανό διοργάνωσαν μαθητές της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης στα Προπύλαια ενώ παρέμβαση με πανό, κείμενο και τρυκάρια πραγματοποιήθηκε για ακόμη μία χρονιά και στα Γιάννενα από τη Χειρονομία-Αντιεξουσιαστική Κίνηση παρά τις παρενοχλήσεις από την αστυνομία.

.....

★ **Τέλος, εκτός από την Ολυμπιακή Φλόγα,** και η κρατική καταστολή περιδιαβαίνει τη χώρα. Αποκορύφωμά της πέραν της βίαιης αρπαγής και φήμωσης διαδηλωτών στην Αρχαία Ολυμπία κατά την τελετή αφής της φλόγας, το πογκρόμ κατά διαδηλωτών που εναντιώνονται στους ολυμπιακούς αγώνες συλλήβδην ή κατά της Ολυμπιάδας του Πεκίνου συγκεκριμένα, ήταν η σύλληψη μέλους του Δικτύου για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα στον Βόλο. Σε ανακοίνωσή του το Δίκτυο μεταξύ άλλων καταγγέλλει: «Η ολυμπιακή φλόγα μοιράζει χειροπέδες.

Η Αστυνομία του Βόλου πήρε χρυσό μετάλλιο στον αυταρχισμό και την αυθαιρεσία. Σήμερα το απόγευμα κατά τη διάρκεια του περάσματος της ολυμπιακής φλόγας από το Βόλο, μέλη του Δικτύου για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα σήκωσαν δύο πανό που έγραφαν «Όχι στους αγώνες του αίματος, της ντόπας και της μίζας». Ήταν μια ελάχιστη πράξη διαμαρτυρίας ενάντια στην εμποροπανήγυρη που ονομάζεται «Ολυμπιακοί Αγώνες», τη ναζιστικής έμπνευσης τελετουργία της ολυμπιακής φλό-

γας, την τεράστια επιχείρηση δημοσίων σχέσεων που θα αποτελέσουν για την κινέζικη δικτατορία οι φετινοί αγώνες. Η Ελληνική Αστυνομία πάντα πιστή στην υπεράσπιση των ισχυρών και αδίκων επιτέθηκε στους διαμαρτυρόμενους, τους προπηλάκισε, έσκισε ένα πανό και συνέλαβε το σύντροφο Κώστα Ηλία. Το Δίκτυο για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα εκφράζει την οργή του για το σημερινό αστυνομικό τραμπουκισμό. Απαιτούμε την άμεση απελευθέρωση του συντρόφου Κώστα Ηλία. Αθήνα 28/3/08»

Σάκης Κηπουρός

Μας δίδασκαν αμφίβολη ιστορία...

Για το Μακεδονικό ο λόγος και ένα περιστατικό ενδεικτικό της κατάστασης και του τρόπου που άλλαζαν οι σκέψεις και οι θεωρίες, το παρακάτω. Στα 1924 ο Στρατής Μυριβήλης εκδίδει τη “Ζωή εν τάφω”. Στο κεφάλαιο “Ζάβαλη Μάικω” και αναφερόμενος στους κατοίκους του χωριού Βελούσινα ο Μυριβήλης διαπιστώνει: “Δεν θέλουν να είναι μήτε “Μπουλγκάρ”, μήτε “Σρρπ”, μήτε “Γκρρτς”. Μονάχα “μακεντόν ορτοντόξ” (Αθήνα 1924, σ.104-5 και 1930, σ.206). Στην επόμενη έκδοση της “Ζωής εν Τάφω” (1956) και αφού ο Β’ Παγκόσμιος Πόλεμος έχει αλλάξει δραματικά την κατάσταση ο ίδιος ο Μυριβήλης, εθνικόφρων πια, αφαιρεί από το βιβλίο τη φράση περί “μακεντόν ορτοντόξ”. Κάπως έτσι, “έσβησε” κι η γλώσσα “που την καταλάβαιναν καλά και οι Σέρβοι και οι Βούλγαροι”, όπως αναφερόταν στη “Ζωή εν Τάφω”, αλλάξανε ονόματα και ξαναβαφτίστηκαν άνθρωποι και τόποι.

M.M.

Κοινοβουλευτισμός VS Δημοκρατία

Πριν από λίγο καιρό η βουλή των Ελλήνων αποφάσισε να φτιάξει ένα ίδρυμα για τη μελέτη της αρχαίας ελληνικής δημοκρατίας. Οι ερμηνευτές αυτής της προσπάθειας δε δίστασαν να ονομάσουν το εν λόγω ίδρυμα «για τον κοινοβουλευτισμό και τη δημοκρατία» γνωρίζοντας ότι η απλή μελέτη της αρχαίας δημοκρατίας θα πιστοποιούσε την αντίθεση των δύο εννοιών. Το κοινοβούλιο ήταν και είναι ένα θεσμός αριστοκρατικός καθώς εκεί εκλέγονται οι «άριστοι» εκπρόσωποι του λαού. Ενδεικτικός είναι άλλωστε για τις αντιλήψεις τους και ο θεσμός της βουλής των εφήβων όπου μέσα από μια διαδικασία αξιολόγησης άριστων γραπτών «μαθαίνουν» στους νέους ότι δημοκρατία είναι αξιοκρατία, παράλλογοι μονόλογοι και αόριστος διάλογος χωρίς κόντρες και κυρίως χωρίς... αποφάσεις.

Να ‘τανε το 21...

Το πρώτο σύνταγμα του ελληνικού κράτους όριζε ρητά: όποιος πατάει το πόδι του σε αυτή τη γη είναι ελεύθερος. Σχεδόν 2 αιώνες μετά, η Ελλάδα κάνει δεκτές αιτήσεις πολιτικού ασύλου σε ποσοστό λιγότερο από δυο τις χιλιάδες...

Faith in chaos

«Σε τελευταία ανάληψη, η δημιουργία του κόσμου δεν είναι, ίσως, τίποτε άλλο παρά δημιουργία της ελευθερίας. Το χάος γίνεται δημιουργία μέσα στην ελευθερία. Αφήστε τα υγιή υποσυστήματα ελεύθερα να αυτοργανωθούν καλύτερα. Είναι η ελπίδα για ένα καλύτερο μέλλον, μην την καταδικάζετε»

Όχι, δεν είναι απόσπασμα από κάποιο χαστικό μανιφέστο αναρχικών ή χωρίο από πρόλογο βιβλίου μαθηματικού του χάους αλλά το ακροτελεύτιο από την ομιλία του Β. Μεταξόπουλου, υφυπουργού ΠΕΧΩΡΕ, για την ενοποίηση του πλούσιου ταμείου των μηχανικών με άλλα παραπαίοντα.

Η βυζαντινή προφητεία

Μία είναι η λύση για να επιβεβαιωθούν οι προφητείες και να γλυτώσουμε από το βορβαραδισμό των Αμερικανών που λέει ο Θεοδωράκης πως μισούν τον τρόπο ζωής μας. Να παντρευτεί ο Αλέξης την κόρη του νεοτσάρου Βλαδίμηρου, να θωρηθούν έτσι οι Ρώσοι για άλλη μια φορά συνεχιστές της ανύπαρκτης αυτοκρατορίας μας, ο Τσίπρας Αλέξιος ο 13ος (ο γκανέμης) να μαρμαρώσει από το τζεπ των μαλλιών του και το ξανθό γένος να έλθει επιτέλους προς τα κάτω. Η βυζαντινή προφητεία θα εκπληρωθεί κατά Λιακόπουλο το 2024. Έως τότε βολευόμαστε με Σουηδέζες

Nosotros

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2008

Τρίτη 1: «Ριχάρδος ο Γ΄» του W. Shakespeare. Από την θεατρική Ομάδα Nosotros. Ώρα: 21:00
Τετάρτη 2: Η Περιπέτεια της Γραφής στον 20ο αιώνα. Στυλ, φόρμες, Κινήματα Λογοτεχνίας. Εισαγωγή με Φουντουρισμό και Ντανταϊσμό. Εισηγητής: **Αλεξ Αλός.** Ώρα: 20:30
Πέμπτη 3: Το Πανεπιστήμιο της Βαρβαρότητας εκδίδει το 1ο τεύχος του περιοδικού «**Νυκτεγερσία**». Παρουσιάζουν οι **Νίκος Ιωάννου** και **Δημήτρης Κωνσταντίνου.** Ώρα: 20:30
Παρασκευή 4: Γάζα: «Time is not important». Προβολή Ντοκυμαντέρ Αποστολή 2008, του Κέντρου Μελέτης και Αντιπληροφόρησης για τη Μέση Ανατολή **ΜΑ.Δ.Ι.Σ.Α.** Μετά την προβολή θα ακολουθήσει συζήτηση. Ώρα: 20:00
Σάββατο 5: Μουσική Κολεκτίβα «Το καραβάνι». Λαϊκά – Ρεμπέτικα. Βραδιά αφιερωμένη στο Πέραμα. **Εγκαίνια έκθεσης: «Ιστορίες και Φωτογραφίες από Το Πέραμα».** Ώρα: 21:00
Δευτέρα 7 + Τρίτη 8: «Ριχάρδος ο Γ΄» του W. Shakespeare. Από την θεατρική Ομάδα Nosotros. Ώρα: 21:00

Τετάρτη 9: ΠΟΛΗ: ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ (Σειρά εκδηλώσεων). Παρουσίαση-Συζήτηση: **ΤΣΙΓΓΑΝΟΙ «Τόσο κοντά μας, τόσο μακριά μας».** Ομιλήτρια: **Άννα Λυδάκη,** επίκουρη καθηγήτρια Παντείου Πανεπιστημίου, Κοινωνιολόγος. Ώρα: 20:30
Πέμπτη 10: Παρουσίαση-Συζήτηση: **«Η Επικαιρότητα της Κοινωνίας χωρίς Κράτος».** Ομιλητής: **Γιώργος Ρούσσης** καθηγητής Παντείου Πανεπιστημίου. Ώρα: 20:30
Παρασκευή 11: Αναγνώσεις: **Ο Ζ. Δ. Αϊναλής** και ο **Μιχάλης Παπαντωνόπουλος** διαβάζουν ποιήματα δικά τους και των φίλων τους. Μεταξύ άλλων, θα παρευρεθούν οι Πωλ Ελυάρ, Ουίλιαμ Μπάτλερ Γέιτς, Ράινερ Μαρία Ρίλκε, Γκέοργκ Τρακλ, Εντρέ Άντυ, Σρέσκο Κοσοβέλ και, πιθανώς, ο Έζρα Πάουντ. Ώρα: 20:30

Σάββατο 12: Μουσική βραδιά με **Ζωντανή Κρητική Μουσική** και Τοπικούς μεζέδες (γαμοπίλαφο, ντάκο σκαλτσουνάκια ...). Ώρα: 22:00
Δευτέρα 14 + Τρίτη 15: «Ριχάρδος ο Γ΄» του W. Shakespeare. Από την θεατρική Ομάδα Nosotros. Ώρα: 21:00

Τετάρτη 16: Ποιητικές Ανιχνεύσεις IV. Παρουσίαση - Επιμέλεια από τον ποιητή **Ανδρέα Παγουλάτο.** Αφιέρωμα στις ποιήτριες **Μέλω Αξιώτη, Μαντώ Αραβαντινού, Ελένη Βακαλό.** Συμμετέχουν: **Αγγελική Γκαλή** (τραγούδι), **Δημήτρης Πηλιχός** (κιθάρα)
Πέμπτη 17: ΠΟΛΗ: ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ (Σειρά εκδηλώσεων). Παρουσίαση-Συζήτηση: **Πάρνηθα: «Από την Καταστροφή στην Αναγέννηση».** Έκθεση Φωτογραφίας και ομιλία από τον **Στέφανο Σιδηρόπουλο,** υπεύθυνος του Καταφυγίου Πάρνηθας (ΜΠΑΦΙ). Ώρα: 20:30
Παρασκευή 18: Athens Pride 2008 – Φεστιβάλ Περηφάνιας («Δικαίωμά μας!»). Παρουσίαση-Συζήτηση: **«LGBT (Λεσβιακά, Γκέι, Αμφί, Τρανς) Θεσμικά και Κοινωνικά Δικαιώματα».** Ομιλήτριες: **Ευαγγελία Βλάχη** μέλος της Ο.Λ.Κ.Ε., **Μαριανέλλα Κλώκα** μέλος του Ανθρωπιστικού Κινήματος, **Μαργαρίτα Κοντομιχάλη** μέλος της Ο.Λ.Κ.Ε., **Όλγα Λαφαζάνη** μέλος του Δικτύου για τα Πολιτικά & Κοινωνικά Δικαιώματα, **Ειρήνη Λιανδρή** Κοινωνική Λειτουργός, **Χριστίνα Σουλουκίδη** Πρόεδρος του Σ.Α.Τ.Τ.Ε. Ώρα: 21:00
Σάββατο 19: dj party.
Δευτέρα 21 + Τρίτη 22: «Ριχάρδος ο Γ΄» του W. Shakespeare. Από την θεατρική Ομάδα Nosotros. Ώρα: 21:00

Πρόγραμμα cine nosotros Απρίλιος 2008

Όλες οι προβολές ξεκινάνε στις 21.00

Κυριακή 6: Kigeki - OVA

The Cockpit - OVA

Noiseman Sound Insect

Τετάρτη 9: πρόσωπο με πρόσωπο Ροβήρος Μανθούλης

Πέμπτη 10: ανοιχτή επιστολή Σταμπουλόπουλος

Κυριακή 13: My neighbor Totoro

studio Ghibli

Τετάρτη 16: Θεόφιλος Λάκης Παπατάκης 1987

Πέμπτη 17: προβολή της μικρού μήκους ταινίας ταινίας

«εδώ και εκεί» θα ακολουθήσει συζήτηση με την σκηνοθέτη Στέλλα Κυριακοπούλου

Κυριακή 20: Howl's Moving Castle studio Ghibli

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Κάθε Δευτέρα + Τρίτη του Απριλίου

«Ριχάρδος ο Γ΄» του W. Shakespeare

Από την θεατρική Ομάδα Nosotros. Ώρα: 21:00

τηλ. Για κρατήσεις θέσεων 6932465558.

-Φωτογραφική έκθεση: «Ιστορίες και Φωτογραφίες από το Πέραμα».

Έναρξη από 2/4.

«Η ομοφυλοφιλία είναι ανθρώπινη δυνατότητα»

Την Τετάρτη 19 Μαρτίου πραγματοποιήθηκε στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο του “Νοσότρος” η πρώτη πολιτική προφεστιβαλική εκδήλωση του Athens Pride 2008 – Φεστιβάλ Υπερηφάνειας, με θέμα: «Το LGBT (Λεσβιακό, Γκέι, Αμφί και Τρανς) Κίνημα στην Ελλάδα-Ιστορική Αναδρομή-Κριτική-Παρόν».

Ομιλητές/τριες ήταν: Ο Λουκάς Θεοδωρακόπουλος, ο οποίος υπήρξε μέλος του Απελευθερωτικού Κινήματος Ομοφυλόφιλων Ελλάδας (ΑΚΟΕ) και υπεύθυνος του περιοδικού Αμφί από το 1979 μέχρι το 1984. Ασχολείται με την ποίηση και τη λογοτεχνία και δυο από τα σημαντικότερα βιβλία του είναι: «Καιάδας, χρονικό μιας πολιορκίας» και το «Αμφί και Απελευθέρωση». Η Πάολα, η οποία υπήρξε διοργανώτρια των πρώτων Pride στην Αθήνα τη δεκαετία του 90 και εκδότρια του περιοδικού Κράξιμο-Περιοδικό Επαναστατικής Ομοφυλόφιλης Έκφρασης από το 1981 έως το 1993, το οποίο πρόσφατα επανέκδωσε. Ο Γρηγόρης Βαλλιαντός, ο οποίος ασχολείται με τη δημοσιογραφία, είναι ιδρυτικό μέλος στο Παρατηρητήριο του Ελσίνκι για τα ανθρώπινα δικαιώματα, μέλος της Ομοφυλοφιλικής Λεσβιακής Κοινότητας Ελλάδας και μέλος της Ομάδας για τη Σεξουαλική Ταυτότητα του ΠΑΣΟΚ. Υπήρξε εκδότης του περιοδικού Αμφί, και μέλος της Ελληνικής Ομοφυλοφιλικής Κοινότητας και εκδότρια του περιοδικού Αμφί από το 1987 έως το 1991 και ο Θωδωρής Αντωνόπουλος, δημοσιογράφος ο οποίος υπήρξε μέλος στην ομάδα του περιοδικού Κράξιμο, συνδιοργανωτής των πρώτων Pride στην Αθήνα καθώς και ένα από τα ιδρυτικά μέλη της Act Up Ελλάδας.

Σας παραθέτουμε ένα απόσπασμα από την εισήγηση της Φιλίππας Διαμαντή, μέλους της Οργανωτικής Επιτροπής του Athens Pride 2008: «Η ιστορική μνήμη είναι προϋπόθεση για την ύπαρξη μιας συλλογικής ταυτότητας και μιας κοινότητας, η οποία κοινότητα τα τελευταία χρόνια βρίσκει φωνή και μέσα από το Athens Pride. Αυτήν την ιστορική μνήμη θέλουμε να επαναφέρουμε απόψε. ... Σε αυτό το σημείο θα ήθελα να αναφέρω δυο λόγια για την ιστορία του Pride στην Ελλάδα.

Τα Pride σε όλο τον κόσμο διεξάγονται σε ανάμνηση των γεγονότων του μπαρ «Στόουνουολλ» στη Ν. Υόρκη, όπου πρώτοι οι τραβεστί, και στη συνέχεια οι γκέι και οι λεσβίες αντεπιδέθηκαν στην βίαιη καταστολή της έκφρασης της ομοερωτικής επιθυμίας. Το Stonewall Inn αποτέλεσε ορόσημο στην χειραφέτηση του ομόφυλου σεξουαλικού προσανατολισμού παγκοσμίως.

Στην Ελλάδα, οι προσπάθειες διοργάνωσης ενός Φεστιβάλ Υπερηφάνειας για τα άτομα της LGBT κοινότητας, άρχισαν την δεκαετία του 1980. Συγκεκριμένα, στις 26 Ιουνίου 1982 οργανώθηκε στο Ζάππειο από το ΑΚΟΕ (Απελευθερωτικό Κίνημα Ομοφυλόφιλων Ελλάδας), συλλαλητήριο με πλακάτ που έγραφαν:

«Αθήνα – Μεταμορφώσεις του Χώρου και των Ανθρώπων»

Μια πόλη αλλάζει μορφή και λειτουργία όταν οι πολίτες της αλλάζουν σύσταση, ασχολίες και συνήθειες. Αλλά και αντίστροφα: οι αλλαγές στην μορφή της πόλης επηρεάζουν την ψυχολογία των πολιτών.

Η ειρωνεία είναι ότι οι πολίτες πολλές φορές δεν είναι σε θέση (ή διάθεση) να παρακολουθήσουν και να εντοπίσουν αυτές τις αλλαγές. Έρχονται σε επαφή (ή μήπως να πω αντιμετώπιζοι) με την πόλη κατά κύριο λόγο μόνο κατά τη διάρκεια των μετακινήσεων τους σε αυτή και μάλλον θα έβλεπαν και με ανακούφιση την εκμηδένιση του χρόνου αυτών των μετακινήσεων.

Αυτό υποθάλπειται κι από το γεγονός ότι μια διαδρομή από έναν προορισμό Α σε έναν προορισμό Β μοιάζει μονότονη όταν απλά και μόνο ιδωθεί ως μια αλληλουχία δρόμων και λεωφόρων. Θα αρκούσε καταρχάς να μην υπάρχει τελικός προορισμός για να είναι πιο περιπετειώδης και μάλλον πιο ενδιαφέρουσα. Αλλά και όταν υπάρχει, αυτό δεν ισχύει γιατί κάθε δρόμος έχει τη δικιά του ιστορία. Γι' αυτό ακριβώς και στην προηγούμενη εκδήλωση για τις αστικές συγκοινωνίες ειπώθηκε ότι στις πόλεις που εμείς θέλουμε δεν χρειάζεται να εκφυλιστούν οι μετακινήσεις (ακόμα κι αν κάτι τέτοιο ήταν δυνατό). Αρκεί οι μετακινήσεις να γίνονται εμπειρίες (ευχάριστες κατά προτίμηση). Δηλαδή ο πολίτης να διασχίζει συνειδητά την πόλη. Να αφουγκράζεται τα μηνύματα που του μεταφέρει, να αλληλεπιδρά με το περιβάλλον κι έτσι να είναι μέρος της εικόνας που συνθέτει αυτή.

Η Αθήνα μεταμορφώνεται. Οι συνοικίες αλλάζουν υφή και όψη. Μαζί αλλάζει και ο ρόλος τους στη ζωή της πόλης. Το Ψευρή και το Γκάζι αναπλάστηκαν. Καθώς οι χειρωνακτικές εργασίες παραμερίστηκαν και το ενδιάμεσο στράφηκε αποκλειστικά σχεδόν στην παροχή υπηρεσιών, οι μικρές βιοτεχνίες εκδιώχθηκαν και εγκαταστάθηκαν στη θέση τους τα κέντρα διασκέδασης. Σειρά έχει τώρα ο Βοτανικός. Αλλαγές ως επί των πλείστων απότομες και βίαιες: οι πλατείες γίνονται παρκινγκ, τα οικόπεδα εμπορικά κέντρα, οι αγροί οδικές αρτηρίες και γήπεδα, τα παλιά εργοστάσια πολιτιστικά κέντρα του δήμου. Ποιον εξυπηρετούν αυτές τις αλλαγές και σε ποιον απευθύνονται; Ποιος ανθρωπολογικός τύπος ζητάει πλατείες και ελεύθερους χώρους και ποιος εμπορικά κέντρα; Οι αρχές ωθούν τον κόσμο στην κατανάλωση ή ο κόσμος επιζητά τέτοια μέρη; Απορία δικαιολογημένη όταν ανοίγει IKEA σε μια περιοχή και γίνεται είδηση σε όλο το λεκανοπέδιο. Και εντέλει αφού αποκτήσει τέτοιους χώρους νιώθει πλήρης; ικανοποιημένος;

Αλλά για τι μέρος μιλάμε; Πού κινείται και δραστηριοποιείται κυρίως ο Αθηναίος; Διαμερίσματα πολυκατοικιών, γραφεία εταιριών, μετρό, εμπορικά κέντρα, μπαρ. Χώροι ιδιωτικοί όπου το τεχνητό έχει εκτοπίσει οτιδήποτε φυσικό. Χώροι κλειστοφοβικοί, χωρίς παράθυρα, με ελάχιστο φυσικό φωτισμό κι ανύπαρκτο φυσικό εξασρισμό. Στατικά σκηνικά, χωρίς καμιά εναλλαγή. Κάτι σαν να βλέπεις θέατρο στην τηλεόραση. Χώροι βίρτιουαλ ριάλιτι. Χώροι που επιβάλουν στον άνθρωπο τα χαρακτηριστικά τους. Γίνεται κι' αυτός κλειστός, ιδιωτικός, χωρίς εναλλαγές και εξάρσεις..., προβλέψιμος. Τι είναι τελικά ο άνθρωπος σε τέτοια μέρη; Περαιστικός. Ελάχιστα απαραίτητος, σχεδόν ανύπαρκτος. Ποια λοιπόν η δυναμική του; Ποια μπορεί να είναι η ψυχολογία του και ποια η συμπεριφορά που καθορίζεται από τέτοια ψυχολογία; Νευρώσεις και κόμπλεξ.

«Η ομοφυλοφιλία είναι ανθρώπινη δυνατότητα -δiesτραμμένη είναι η κοινωνία σας»

Δέκα χρόνια μετά, το 1992, η Πάολα, διοργανώνει στο λόφο του Στρέφη την πρώτη Pride Day (Μέρα Ομοφυλόφιλης Υπερηφάνειας). Παρά τις παρενοχλήσεις της αστυνομίας, οι εθελοντές μεταφέρουν τον εξοπλισμό και ένα ετερόκλητο πλήθος 500 ατόμων διασκεδάει ως το πρωί. Το 1994 και το 1995 το περιοδικό Κράξιμο διοργανώνει άλλες δύο πετυχημένες Pride Day στον ίδιο χώρο. Το 1996 διοργανώθηκε η τελευταία ανοιχτή Μέρα Ομοφυλόφιλης Υπερηφάνειας στο πεδίο του Άρεως.

Παράλληλα, το 1993 η Ομάδα Πρωτοβουλίας Θεσσαλονίκης (ΟΠΘΘ) και το περιοδικό Πόθος, διοργανώνουν την πρώτη Pride Day της Θεσσαλονίκης. Η δεύτερη και τελευταία Μέρα Ομοφυλόφιλης Περηφάνιας της Θεσσαλονίκης διοργανώνεται το 1998. Ιστορικά ντοκουμέντα των δεκαετιών 80-90 υπήρξαν τα έντυπα: Αμφί, Λάμδα, Λάβρυς, Κράξιμο, Μαντάμ Γκου.

Τις παραμονές του Πολύχρωμου Φόρουμ στις 4 Απριλίου 2005, μια ομάδα γυναικών αποφασίζει να διοργανώσει συνάντηση, για τη διερεύνηση της πιθανότητας διοργάνωσης ενός Pride στην Αθήνα. Αυτή πραγματοποιείται στις 8 Απριλίου, με τη συμμετοχή γυναικών και ανδρών από πολλές οργανώσεις της κοινότητας και αποφασίζεται η διοργάνωση ενός Φεστιβάλ Υπερηφάνειας στην Αθήνα τον Ιούνιο, με τη μορφή της ανοιχτής εκδήλωσης με περίπτερα οργανώσεων, πολιτικών και κοινωνικών φορέων, παρέλαση, ζωντανό καλλιτεχνικό πρόγραμμα και πάρτυ.

Έτσι, το πρώτο Φεστιβάλ Υπερηφάνειας -με την σημερινή του μορφή- έλαβε χώρα στις 25 Ιουνίου του 2005 στην πλατεία Κλαυθμώνος. Από τότε επαναλαμβάνεται κάθε χρόνο με αυξανόμενη επιτυχία. Φέτος είναι η τέταρτη χρονιά διεξαγωγής του **Athens Pride στις 7 Ιουνίου στην πλατεία Κλαθμώνος**.

Φιλίππα Διαμαντή

Αν επιλέγουμε αυτό το περιβάλλον για να ζούμε τότε σημαίνει ότι αυτό μας αξίζει.

Η ομάδα «Πόλη – Λαβύρινθος για την Ελευθερία» του Nosotros διοργάνωσε την 5η της εκδήλωση στις 20 Μαρτίου με θέμα «Αθήνα – Μεταμορφώσεις του Χώρου και των Ανθρώπων». Ομιλητής ο Βασίλης Καραποστόλης.

Ο Βασίλης Καραποστόλης είναι καθηγητής Πολιτισμού και Επικοινωνίας στο Παν/μιο Αθηνών και συγγραφέας. Από το 1983 μέχρι σήμερα έχει δημοσιεύσει μια σειρά βιβλίων, μελάτες και δοκίμια, κυρίως γύρω από τα ζητήματα της κοινωνικής συμβίωσης και του ιδιωτικού και του δημόσιου βίου στο σύγχρονο κόσμο. Τα τελευταία χρόνια έχουν επίσης δημοσιευτεί λογοτεχνικά του έργα. Από τα βιβλία του τα πιο κοντινά στο θέμα της σημερινής διάλεξης είναι το: “Χειροποίητη Πόλη - η Αθήνα ανάμεσα στο ναι και το όχι”, 1995 από τις εκδόσεις Αλεξάνδρεια και το “Εαυτός δίχως πιεζίδα”, 1999 από τις ίδιες εκδόσεις. Άλλα έργα του είναι:

“Η καταναλωτική συμπεριφορά στην ελληνική κοινωνία”, 1983

“Μορφές της κοινωνικής δράσης”, 1984

“Συμβίωση και επικοινωνία στην Ελλάδα”, 1987, 1999

“Στις ρίζες της κοινωνικής εμπειρίας - κείμενα κοινωνικής φιλοσοφίας”, 1987

Η κοινωνική κριτική σκέψη κράτησε για καιρό έξω από τα κύρια ενδιαφέροντα της τα ζητήματα της ανθρώπινης αλληλοδράσης και επικοινωνίας. Συνέδεσε τις δραστηριότητες στα σχετικά πεδία με μια κανονιστική και συμμορφωτική συμπεριφορά. Διατηρώντας την αναζήτηση σε ένα επίπεδο καθαρά θεωρητικό, ακόμα και τα δεδομένα της πραγματικότητας συστηματοποιούνται έτσι ώστε να υποδεικνύουν τα πώς θα έπρεπε να είναι λειτουργία της κοινωνίας, από ποιες αρχές θα έπρεπε να διέπεται η ομαλή λειτουργία της. Η σκέψη προορίζεται στην επαναλαμβανόμενη κριτική του γενικού και του δημοσίου. Η ίδια η σύγχρονη δυτική κοινωνία και οι μετασχηματισμοί της, και κυρίως η υποοργάνωση της υπό την αιγίδα του εξουσιαστικού ελέγχου είχαν ως συνέπειες τη μαζικοποίηση και τον απομονωτισμό. Το τι συμβαίνει λοιπόν ανάμεσα στα απομονωμένα άτομα και στους αποσπασματικούς κόσμους της σύγχρονης “πλουραλιστικής” και “διαφοροποιημένης” κοινωνίας άρχισε να αναδύεται από την ίδια την κοινωνική πραγματικότητα και ξέφευγε πια ως πεδία από τα όρια της κανονιστικής θεωρίας.

Ο Βασίλης Καραποστόλης από πολύ νωρίς αντιπροσωπεύει αυτό, το άλλο είδος κριτικής σκέψης πάνω στην κοινωνία και προτιμά την κλίμακα του δι-ατομικού, του δι-υσκειμενικού. Το πρίσμα της δουλειάς του διαμορφώνεται από παραμέτρους όπως οι ανθρώπινες σχέσεις, οι θεωρίες της κοινωνικοποίησης του ατόμου, της προσωπικότητας, του εαυτού, των συμπεριφορών των παρεκκλινόντων ατόμων. Τον ευχαριστούμε που είναι σήμερα μαζί μας για να μας μιλήσει για τις μεταμορφώσεις του χώρου και των ανθρώπων στην Αθήνα.

Βάλια Δημοπούλου - Σοφία Παπαγιαννάκη

Το ρεύμα είναι δημόσιο αγαθό, όχι είδος πολυτελείας

Κάτω τα χέρια σας

α. Ιδιωτικοποίηση

Η αρχή είναι το ήμισυ του παντός, έτσι λοιπόν και στη βρώμικη υπόθεση ξεπουλήματος της ΔΕΗ ο κατατεμαχισμός και η μετοχοποίηση μετέπειτα (ξεπούλημα του 49% της επιχείρησης σε ιδιώτες) που διέπραξαν οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ αποτέλεσαν τον προθάλαμο για την ολική ιδιωτικοποίηση που ετοιμάζει τώρα η Ν.Δ.

Το νέο επιτελικό σχέδιο θέλει τη ΔΕΗ (μαζί με το μανάτζμεντ) στα χέρια του γερμανο-ελληνικού κεφαλαίου. Τα νέα μνημόνια που προσπαθεί να υπογράψει η διοίκηση Αθανασόπουλου με RWE και Χαλυβουργική είναι η ταφόπλακα της λειτουργίας της ΔΕΗ ως δημόσιου οργανισμού και η οριστική μετατροπή της σε ολιγοπωλιακή εταιρεία διαχείρισης ενός -πρώην- δημόσιου αγαθού, του ρεύματος, με στόχο την περαιτέρω αύξηση του ιδιωτικού κεφαλαίου.

Τι αποτελέσματα θα έχει όμως η ιδιωτικοποίηση της ΔΕΗ;

- Οι αυξήσεις των τιμολογίων πληγή για το κοινωνικό σύνολο.

Πρώτα απ' όλα, στο κοινωνικό πεδίο τα αποτελέσματα έχουν αρχίσει να φαίνονται ξεκάθαρα. Άμεση σχέση με την ιδιωτικοποίηση έχουν οι τεράστιες αυξήσεις στα τιμολόγια της ΔΕΗ. Η διοίκηση της ΔΕΗ. Α.Ε. προσπαθώντας να δώσει κίνητρα στις πολυεθνικές που περιμένουν να βάλουν στο χέρι την εθνική ενέργεια ανεβάζουν από τώρα τις τιμές του ρεύματος ώστε να είναι εμφανής η κερδοφορία, η οποία φυσικά θα φτάσει στα ύψη υπέρ των ιδιωτών όταν αναλάβουν αυτοί και αυξήσουν τα τιμολόγια πολύ πάνω από το εξωφρενικό 25% που ζητά τώρα ο Αθανασόπουλος και τα υπόλοιπα λαμόγια του Δ.Σ. Από κοντά και το κράτος με τις ευλογίες του οποίου γίνονται όλες οι λοβιτούρες ευνοώντας για άλλη μια φορά αλλήλους, ανώτερους αξιωματούχους και φίλους μεγαλοκαρχαρίες.

Με λίγα λόγια, το μάρμαρο ή αλλιώς την "ανάπτυξη" -προς όφελος ποιου άραγε στ' αλήθεια;- θα κληθεί να πληρώσει ο εργαζόμενος, ο μισθωτός, ο καθένας από μας και όλοι εμείς μαζί σαν σύνολο. Πρόκειται πλέον για μια ξεδιάντροπη καταλήστευση του λαϊκού εισοδήματος.

- Καταστροφική η δημιουργία εργοστασίων λιθάνθρακα για τη φύση.

Η απελευθέρωση της ενέργειας από το κρατικό μονοπώλιο απελευθέρωσε, με πρωτοπόρο την πρώην κρατική ΔΕΗ, τα πιο επιθετικά ένστικτα των οικονομικών λόμπι. Η πολυεθνική EDISON, η RWE, η Μυτιληναίος-ΤΕΡΝΑ σχεδιάζουν να μετατρέψουν τα φυσικά καταφύγια, τους εύκολα προσβάσιμους κόλπους της ελληνικής περιβαλλοντικής δαντέλας σε κρανίου τόπο. Σχεδιάζουν εργοστάσια ενέργειας με καύση λιθάνθρακα στον Αστακό, στο Μαντουδί, στο Αλιβέρι, στα Άσπρα Σπίτια, στον Αλμυρό, στην Καβάλα, σε όλη την Ελλάδα. Αντί να δούμε μείωση του διοξειδίου του άνθρακα βλέπουμε τη μέγιστη προσπάθεια όλων για την αύξησή του, για τη συσσώρευση περισσότερου κέρδους, ελέγχου, εξουσίας. Ενώ μετά τις περσινές καταστροφές θα περίμενε κανείς να δειχθεί κάποια ευαισθησία πάνω σε αυτό το κοινωνικό μα παραμελημένο ζήτημα, το κίνητρο του κέρδους αποδείχθηκε για ακόμα μια φορά πιο ισχυρό.

- Μείωση προσλήψεων - αύξηση απολύσεων.

Στο εσωτερικό της ΔΕΗ οι αλλαγές είναι σαρωτικές. Ήδη η έλλειψη προσωπικού, εργατικού δυναμικού κυρίως στους τόπους παραγωγής είναι εμφανής. Μονάδες στις οποίες εργάζονταν -και όχι απασχολούνταν- τριπλάσιος αριθμός ατόμων τώρα σχεδόν υπολειτουργούν. Είναι άλλη μια προειδοποίηση έτσι ώστε να ανοιχτεί ο δρόμος για να επιβληθεί το ίδιο μοντέλο που εφαρμόστηκε και στον ΟΤΕ, με εθελούσιες εξόδους κ.λπ. Λες και αυτή η γενιά που φεύγει από την εργασία θα 'ναι η τελευταία στην παραγωγή.

- Ελαστικοποίηση, σπάσιμο θώρου και αλλαγές στις εργασιακές σχέσεις.

Πρόγερση από τις εργασιακές σχέσεις που θα επιβληθούν είναι οι ελαστικές σχέσεις εργασίας που αρχίζουν να επικρατούν από τώρα. Ειδικότερα, όσο αφορά τους συμβασιούχους, απαγορεύεται δια νόμου και... δια ροπάλου ακόμη και να καταθέσουν νέα αίτηση πρόσληψης μην τυχόν και πάρουν κανένα δικαίωμα παραπάνω, από αυτά που έτσι κι αλλιώς προσπαθούν να καταργήσουν στο σύνολο της εργασίας.

β. Ασφάλιση

Οι κρίκοι είναι άρρηκτα πλεγμένοι μεταξύ τους, το ασφαλιστικό και στη ΔΕΗ έχει άμεση σχέση με το νέο νομοσχέδιο για την ασφάλιση, αποτελεί δε μια χαρακτηριστική περίπτωση του σε όλα τα επίπεδα.

Αρχικά, όσο αφορά την ασφάλιση των εργαζομένων στη ΔΕΗ, από ξεχωριστό και υγιές ταμείο με ληγμένο το ζήτημα της ασφάλισης των εργαζομένων της, με το σχέδιο ενοποίησης, ενσωματώνεται στο ΙΚΑ όπου οι πολιτικές τόσων χρόνων υπερεκμετάλλευσης των δημοσίων ταμείων από κράτος και εργοδοσία το έφεραν στην τραγική κατάσταση της υπερχρέωσης στην οποία είναι σήμερα. Στα δε ΒΑΕ ήδη έχει στρωθεί ο δρόμος. Συνεχείς είναι οι περικοπές και τα κόλπα που μεταχειρίζεται η διοίκηση για να αποφύγει την καταβολή εξ' ολοκλήρου των Βαρέων και Ανθυγιεινών σε ανθρώπους που δουλεύουν 30 χρόνια σε δύσκολες συνθήκες εργασίας.

Ενάντια στη σαπίλα του καθεστώτος

Το κράτος κολλάει το "πωλείται" στο πιο εμφανές σημείο, ο Αθανασόπουλος και η νυν ηγεσία της ΔΕΗ κάνουν τον μεσίτη για να πετύχουν

μια καλή τιμή και το κεφάλαιο ακονίζει τα δόντια του για ανθρώπινη σάρκα. Απ' την άλλη, η ΓΣΕΕ φαντάζει ίσως ο μοναδικός πιο αναξιόπιστος φορέας από όλους τους προαναφερόμενους. Δεν μπορεί να σηκώσει το βάρος των περιστάσεων, οι 24ωρες πανηγυρικές δεν οδηγούν πουθενά, ενώ σίγουρα θα ακούσεις από τη ΓΣΕΕ για τζογάρισμα των αποθεματικών ενώ αποκλείεται να ακουστεί έστω και σαν όρος η γενική απεργία διαρκείας.

Η ΓΕΝΟΠ προσπαθεί καθυστερημένα να ξυπνήσει από το λήθαργο τόσων χρόνων. Πριν από λίγα χρόνια στήριξε την μετοχοποίηση και τώρα προσπαθεί να γλιτώσει τα χειρότερα. Η ηγεσία της υπό τις παρατάξεις των ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ-ΣΑΔ (ΣΥΝ) έχει εξευτελίσει κάθε όρο αντίστασης. Οι διάλογοι και οι διαπραγματεύσεις δίνουν και παίρνουν από ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ ενώ από κοντά ακολουθεί και η ΣΑΔ, η οποία δε δίστασε στην τελευταία απεργία να στήσει απεργοσπαστικό μηχανισμό στο Δ.Σ. της ΓΕΝΟΠ με την στήριξη του πλαισίου της κυβερνητικής ΔΑΚΕ.

Τέλος, το ΠΑΜΕ δεν μπορεί να διανύσει την απόσταση μεταξύ κοινωνικής και πολιτικής ζωής, αποτελεί ξεκάθαρα όργανο του ΚΚΕ και στοχεύει στην εξαγορά ψήφων, ενώ η ήττα της πολιτικής του το συνοδεύει σαν μόνιμη επωδός. Τρανό παράδειγμα τα Κλωστήρια Ναούσης τα οποία ήλεγχε πολιτικά η παράταξη του. Διεξάγει πιο λυσσώδη αγώνα για το καπέλωμα των αγώνων -ακόμα και διώχνοντας ριζοσπάστες από εργατικές συγκεντρώσεις- παρά ανυποχώρητο αγώνα ενάντια στα αφεντικά και τα στηρίγματά τους.

Ο αγώνας πρέπει να είναι ανυποχώρητος και αμεσοδημοκρατικός για να είναι και νικηφόρος. Συμμετοχή στις περιφερουρήσεις, στα συλλαλητήρια και διαρκής κοινωνική πίεση πρέπει να είναι τα εργαλεία του ακηδεμόνευτου αγώνα και στη ΔΕΗ. Απ' τη μια πλευρά να πιέσουμε την κυβέρνηση να κάνει πίσω στο ασφαλιστικό, απ' την άλλη να απευθύνουμε τον λόγο μας στους συναδέλφους της ΔΕΗ, αλλά και στην ίδια τη ΓΕΝΟΠ, στην κατεύθυνση της κοινωνικοποίησης του διεκδικητικού πλαισίου. Με τη στήριξη του αιτήματος για μείωση των τιμολογίων που αφορά όλη την κοινωνία, καθώς επίσης και με τη σύνδεση των εργαζομένων με τις επιτροπές κατοίκων κατά της δημιουργίας μονάδων καύσης λιθάνθρακα. Τέλος, είναι χρέος της ίδιας της Α.Κ. να σηκώσει το βάρος του σπληνισμού επιτροπών κατοίκων οι οποίοι θα αρνηθούν να πληρώσουν τα τιμολόγια της ΔΕΗ.

Αγώνες ενιαίοι κοινωνικοί και όχι διασπασμένοι και συντεχνιακοί, είναι το μήνυμα που πρέπει και θέλουμε να στείλουμε οι απεργοί της ΔΕΗ.

Άρης Τσιούμας
συμβασιούχος εργάτης ΔΕΗ Α.Ε.

Θεσπρωτία: Όχι σε εργοστάσιο φυσικού αερίου

Κάθετα αντίθετο στο πέρασμα του αγωγού φυσικού αερίου Τουρκίας-Ελλάδας-Ιταλίας από τις μοναδικής ομορφιάς ακτές των Συβότων στην Ηγουμενίτσα είναι οι κάτοικοι της περιοχής ζητώντας από το υπουργείο Ανάπτυξης και τη ΔΕΠΑ (Δημόσια Επιχείρηση Παροχής Αερίου) να αλλάξει η χάραξη ενός έργου για μία μορφή ενέργειας η οποία σημειωτέον σε πρώτη φάση θα περάσει τράνζιτ από την Ήπειρο (δεν θα συνδεθεί δηλ. με τον αγωγό η Ήπειρος). Οι κάτοικοι έχουν συγκροτήσει επιτροπή αγώνα η οποία τάσσεται ενάντια και στην εγκατάσταση εργοστασίου συμπίεσης στην περιοχή Πέρδικας-Συβότων αλλά παρ' όλες τις διαμαρτυρίες τους το υπουργείο και η ΔΕΠΑ κωφεύουν καθώς, όπως πάντα, τα κέρδη των εταιρειών μπαίνουν πάνω από την υγεία των πολιτών, την προστασία του περιβάλλοντος, ακόμη και την περιφημη "τουριστική ανάπτυξη" από την οποία συντηρείται η ευρύτερη περιοχή Συβότων-Πέρδικας.

Ιδιαίτερα για το εργοστάσιο αερίου η περίπτωση εγκατάστασής του στην περιοχή θα αλλοιώσει οριστικά τα χαρακτηριστικά του τοπίου στο οποίο συνυπάρχουν θάλασσα, χαμηλή βλάστηση και ελαιώνες καθώς θα υψωθούν τρία φουγάρα ύψους 35μ. από τα οποία θα παράγονται ρύποι και θόρυβος σε μία περιοχή έντονης σεισμικότητας, όπως υποστηρίζεται. Εδώ μάλιστα δεν υπάρχει καν το παραδοσιακό επιχείρημα της δημιουργίας θέσεων εργασίας αφού στο εργοστάσιο αναμένεται να βρουν δουλειά μόλις δέκα άτομα!

Γ. ΠΑΠ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΜΠΡΗΣΜΟ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΚΤΗΜΑΤΟΣ ΠΡΑΠΟΠΟΥΛΟΥ

«Η δυσκολία στάθηκε πάντα στη ζωή μέγας ερεθισμός, ξυπνάει και κεντρίζει όλες μας τις ορμές καλές και κακές για να υπερπηδήσουμε το εμπόδιο που υψώθηκε ξαφνικά μπροστά μας και επιστρατεύοντας όλες μας τις δυνάμεις που αλλιώς θα ύπνωναν ή θα ενεργούσαν σκόρπια και ανόρεχτα, φτάνουμε κάποτε πολύ πολύ μακρύτερα από ότι ελπίζαμε...»

N. Καζαντζάκης

Τημερώματα 25ης Μαρτίου, ώρα 3:30, αυτόπτες μάρτυρες βλέπουν φλόγες στον πρώτο όροφο του οικήματος της κατάληψης Πραποπούλου στο Χαλάνδρι και τρία άτομα να βγαίνουν από την είσοδο του κτήματος, κρατώντας έναν λοστό καθώς και έναν ηλεκτρονικό υπολογιστή που είχαν αφαιρέσει από τον χώρο. Σε λίγα λεπτά η φωτιά εξαπλώνεται στα πάνω δωμάτια και η στέγη καταρρέει, ενώ μια δεύτερη εστία στο ισόγειο δεν επεκτείνεται. Οι δράστες επιβιβάζονται σε σταθμευμένο όχημα και απομακρύνονται. Γείτονες και αυτόπτες μάρτυρες ειδοποιούν την πυροσβεστική, η οποία καταφθάνει με πέντε οχήματα και την αστυνομία η οποία παίρνει καταθέσεις. Από εκείνη τη στιγμή και έπειτα, κόσμος

του λαϊφστάιλ και της αποχαύνωσης.

Ο αντιεμπνευματικός χαρακτήρας ενοχλεί. Σήμερα που τα πάντα πουλιούνται κι αγοράζονται και κάθε ανάγκη για επικοινωνία, συνένευση και δημιουργία γίνεται αντικείμενο εκμετάλλευσης με σκοπό το κέρδος, ο χαρακτήρας αυτός αποτελεί λογική εχθρική σε όσους προσβλέπουν σε αυτό.

Ποιοί έχουν κάτι να κερδίσουν από την επίθεση αυτή; Αυτοί που μη μπορώντας τόσα χρόνια να βρουν τα χρήματα για να απαλλοτριώσουν το χώρο, μαζί με όσους ξεκάθαρα επιθυμούν την εμπορική-οικιστική εκμετάλλευσή του, επιδιώκουν να υλοποιήσουν τα «αναπτυξιακά» σχέδιά τους: Εμπορικό κέντρο, μεζονέτες, πάρκινγκ, «πολιτιστι-

καταφθάνει στο χώρο για να εκφράσει την αλληλεγγύη του και να βοηθήσει στις εργασίες αποκατάστασης που ξεκίνησαν άμεσα.

Ο εμπρησμός αυτός έρχεται να προστεθεί σε μια μακρά λίστα παρόμοιων επιθέσεων το τελευταίο διάστημα σε αυτοοργανωμένους χώρους, στέκια, καταλήψεις και πρωτοβουλίες κατοίκων και εντάσσεται στο πλαίσιο τρομοκρατίας και καταστολής οποιασδήποτε διαφορετικής φωνής και δράσης. Ενδεικτικά τους τελευταίους μήνες έχουν δεχθεί επίθεση η κατάληψη Λέλας Καραγιάννη, το στέκι Θεοσίτης, η λέσχη Υπογείως στην Καλλιδρομίου, η ΠΡΩτοβουλία Κατοίκων στα Νότια, ο εξωραϊστικός σύλλογος «Ιλισσός», το κίνημα στην πόλη του Ζωγράφου, συνδικαλιστικοί χώροι κ.α.

Σε τί τους ενόχλησε η κατάληψη του κτήματος Πραποπούλου;

Μήπως η συνεχής ενασχόληση με θέματα που αφορούν την τοπική κοινωνία;
Μήπως η αντίδραση μας στα σχέδια εκμετάλλευσης των τελευταίων ελεύθερων χώρων;
Μήπως η αντίθεσή μας στο «καινοτόμο» τσιμεντάρισμα της ρεματιάς;
Μήπως η δράση μας ενάντια στην μεταφορά του υπουργείου οικονομικών στο νομισματοκοπείο;
Μήπως οι ενέργειές μας που εντάσσονται σε ένα πλαίσιο άξυνσης του καθημερινού κοινωνικού αγώνα;
Ή μήπως η ίδια η φύση του εγχειρήματος της κατάληψης που αντιτάσσεται στις κυρίαρχες δομές;
Η αυτοοργάνωση ενοχλεί. Η ιδέα το να συνδιαμορφώνεις, ισότητα και αμεσοδημοκρατικά, μαζί με άλλους, παίρνοντας τη ζωή σου στα χέρια σου. Οφείλεις να ρωτάς και να παίρνεις άδεια από τους ειδικούς, τους αντιπροσώπους, το κόμμα. Η έλλειψη ιεραρχίας είναι μια προσβολή που δεν μπορεί να γίνει έτσι εύκολα δεκτή, ακόμα περισσότερη όταν αυτή η «ανήκουστη» επιλογή με όλες τις δυσκολίες της, δείχνει να λειτουργεί.
Η αλληλεγγύη ενοχλεί. Σε μια εποχή ατομικισμού και ωχαδερφισμού, είναι προβληματικό να συναντάς ανθρώπους που ενωμένα και παρά τις διαφωνίες τους συντροφικά παίρνουν αποφάσεις που απομακρύνονται από τη λογική

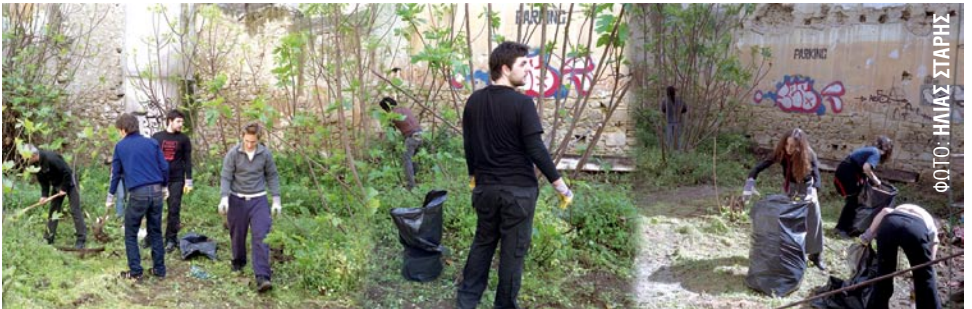
κό κέντρο»-νεκρός χώρος. Η κατάληψη διεκδικώντας το χώρο ανοικτό για τους ανθρώπους και πράσινο, στέκεται εμπόδιο στις βλέψεις τους.

Υπάρχουν κι εκείνοι που δεν αντέχουν έννοιες όπως αυτοοργάνωση, αλληλεγγύη, αντιεραρχία, αντιεμπνευματική λειτουργία, οριζόντια οργάνωση. Όλοι εκείνοι που τους παράχωσαν στο κεφάλι «εθνοσωτήριους» μύθους και ψεύδη, και οποιονδήποτε τολμά να αρθρώσει έναν άλλο λόγο, τον κατατάσσουν στα μιάσματα και του συμπεριφέρονται με το δόγμα «Ελλάς ή τέφρα». Άλλωστε, συχνά, όπως και πρόσφατα, μέσω του τύπου και ηλεκτρονικών μέσων, καταδεικνύεται η άριστη συνεργασία Ασφάλειας και Νεο-ναζιστικών συμμοριών. Συμπορεύονται στους δρόμους για να χτυπήσουν τις πορείες και συνεργάζονται άσπογα όταν πρόκειται για «κοινούς εχθρούς». Μαχαιρώνουν μετανάστες και αγωνιζόμενους ανθρώπους και συμπληρώνουν την δουλειά της αστυνομίας. Συγκοινωνούνται δοχεία που η εγγύτητά τους δεν επιτρέπει ακριβώς να διακρίνεις που αρχίζει το παρακράτος και που αρχίζει το κράτος και η Ασφάλεια.

Το σίγουρο είναι ότι δεν κάψανε τίποτα που δε φτιάχνεται. Δεν κήκε ούτε ένα από τα σημαντικά που μας αναγκάζουν να συνεχίσουμε. Οι σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων που δραστηριοποιούνται στην κατάληψη και η αποφασιστικότητά τους να ξαναρχίσουν από το μηδέν και να την κάνουν ακόμα καλύτερη. Η διάθεση στήριξης από τους περιοίκους, από άλλα στέκια που έχουν δεχτεί επιθέσεις, από πάρα πολλούς ανθρώπους που κινούνται στον ευρύτερο ριζοσπαστικό - κινηματικό χώρο και έσπευσαν να βοηθήσουν όπως μπορούν. Όλα αυτά έμειναν ανέπαφα και απαγορεύουν κάθε σκέψη για υποχώρηση. Ήμασταν, είμαστε και θα είμαστε εδώ. Ενάντια σε κάθε φασιστική λογική, ενάντια σε κάθε «αναπτυξιακή» τσιμεντοποίηση, ενάντια σε κάθε αυτολογοκριμένο ή και αγορασμένο δημοσιοκάπφο που παρουσιάζει τάχα τη σημερινή ζοφερή πραγματικότητα σαν τη μόνη δυνατή, ενάντια σε κάθε κρατική και παρακρατική επίθεση. Περνάμε στην αντεπίθεση. Για την πραγματική ελευθερία, για την κοινωνική απελευθέρωση, για τη ζωή μας.

**Η ΦΩΤΙΑ ΔΕΝ ΜΑΣ ΚΑΙΕΙ !
Η ΦΩΤΙΑ ΚΑΙΕΙ ΜΕΣΑ ΜΑΣ !**

«Κηπάκια» σε κάθε γειτονιά

ΦΩΤΟ: ΗΛΙΑΣ ΣΤΑΡΗΣ

Ένα «φτάνει ως εδώ» διακρίνεται όλο και πιο ξεκάθαρα μέσα στην κοινωνία. Και δεν είναι μόνο οι μαζικές πορείες για το ασφαλιστικό που πλημμυρίζουν τους δρόμους αλλά και οι μικρές δράσεις γειτονιάς, όπου αναδεικνύουν τον πολίτη που αποφασίζει να ανακτήσει την χαμένη του κοινωνικότητα και με συλλογικές δράσεις να πάρει τη ζωή του στα χέρια του.

Ένα «φτάνει ως εδώ» στην ασφυξία της «πόλης» και της «πολιτικής» διακρίνεται από τα κινήματα γειτονιάς που πολλαπλασιάζονται καθημερινά και αποκαθιστούν στην πόλη τον χαμένο της κοινωνικό ιστό, σπάνε τον σιωπη των πολυκατοικιών και απελευθερώνουν τους ελάχιστους εναπομεινάντες κενούς χώρους, με σκοπό πρώτον να αποτρέψουν την τσιμεντοποίησή τους και δεύτερον να αποφασίσουν οι ίδιοι για την χρήση τους.

Οι συνελεύσεις γειτονιάς οργανώνονται στην βάση της αντιεραρχίας και της άμεσης δημοκρατίας και κάνουν πια φανερό σε όλους την στροφή των πολιτών σε έναν άλλον τρόπο οργάνωσης, που πριν κάποια χρόνια τους ήταν ακατανόητος. Οργανώνονται και δραστηριοποιούνται ακηδεμόνευτα και συμμετοχικά.

Μια ακόμη τέτοια δράση είναι η κατάληψη – απελευθέρωση ενός χώρου στην οδό Τσαμαδού, που έγινε στα Εξάρχεια στις 29 Μάρτη και υπογράφεται «Κάτοικοι Εξαρχείων (που πεθύμησαν το πράσινο). Ονομάστηκε το «Κηπάκι της Τσαμαδού» και καλεί τους πολίτες – γείτονες και φίλους ν' αποφασίσουν

και να οργανώσουν την χρήση του.

Το κείμενο της επιτροπής:

«Το Κηπάκι της Τσαμαδού. Το φροντίζουμε, το φυτεύουμε, του δίνουμε ζωή.

Στον πεζόδρομο της Τσαμαδού υπάρχει ένα άδαιο οικόπεδο, εγκαταλειμμένο εδώ και χρόνια. Αντί να γίνει άλλο ένα πάρκινγκ ή πολυκατοικία, αποφασίσαμε να το κάνουμε ελεύθερο πράσινο χώρο ηρεμίας, συνέντευσης και δημιουργίας, έναν κήπο της γειτονιάς. Σήμερα 29 Μαρτίου μαζεψήκαμε, καθarίσαμε τον χώρο και συζητήσαμε για το κηπάκι μας. Αν έχετε προτάσεις, απορίες ή ιδέες ελάτε να τις υλοποιήσουμε μαζί.

Η Δήμητρα θέλει να φυτέψει μια πορτοκαλιά. Ο μικρός Βασίλης θέλει να κρεμάσει μια κούνια. Ο κυρ Σπύρος θέλει να μπει ένα παγκάκι, για να κάθεται τα πρωινά να διαβάζει την εφημερίδα του. Ο Αλέξανδρος θέλει να φυτέψει καρότα, για να μάθει στις κόρες του ότι τα λαχανικά δεν βγαίνουν από το σουπερμάρκετ. Ο Ζιάντ θέλει να κρεμάσει μια αιώρα σε δυο δέντρα για να παίρνει τον μεσημεριανό υπνάκο του. Η Ιουλία θέλει να ξαπλώσει στο χώμα και να κοιτάει τα σύννεφα.

Εσείς πως θέλετε να είναι το Κηπάκι της Τσαμαδού; »

Η επόμενη συνάντηση ορίστηκε το Σάββατο 5 Απριλίου με συνέχεια της καθαριότητας και γενική συνέντευση γειτονιάς.

Εμείς ευχόμαστε πολλά απελευθερωμένα και αυτοοργανωμένα Κηπάκια σε κάθε γειτονιά.

Ρούλα Καντά

φάκελος / ΥΓΕΙΑ

Το τέλος της δημόσιας υγείας

Η κρατική πολιτική υγείας στην Ελλάδα συνεχίζει να κινείται στην ίδια νεοφιλελεύθερη κατεύθυνση υποβάθμισης και συρρίκνωσης του κράτους πρόνοιας και του κοινωνικού μισθού κατά τη διάρκεια της διακυβέρνησης της Ν. Δημοκρατίας, στο γενικό πάντα δρόμο της μείωσης των κρατικών δαπανών και της εισαγωγής των ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων και της εσωτερικής αγοράς που είχε ξεκινήσει το ίδιο κόμμα στις αρχές της δεκαετίας του '90 και συνέχισε η σοσιαλδημοκρατική - σοσιαλφιλελεύθερη παράταξη τη δεκαετία 1994 - 2003.

φάκελος / ΥΓΕΙΑ

Η κατάσταση των υπηρεσιών υγείας στην Ελλάδα Το τέλος της δημόσιας υγείας

Η κρατική πολιτική υγείας στην Ελλάδα συνεχίζει να κινείται στην ίδια νεοφιλελεύθερη κατεύθυνση υποβάθμισης και συρρίκνωσης του κράτους πρόνοιας και του κοινωνικού μισθού κατά τη διάρκεια της διακυβέρνησης της Ν. Δημοκρατίας, στο γενικό πάντα δρόμο της μείωσης των κρατικών δαπανών και της εισαγωγής των ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων και της εσωτερικής αγοράς που είχε ξεκινήσει το ίδιο κόμμα στις αρχές της δεκαετίας του '90 και συνέχισε η σοσιαλδημοκρατική - σοσιαλφιλελεύθερη παράταξη τη δεκαετία 1994 - 2003.

Το κερδοφόρο εμπόρευμα της δημόσιας υγείας

Η υποχρηματοδότηση του ΕΣΥ από τον κρατικό προϋπολογισμό εντάθηκε ακόμα περισσότερο την πενταετία 2003-2008 με αποτέλεσμα τα τελευταία χρόνια η Ελλάδα να διαθέτει μόλις το 6% του δημόσιου κουρβανά σε δαπάνες υγείας, όταν ο μέσος όρος των χωρών της Ε.Ε των 25 είναι πάνω από 12% (με βάση τα επίσημα στοιχεία της Eurostat). Τέτοιο χαμηλό ποσοστό κρατικών δαπανών για την υγεία έχει να παρατηρηθεί από τα τέλη της δεκαετίας του 70, όταν στη χώρα δεν υπήρχε καμιά μορφή οργανωμένου εθνικού συστήματος υγείας και η εμπορευματοποίηση της περίθαλψης είχε μπει στο στόχαστρο του λαϊκού κινήματος για κοινωνική αλλαγή. Τη δε περίοδο οικοδόμησης του ΕΣΥ την τριετία 85-88 το ποσοστό αυτό είχε ανέλθει στο 11,5% και μετά το 1990 ξεκίνησε η συνεχής πτώση του. Έτσι σήμερα η Ελλάδα αποτελεί τη χώρα μέλος του ΟΟΣΑ με το υψηλότερο ποσοστό ιδιωτικών δαπανών για την υγεία (ξεπέρασε και τις ΗΠΑ τα τελευταία 5 χρόνια) και το υψηλότερο ποσοστό δυσφορίας των πολιτών από το σύστημα περίθαλψης. Παραμένει βέβαια υψηλό το συνολικό ποσοστό δαπανών υγείας επί του ΑΕΠ (στο 9,2%) κάτι που σημαίνει ότι ο Έλληνας εργαζόμενος πληρώνει πια πάνω από το 50% των εξόδων περίθαλψης από την τσέπη του, αφού η συνολική σχέση δημόσιων - ιδιωτικών δαπανών είναι 43% - 57%, πάλι με βάση την τελευταία έκθεση του ΟΟΣΑ.

Επίσης την τελευταία πενταετία προωθήθηκε στη βουλή και ψηφίστηκε με την ουσιαστική συναίνεση των δύο μεγάλων αστικών κομμάτων ένα νομοθετικό πλαίσιο που εκχωρεί ακόμα περισσότερες λειτουργίες (σίτιση, φύλαξη, πλυντήρια, καθαριότητα, τεχνικές κατασκευές, πλεονές της εκπαιδευτικής δραστηριότητας) των δημόσιων νοσηλευτικών ιδρυμάτων σε ιδιωτικά επιχειρηματικά συμφέροντα και προωθεί ανοιχτά το αποτυχημένο μοντέλο των συμπράξεων δημόσιου - ιδιωτικού τομέα ως δήθεν λύση για την αναβάθμιση των υποδομών του εθνικού συστήματος υγείας. Έτσι πριν λίγο καιρό ανακοινώθηκε από το Υπουργείο Υγείας η παραχώρηση μεγάλης έκτασης που ανήκει στον Ελληνικό Ερυθρό Σταυρό (συνολικού εμβαδού 1600 στρεμμάτων) και φιλοξενεί παλαιό δημόσιο νοσοκομείο σε ιδιωτικό επιχειρηματικό όμιλο, που εξαγοράστηκε από μεγάλη αμερικανική τράπεζα, για την κατασκευή και χρήση για 30 έτη νέου μεγάλου, υποτίθεται δημόσιου, νοσοκομείου και δίπλα του νέας μεγάλης ιδιωτικής κλινικής. Όλα αυτά σε μια από τις ακριβότερες περιοχές (όσον αφορά την αξία της γής) της πρωτεύουσας και οι κεφαλαιούχοι θα μπορούν να την αξιοποιήσουν κατά το δοκούν, πέρα από την μοναδική συμβατική τους υποχρέωση να ανεγείρουν και εξοπλίσουν ένα καινούργιο γενικό νοσοκομείο που μόνο ύστερα από πολλά χρόνια εκμετάλλευσης και γερασμένο πια θα είναι υποχρεωμένοι να το παραδώσουν στο ΕΣΥ (αν θα υπάρχει κι αυτό τότε)!!! Ακόμα πιο πρόσφατα στη 2η μεγάλη πόλη της Ελλάδας (Θεσ/νίκη) ανακοινώθηκε ότι ζητήθηκε από τοπικό δήμο να παραχωρήσει έκταση 124 στρεμμάτων για την ανέγερση με τη μορφή των ΣΔΙΤ, του νέου ογκολογικού νοσοκομείου που τόσα χρόνια έχει ανάγκη όλη η Βόρεια Ελλάδα, καθώς και του πρώτου αμιγώς παιδιατρικού νοσοκομείου.

Χαρακτηριστικό της ασκούμενης πολιτικής είναι πως το πρώτο νο-

μοσχέδιο που εισηγήθηκε το Υπουργείο Υγείας της Ν. Δημοκρατίας στη βουλή αφορούσε την ίδρυση ανώνυμης εταιρείας με μετόχους το κράτος, τα ασφαλιστικά ταμεία και ιδιώτες για τη διαχείριση της πολυκλινικής του χωριού των ολυμπιακών αγώνων του 2004 (πού χτίστηκε και εξοπλίστηκε με αποκλειστικά δημόσιες δαπάνες για τις ανάγκες των αγώνων) με στόχο το κέρδος, όπως ρητά διατυπώθηκε στην εισηγητική έκθεση του νόμου. Ενδεικτικό ακόμα παράδειγμα είναι η απόφαση του νέου διοικητή του πανεπιστημιακού νοσοκομείου ΑΧΕΠΑ της Θεσσαλονίκης για συρρίκνωση της ήδη πολύ μικρής και υποτυπώδους βιβλιοθήκης και απόδοση τμήματός της για την κατασκευή στη θέση του υποκαταστήματος ιδιωτικής τράπεζας, παρά τη ρητή αντίθεση συνδικάτων υγειονομικών, κοινωνικών φορέων και της ιατρικής σχολής.

Ανύπαρκτη περίθαλψη και ιατρικά λάθη

Η ανεπαρκέστατη χρηματοδότηση του ΕΣΥ όλα αυτά τα χρόνια σε συνδυασμό με την ανύπαρκτη δημόσια πρωτοβάθμια φροντίδα υγείας στις αστικές περιοχές (οικογενειακοί γιατροί, κέντρα υγείας αστικού τύπου, μονάδες αποκατάστασης κλπ) έχουν οδηγήσει το δημόσιο σύστημα περίθαλψης σε απόλυτη παρακμή. Για μια ακόμα κυβερνητική θητεία στην τελευταία εικοσαετία δεν προωθήθηκε ούτε κατελάχιστον η πρωτοβάθμια φροντίδα και ο οικογενειακός γιατρός. Οι ελλείψεις σε νοσηλευτικό προσωπικό είναι συγκρίσιμες μόνο με χώρες του τρίτου κόσμου: μία νοσηλεύτρια στη βάρδια για 40 και πλέον ασθενείς, και αυτή εξοντωμένη από την υπερεργασία και τα καταστρατηγημένα ρεπό, 30.000 κενές οργανικές θέσεις νοσηλευτών σε όλο το ΕΣΥ, 3000 κενές θέσεις γιατρών με βάση τις καταγεγραμμένες ανάγκες 20 χρόνια πριν. Χιλιάδες άλλες θέσεις φυσιοθεραπευτών, επισκεπτών υγείας, τραυματιοφορέων, οδηγών ασθενοφόρων, πληρωμάτων επείγουσας ιατρικής, κοινωνικών λειτουργών, ψυχολόγων δεν έχουν ποτέ προκηρυχθεί. Καινούργια νοσοκομεία που χτίστηκαν με χρήματα του ελληνικού δημοσίου και του τρίτου κοινοτικού πλαισίου στήριξης παραμένουν κλειστά ή λειτουργούν μόνο μερικώς λόγω ελλείψεως προσωπικού, ενώ σε πρωτοφανές σκάνδαλο διαρκείας εξελίσσεται η ενοίκιαση 120 ιδιωτικών κρεβατιών εντατικής θεραπείας από το ελληνικό δημόσιο, την ίδια ώρα που 150 κρεβάτια σε δημόσια νοσοκομεία παραμένουν ακρησιμοποίητα λόγω ελλείψεως (μη διορισμού δηλαδή) των εξειδικευμένων γιατρών και νοσηλευτών.

Η ποιότητα της φροντίδας έχει κατέλθει δραματικά, τα ιατρικά και νοσηλευτικά λάθη αυξάνουν συνεχώς, η διερεύνηση δύσκολων περιστατικών δεν ολοκληρώνεται πολλές φορές λόγω χαλασμένων μηχανημάτων ή ελλείψεως εξειδικευμένων αντιδραστηρίων, αλλά και γιατί τα κρεβάτια πρέπει να αδειάζουν για να υποδεχτούν τους ασθενείς της επόμενης εφημερίας. Οι λίστες αναμονής για χειρουργικές επεμβάσεις και πολλές φορές ακόμα και για ραντεβού στα τακτικά εξωτερικά ιατρεία των νοσοκομείων έχουν γίνει τεράστιες και ενίοτε απαγορευτικές για έγκαιρη αντιμετώπιση ενός χρόνιου προβλήματος, ενώ διογκώνεται η συνυπάρχουσα διαφθορά που επιτρέπει να τις παρακάμπτουν αυτοί που χρηματίζουν γιατρούς και διοικήσεις, οι δε έχοντες να πληρώσουν στρέφονται στις ιδιωτικές κλινικές. Κι εκεί με οδυνηρό τρόπο διαπιστώνουν ότι στο τέλος καλούνται να πληρώσουν σημαντικά περισσότερο από τα προϋπολογισθέντα, καθώς όποια επιπρόσθετη ιατρική ή νοσηλευτική πράξη χρειαστεί και δεν ήταν στο αρχικό συμφωνηθέν ποσό και όποια επιπλοκή παρουσιαστεί και απαιτήσει παράταση νοσηλείας πληρώνεται πανάκριβα ξετινάσσοντας το οικογενειακό ταμείο. Ακόμα και το πρωτοβάθμιο ραντεβού σε παθολόγο του ταμείου τους για τους ασφαλισμένους του μεγαλύτερου ασφαλιστικού οργανισμού της χώρας ξεπερνά σε πολλές περιπτώσεις τους 2 μήνες αναμονής στα μεγάλα αστικά κέντρα.

Καταστροφικές δαπάνες υγείας

Το σαφές αποτέλεσμα όλων αυτών είναι ότι ο κάτοικος της Ελλάδας πληρώνει καθημερινά όλο και περισσότερα λεφτά για όλο και πιο ακριβές, λιγότερες και ποιoτικα χειρότερες υπηρεσίες περίθαλψης οι οποίες είναι συνεχώς όλο και πιο μακριά από τις πραγματικές του ανάγκες και από τη δυνατότητά του να τις ελέγξει, να τις αξιολογήσει και να έχει λόγο γι' αυτές. Γι' αυτό και η Ελλάδα είναι στην πρώτη θέση μεταξύ όλων των χωρών του ΟΟΣΑ στις λεγόμενες «καταστροφικές δαπάνες υγείας», σε δαπάνες δηλαδή που, αναγκαζόμενα να πληρώσουν τα νοικοκυριά, καταστρέφονται οικονομικά, περνώντας στη φτώχεια.

Όπως είχε ανακοινωθεί από την εθνική στατιστική υπηρεσία, το ποσοστό των κατοίκων της ελληνικής επικράτειας που ζει κάτω από τα επίσημα όρια της φτώχειας είχε ξεπεράσει το 20% στο τέλος του 2006. Αυτό σε συνδυασμό με την καταγεγραμμένη διεύρυνση της ταξικής ανισότητας και του χάσματος μεταξύ υψηλότερων και χαμηλότερων εισο-

φάκελος / ΥΓΕΙΑ

δημάτων, που επιδημιολογικά είναι γνωστό πως σημαίνει αύξηση της νοσηρότητας και θνησιμότητας, οδηγεί σε μια ιστορική οπισθοδρόμηση το συνολικό δικαίωμα στην υγεία ως βιολογική - ψυχολογική και κοινωνική ευεξία καθώς, και μεγαλύτερη κατανάλωση - απώλεια της υγείας γίνεται (μέσα κυρίως από την ανεργία, την εργασιακή εξουθένωση, την ελάττωση των κοινωνικών παροχών και του εισοδήματος και την περιβαλλοντική καταστροφή) αλλά και λιγότερη πρόσβαση σε αντισταθμιστική περίθαλψη - επιδιόρθωση είναι δυνατή.

Η δραματική αυτή κατάσταση αφορά και τους ίδιους τους εργαζόμενους στις υπηρεσίες περίθαλψης καθώς οι ελλείψεις προσωπικού, η ανοργανωσιά και η καθημερινή δυσλειτουργία οδηγούν σε εργασιακή εξουθένωση, ψυχολογική κατάρρευση, γκρίνια, συνεχείς προστριβές και τελική απώλεια της διάθεσης προσφοράς και στρατευμένης εργασίας (που αντιστοιχεί στο πρότυπο του δημόσιου λειτουργού, με ανεξαρτησία συνείδησης απέναντι στα οργανωμένα ιδιοτελή συμφέροντα του ιατροβιομηχανικού συμπλέγματος).

Οι δε ελάχιστοι νεοπροσλαμβανόμενοι γιατροί και λοιποί επαγγελματίες υγείας, καθώς έχουν υπαχθεί στο καθεστώς των ελαστικών εργασιακών σχέσεων, χωρίς μονιμότητα, με ολιγόμηνες ή το πολύ ετήσιες συμβάσεις και με μειωμένα ασφαλιστικά δικαιώματα καλούνται να μπαλώσουν τεράστια κενά με συνεχή εναλλαγή καθηκόντων και ρόλων, που πολλές φορές είναι ξένα με το αντικείμενό τους, ενώ βέβαια βιώνουν μέγιστη εργασιακή ανασφάλεια και είναι ευάλωτοι στην εργοδοτική αυθαιρεσία των διοικήσεων αλλά και του μεγαλοιατρικού κατεστημένου που ελέγχει την επιστημονική εξέλιξη και τα συμβούλια επιλογής προσωπικού. Έτσι το ΕΣΥ είναι και υποστελεχωμένο και τεχνολογικά καθυστερημένο και βιολογικά γερασμένο και ηθικά και ψυχολογικά κουρασμένο, αλλά και διαβρωμένο από τα επιχειρηματικά συμφέροντα.

Κινητοποιήσεις για την υγεία:

Όλα αυτά τα χρόνια της νεοφιλελευθερης επίθεσης στην υγεία έγιναν σημαντικές αλλά μεμονωμένες και ασυντόνιστες κινητοποιήσεις από τους εργαζόμενους στην περίθαλψη με πολήμερες απεργίες, στάσεις εργασίας, διαδηλώσεις έξω από τις πύλες των νοσοκομείων, έξω από το υπουργείο υγείας και τις τοπικές διοικήσεις των υγειονομικών περιφερειών. Κυρίαρχη αιτηματολογία: η αύξηση των κρατικών δαπανών, οι προσλήψεις και η αύξηση των αποδοχών.

Τα τελευταία χρόνια από το κίνημα των γιατρών του ΕΣΥ αναδείχθηκε πολύ έντονα το θέμα της υπερεργασίας με τις συνεχείς και πολύωρες εφημερίες των γιατρών, στους οποίους δεν εφαρμόζεται πραξικοπηματικά, εδώ και πολλά χρόνια, από την ελληνική πολιτεία το ευρωπαϊκό δίκαιο για 48ωρη μέγιστη επιτρεπόμενη εβδομαδιαία εργασία μαζί με τις υπερωρίες. Θέμα που βέβαια σχετίζεται τόσο με την προστασία των νοσοκομειακών γιατρών ως εργαζόμενων όσο και κυρίως με την ποιότητα των παρεχόμενων υπηρεσιών, καθώς είναι τεκμηριωμένο ότι η υπερεργασία σχετίζεται με τα ιατρικά λάθη και τα ατυχήματα στο χώρο εργασίας καθώς και με λανθασμένες και κακές συμπεριφορές των υγειονομικών προς τους ασθενείς.

Λείπει όμως η συμμετοχή σε αγώνες του απλού εργαζόμενου κόσμου και των χρηστών των υπηρεσιών υγείας, αγώνες τόσο για την προστασία της υγείας του εκεί όπου καταναλώνεται (με εξαίρεση μερικές δυναμικές κινητοποιήσεις π.χ. σε γειτονιές ενάντια σε ακατάλληλους χώρους αποκομιδής σκουπιδιών και σε εγκατάσταση κεραιών κινητής τηλεφωνίας, σε σχολεία για την απομάκρυνση του αμιάντου και την εξασφάλιση καλύτερων κτιρίων και πιο ασφαλούς πρόσβασης των μαθητών, χωρίς τροχαία ατυχήματα) όσο και για τη διατήρηση και ενίσχυση του δημόσιου και δωρεάν χαρακτήρα των νοσοκομείων.

Το πολιτικοκοινωνικό εκείνο ρεύμα που επέβαλλε την ίδρυση και μερική υλοποίηση του ΕΣΥ στην Ελλάδα μέσα από συνεχείς μαζικότερες λαϊκές πρωτοβουλίες απουσιάζει εμφανώς. Μόνο ένα τέτοιο ρεύμα θα μπορούσε να φέρει σε επαφή και κοινή δράση το ριζοσπαστικό τμήμα των αγωνιζόμενων υγειονομικών με τους εργαζόμενους στην επισφαλή και ανασφάλιστη εργασία, το νεολαϊστικό κίνημα και τις γυναικείες οργανώσεις, τα πρωτοβάθμια σωματεία και συλλογικότητες των αγροτών, των μεταναστών και των προσφύγων, τις ομοσπονδίες των συνταξιούχων και γενικά με όλους εκείνους που χρειάζονται σήμερα ένα καθολικό, δωρεάν, ποιοτικό και προσβάσιμο σύστημα υγείας, χωρίς διακρίσεις και αποκλεισμούς.

Θοδωρής Σδούκος
Γενικός Ιατρός, Επιμελητής Β' ΕΣΥ

ΣΧΕΔΙΟ ΝΟΜΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΦΥ (ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΑ ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΥΓΕΙΑΣ):

Η ολοκλήρωση της ιδιωτικοποίησης και εμπορευματοποίησης της περίθαλψης

Το σχέδιο νόμου «Για την οργάνωση και λειτουργία της Πρωτοβάθμιας Φροντίδας Υγείας», που το Υπουργείο Υγείας ανέβασε στα τέλη του Γενάρη 2008 στην ιστοσελίδα του καλώντας σε «ανοικτή διαβούλευση», αποτελεί την πιο ακραία νεοφιλελεύθερη εκδοχή νομοσχεδίου περί την Υγεία που είδε το φως της δημοσιότητας τα τελευταία δέκα χρόνια και ωχριά μπροστά του ακόμα και αυτό του προηγούμενου Υπουργού της Ν.Δ. Νικήτα Κακλαμάνη, που έμεινε βέβαια στα χαρτιά αλλά έρχεται τώρα να υλοποιηθεί επί το αντιδραστικότερο.

Με αυτό το σχέδιο νόμου εφαρμόζεται η σύμπραξη δημόσιου και ιδιωτικού (ΣΔΙΤ) στην πρωτοβάθμια περίθαλψη καθώς ενιαιοποιούνται και εξισώνονται οικονομικά, επιστημονικά, οργανωτικά και ηθικά όλοι οι φορείς που παρέχουν πρωτοβάθμια περίθαλψη είτε ανήκουν στο ΕΣΥ, είτε στα ασφαλιστικά ταμεία, είτε σε ιδιώτες. Η λέξη δωρεάν όπως και η λέξη ανασφάλιστος δεν υπάρχει πουθενά στο κείμενο των 15 σελίδων και στο άρθρο 7 και 8 γίνεται απολύτως σαφές ότι οποιαδήποτε πράξη, ακόμα και η συνταγογραφία, κοστολογείται και πληρώνεται από τον ασφαλισμένο ακόμα και στους δημόσιους φορείς που εντάσσονται στο λεγόμενο Εθνικό Δίκτυο ΠΦΥ, ενώ μέχρι τώρα η πρόσβαση στα ΚΥ και τα Π.Ι. του ΕΣΥ ήταν εντελώς δωρεάν για όλους και τα έξοδα καλύπτονταν από τον κρατικό προϋπολογισμό.

Ο ασφαλισμένος πληρώνει μέσω μιας πιστωτικής κάρτας(!) που κάθε χρόνο ο ασφαλιστικός του οργανισμός την πιστώνει με κάποιο συγκεκριμένο ποσό (ανάλογα με την ηλικία, το φύλο του και το στατιστικό μέσο όρο των εξόδων της προηγούμενης χρονιάς), που αν το εξαντλήσει ο ασφαλισμένος πρέπει να ζητήσει καινούργια πίστωση, αιτιολογημένα όμως και αφού εξηγήσει πού κατανάλωσε την αρχική πίστωση!!!

Έτσι η υγεία μετατρέπεται σε απλό καταναλωτικό μέγεθος και μάλιστα ατομικά καταναλισκόμενο. Και έτσι αυτός που δεν έχει πιθανόν πραγματική ανάγκη θα καλείται να καταναλώσει σε δήθεν προληπτικές εξετάσεις και φάρμακα το πιστωτικό του όριο, (αφού μάλιστα, όπως προβλέπεται, δε θα μπορεί να το μεταφέρει στην επόμενη χρονιά), ενώ αυτός που πραγματικά θα έχει σοβαρή ανάγκη και αυξημένα προβλήματα θα είναι αναγκασμένος να τρέχει για αιτήσεις επιπλέον χρηματοδότησης, χωρίς καμιά εγγύηση ότι θα εγκριθούν, οπότε τελικά θα πληρώνει από την τσέπη του.

Ως μηχανισμός συγκράτησης του κόστους εισάγονται τα προληπτικά διαγνωστικά και θεραπευτικά πρωτόκολλα που θα καθορίζονται από το ΚΕΣΥ (Κεντρικό Συμβούλιο Υγείας) και εντός των οποίων θα είναι υποχρεωμένοι να κινηθούν όλοι οι δημόσιοι και ιδιωτικοί φορείς που θα παρέχουν πρωτοβάθμια περίθαλψη. Εισάγεται δηλαδή μια άκρως μηχανιστική, αντεπιστημονική και χυδαία οικονομίστικη αντίληψη, που θα στραγγαλίζει την εξατομικευμένη πραγματική ανάγκη του πάσχοντα, αφήνοντάς την αναπάντητη, ενώ από την άλλη θα πριμοδοτεί τα ιδιωτικά τσεκαπάδικα με συγκεκριμένα διαγνωστικά και «προληπτικά» πακέτα. (Η evidence based medicine στην υπηρεσία του νεοφιλελευθερισμού.)

Τα ασφαλιστικά ταμεία θα δούν συντομότερα τον κλάδο περίθαλψης

να καταρρέει, εκτός και αν μειώσουν δραματικά τις παροχές (αν ελαχιστοποιήσουν δηλαδή το πιστωθέν αρχικό ποσό στην ηλεκτρονική πιστωτική κάρτα ή πάψουν να εγκρίνουν τις αιτήσεις για νέα πίστωση ή και τα δύο).

Και επειδή οι εμπνευστές του νομοσχεδίου προβλέπουν την δυσκολία των ασφαλιστικών ταμείων να ανταπεξέλθουν στα νέα βάρη, τα προτρέπουν να συμβληθούν με εμπορικές τράπεζες (!!) για να αποπληρώσουν άμεσα τις οφειλές τους προς τους «προμηθευτές πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας».

Το σχέδιο προβλέπει την αρχική πιλοτική του εφαρμογή στον ΟΠΑΔ (ασφαλιστικό οργανισμό των δημοσίων υπαλλήλων) για πέντε χρόνια και μετά την υπαγωγή και των άλλων ταμείων. Ξεκινούν βέβαια από τον ΟΠΑΔ γιατί είναι ο ασφαλιστικός οργανισμός που έχει ήδη τις περισσότερες συμβάσεις με ιδιώτες στο επίπεδο της εξωνοσοκομειακής περίθαλψης.

Εξωφρενικά είναι και τα όσα προβλέπονται για τον οικογενειακό γιατρό, το ρόλο του οποίου σε ένα τέτοιο αγοραίο εμπορευματοικό τοπίο μπορεί φυσικά να παίξει ακόμα και ο οφθαλμίατρος (!!!) κατά το λατρευτό μας υπουργό κ. Αβραμόπουλο, αφού άλλωστε αυτός δε θα κάνει τίποτε άλλο πέρα από το μάντζερ που θα κατευθύνει τον ασφαλισμένο στην ενιαία αγορά πρωτοβάθμιων ιατρικών υπηρεσιών, δίνοντάς του τα σχετικά παραπεμπτικά. Εγκαταλείπεται δηλαδή ακόμα και στα χαρτιά κάθε αναφορά στον γενικό οικογενειακό γιατρό ως τον επαγγελματία υγείας με συγκεκριμένο πληθυσμό ευθύνης, του οποίου φροντίζει την υγεία αλλά και την πρόληψη, την θεραπεία και την αποκατάστασή του (στα πλαίσια πάντα μιάς ομάδας υγείας με τους νοσηλευτές, τους επισκέπτες υγείας, τους φυσιοθεραπευτές κλπ) και πάμε στον ατομικό γιατρό μάντζερ που διεκπεραιώνει γραφειοκρατικά και οικονομοτεχνικά τον ασθενή στα πλαίσια του πιστωτικού του ορίου. Ενώ, αντί για ηλεκτρονική κάρτα υγείας που θα καταγράφει το ιστορικό του ασθενούς και τους παράγοντες κινδύνου που τον χαρακτηρίζουν και η οποία θα του επιτρέπει την καλύτερη και πιο ενημερωμένη (άρα και πιο ασφαλή) πρόσβαση σε κάθε γιατρό και υπηρεσία του συστήματος υγείας, περνάμε στην «ηλεκτρονική κάρτα πληρωμών» όπου το μόνο που ενδιαφέρει ως πληροφορία είναι η ανταπόκριση ή όχι στο προαποφασισμένο από το ταμείο χρηματικό όριο κόστους.

Θοδωρής Σδούκος
Γενικός Ιατρός, Επιμελητής Β' ΕΣΥ

φάκελος / ΥΓΕΙΑ

Υγεία ώρα μηδέν

Η ιατροφαρμακευτική περίθαλψη ήταν από τις πρώτες διεκδικήσεις του εργατικού κινήματος εδώ κι ένα αιώνα. Εδώ και χρόνια είναι από τα πρώτα και βασικά κεκτημένα που καταρρέουν καθώς αποτελεί επιλογή προτεραιότητας για τον εμπορευματικό “πολιτισμό”.

Πέρασαν πολλοί αιώνες από τότε που η ανθρωπότητα έψαχνε μια συνολική αντίληψη για το τί είναι υγεία και τί αρρώστεια και η σύνδεσή τους με τον τρόπο ζωής ήταν αυτονόητη. Η μηχανιστική αντίληψη της ζωής και της επιστήμης που κυριάρχησε στα νεώτερα χρόνια (18ος και κυρίως 19ος αιώνας) επέφερε τη λογική της “επιδιόρθωσης” του ανθρώπινου σώματος, που αντιμετωπίστηκε σαν μια μηχανή όπως όλες οι άλλες, σχετικά με την οποία ό,τι μας είναι άγνωστο είναι απλώς ανύπαρκτο. Η επιστήμη του 20ου αιώνα έφερε αυτή την αντίληψη στο απόγειό της.

Ο άνθρωπος, ως ον, αντιμετωπίζεται συνολικά από το καπιταλιστικό σύστημα και φυσικά από την επιστήμη που αποτελεί έναν από τους βασικούς στηλοβάτες του, ως ένα μηχανήμα που απλά έχει κάποιους μηχανικούς κανόνες λειτουργίες. Ως τέτοιο έχει δυνατότητα επιδιόρθωσης (με φάρμακα ή εγχειρήσεις), αλλαγής ανταλλακτικών (με μεταμοσχεύσεις οργάνων) και ως αναλώσιμο, κάποτε εξαντλείται ή παλιώνει αρκετά ώστε να μην είναι πλέον κερδοφόρο και άρα μπορεί να πεταχτεί στη χωματερή.

Οι μεγάλες φαρμακευτικές εταιρίες (όπως έχουμε αναφέρει πολλές φορές σε παλιότερα τεύχη της Βαβυλωνίας, στα σχετικά αφιερώματα στη βιοτεχνολογία) είναι οι ίδιες εταιρίες που αποτελούν τους κολοσσούς της πυρηνικής ενέργειας, της παραγωγής και εμπορίας όπλων παντός τύπου (συμβατικών-χημικών-βιολογικών) και φυσικά

της βιοτεχνολογίας. Αξιοποίησαν κερδοφόρα την ερευνητική έκρηξη του 19ου και 20ου αιώνα, τα πορίσματα της ανατομίας και της ιατρικής, τα συμπεράσματα από τα γνωστά πειράματα του επιστημονικού επιτελείου του Μέγκελε και της IGFarben (που εξελίχτηκε στη γνωστή μας Bayer) στο Άουσβιτς και στα άλλα στρατόπεδα μαζικής δολοφονίας των ναζί. Και σήμερα κερδίζουν δισεκατομμύρια πουλώντας (κι επιβάλλοντας) φάρμακα για κάθε πιθανή αρρώστεια. Αφού κατέστρεψαν (μαζί με τους υπόλοιπους βιομηχανικούς κολοσσούς) κάθε δυνατότητα υγιούς ζωής πάνω σ’ ένα κατεστραμένο πλανήτη, χωρίς καθαρό νερό, καθαρή τροφή, καθαρό αέρα, δημιούργησαν νέες αρρώστιες-επιδημίες με τη χημική και τοξική τους μόλυνση και πούλησαν τόννους από φάρμακα ως “αντίδοτο” γι’ αυτήν. Σήμερα τα περισσότερα φάρμακα καταναλώνονται για να καταπολεμηθούν τα συμπτώματα της καταστροφής τους αλλά και για να καταπολεμηθούν οι παρενέργειες αυτών των φαρμάκων που είναι πολύ περισσότερες από τις θεραπευτικές τους ιδιότητες.

Πάνω σ’ αυτή τη λογική στηρίζεται όλο το κύκλωμα της “υγείας” στη δύση, δηλ. στο σύστημα που κυριαρχεί. Και επειδή οι κανόνες αυτού του συστήματος είναι η λογική της διαρκούς και με κάθε μέσο αύξησης του κέρδους και η μετατροπή των πάντων σε εμπόρευμα που μπορεί να πουληθεί και να φέρει κι άλλο κέρδος, ξεμπερδέψαν γρήγορα με το θέμα της “δημόσιας υγείας και περίθαλψης”. Η ιδιωτική έχει απείρως περισσότερα περιθώρια κέρδους και απομύζησης των χρηστών της.

Έτσι αφήνουν έντεχνα να υποβαθμιστεί και να καταρρεύσει το όποιο σύστημα δημόσιας περίθαλψης (διάλειμμα κράτους - πρόνοιας) κατακτήθηκε με αίμα και αγώνες, ανοίγοντας εδώ και χρόνια την πόρτα στην εισβολή του ιδιωτικού μέσα στα νοσοκομεία και τα κέντρα υγείας.

Όσο ένα μεγάλο μέρος από τα έξοδα της εισβολής αυτής καλυπτόταν από τους ασφαλιστικούς φορείς των εργαζομένων, η τακτική αυτή δε γινόταν ιδιαίτερα αντιληπτή. Η σχεδόν ολοκληρωτική κυριαρχία όμως πλέον των ιδιωτικών συμφερόντων στο εμπόρευμα της δημόσιας υγείας (δεν υπάρχει λόγος αναφοράς στην, έτσι κι αλλιώς, ανύπαρκτη πρόληψη), σε συνδυασμό με τις επερχόμενες ανατροπές στο θέμα της ασφάλισης και της περίθαλψης αποκαλύπτει την αθλιότητα του συστήματος και την προοπτική του.

Το μηχανήμα άνθρωπος καταστρέφεται από τις συνθήκες ζωής στον καπιταλισμό και προσπαθώντας ν’ απαλύνει τους πόνους του γίνεται πειραματόζωο στις φαρμακευτικές -η λογική του εμπορεύματος απαιτεί άμεσο κέρδος, δεν υπάρχουν περιθώρια και βούληση για πειραματισμούς (σε ποιόν επάνω άραγε;) πριν τη χρήση τους- οι οποίες τον ταΐζουν πανάκριβα φάρμακα για “θεραπεία” και μετά πανάκριβα φάρμακα για να καταπολεμηθούν τα συμπτώματα της “θεραπείας” και μετά ξανά το ίδιο σ’ένα αέναο φαύλο κύκλο. Ο κοινωνικός έλεγχος σ’ όλη αυτή τη διαδικασία είναι ανύπαρκτος. Η συμμετοχή και οι ευθύνες μεγάλου μέρους του ιατρικού κυκλώματος σ’ αυτό το φαύλο κύκλο (από άγνοια ή από συμφέρον ή από κοινωνική αδιαφορία) είναι περισσότερο από πολλές.

Η εμπορευματοποίηση της υγείας έχει ήδη συντελεστεί. Η πλήρης ιδιωτικοποίηση του συστήματος αυτού συντελείται τώρα. Η διατήρηση της υπάρχουσας κατάστασης, ακόμα κι αν ήταν εφικτή, δεν αποτελεί λύση. Η συνολική επανεξέταση του θέματος της υγείας από την κοινωνία και ο κοινωνικός έλεγχος είναι ζήτημα ζωής ή θανάτου. Στην ολομέτωπη επίθεση μόνο η ολομέτωπη αντίδραση και η κοινωνική εγρήγορση και αλληλεγγύη είναι εφικτές. Αυτές είναι και τα μόνα κοινωνικά όπλα.

Άννα Κάπα

Σχετικά με τα ξεχασμένα αυτονόητα

Σχεδόν σε όλα τα δημόσια νοσοκομεία, οι συνθήκες νοσηλείας είναι άθλιες, η ζωή υποβιβάζεται σε μια μηχανική διαδικασία χωρίς αξία. Υπεράριθμοι άρρωστοι σε σχέση με τα κρεβάτια που προσφέρονται, ράντζα στους διαδρόμους – ακόμα και για ασθενείς σε σοβαρή κατάσταση, μεγάλος αριθμός αρρώστων στον ίδιο θάλαμο, άθλιες συνθήκες υγιεινής και φροντίδας.

Ο άρρωστος είναι ένας άνθρωπος που πάσχει συνολικά. Εκτός από τα φάρμακα, που του δίνονται αφειδώς, θεωρητικά η θεραπεία του έπρεπε να συνοδεύεται από ψυχολογική στήριξη και ηθική τόνωση, από γιατρούς και προσωπικό που δείχνουν πως ενδιαφέρονται για την περίπτωση καθενός ξεχωριστά, που παρακολουθούν τον πόνο του και τη διαδικασία λύτρωσης απ’ αυτόν, που τον φροντίζουν. Που ελέγχουν τις συνθήκες υγιεινής και διατροφής του και δημιουργούν όλες εκείνες τις απαραίτητες προϋποθέσεις για την αποθεραπεία του.

Είναι φυσικά πασίγνωστο πως η δημόσια περίθαλψη δεν έχει καμιά σχέση μ’ αυτό το θεωρητικό πρότυπο. Εκτός εξαιρέσεων (που πάντα υπάρχουν σε όλους τους μηχανισμούς του δημοσίου κι ενώ αποτελούν τις εξαιρέσεις του κανόνα, ωστόσο είναι αυτές ακριβώς που κάνουν τους μηχανισμούς να φαίνονται πως εξακολουθούν να υφίστανται και να λειτουργούν), ο οποίος ασθενής αντιμετωπίζει σε γενικές γραμμές αδιαφορία, προσβλητική συμπεριφορά, υποτίμηση κι ένα γραφειοκρατικό εξοντωτικό παραλογισμό που εξουθενώνει και τον πιο αποφασισμένο. Αν δεν υπήρχε στην Ελλάδα παραδοσιακά η στήριξη από την οικογένεια και τον στενό κύκλο του εκάστοτε ασθενή, το σύστημα αυτό θα είχε εκραγεί από καιρό. Η στήριξη από το περιβάλλον του αρρώστου θεωρείται προαπαιτούμενο, διαφορετικά θα βιώσει την αδιαφορία. Ο χρηματισμός γιατρών και νοσηλευτών

θεωρείται και είναι ο κανόνας, παρ’ όλο που απλά μεταφράζεται σε ελάχιστα περισσότερο ενδιαφέρον κι όχι σε -έστω- πληρωμένο σεβασμό και φροντίδα.

Είναι αρκετά γνωστά τα προβλήματα και τα αιτήματα του προσωπικού των νοσοκομείων και στο σύνολό τους κοινωνικά αποδεκτά. Στον τομέα της προσφοράς κοινωνικής υπηρεσίας όμως, τα πράγματα είναι πιο σύνθετα απ’ ό,τι φαίνονται. Απαιτείται απ’ αυτόν που προσφέρει την κοινωνική αυτή υπηρεσία, όσο κι αν είναι κακοπληρωμένος ή κουρασμένος από τον υπερβολικό φόρτο εργασίας λόγω έλλειψης προσωπικού, υπέρβαση της δυσaráσκειας που βιώνει. Απαιτείται εγκράτεια και ουσιαστική στοχοθεσία, ώστε να μην εισπράττει τη δυσaráσκεια ο άρρωστος που βρίσκεται σε θέση ανάγκης και, όπως όλοι οι αναξιοπαθείς, είναι περισσότερο ευάλωτος.

Η υποτίμηση του άλλου, η αδιαφορία, η εγωκεντρική τύφλωση και ο στενός ωφελισμός είναι συνολικότερα σύγχρονα κοινωνικά χαρακτηριστικά και δεν χαρακτηρίζουν μόνο όσους εργάζονται στον τομέα της δημόσιας περίθαλψης. Τις περισσότερες φορές μάλιστα χαρακτηρίζουν και τους ίδιους τους ασθενείς που γίνονται επαναλαμβανόμενα ενοχλητικοί και κουραστικοί ώστε να εξοντώνουν ακόμα και τις καλύτερες περιπτώσεις νοσηλευτικού προσωπικού. Κι αυτό δεν είναι ένα πρόβλημα που επιδέχεται οικονομικού τύπου λύσεις. Εντάσσεται στο φαύλο κύκλο των συμπτωμάτων που δημιουργούν οι συνθήκες και των συνθηκών που αναπαράγονται από τα συμπτώματα. Μια ριζική επίλυσή τους θα προϋπέθετε μια ριζική ανατροπή των υπαρχουσών κοινωνικών συνθηκών.

Εντούτοις, υπάρχει πάντα το μερίδιο της προσωπικής ευθύνης σε όλον αυτό τον παραλογισμό. Και υπάρχουν περιπτώσεις γιατρών και

προσωπικού, που έδωσαν τις προσωπικές τους μάχες σε επίπεδο καθημερινότητας, προσφέροντας επίσης ανθρωπιά και κατανόηση στους ασθενείς τους και απαιτώντας πράγματα για όλους. Κι όταν ο κατεστημένος μηχανισμός στο σύστημα της υγείας τους πολέμησε (όπως κάνει πάντα με όσους δεν αποδέχονται τους απαξιωτικούς όρους που επιβάλλει), βρήκαν συμπαραστάτη στους αγώνες τους τον ίδιο αυτό κόσμο στον οποίο πρόσφεραν τις ξεχασμένες αυτονόητες υπηρεσίες (πρόσφατο το παράδειγμα των γιατρών στο Ζαγλιβέρι Θεσσαλονίκης).

Γιατί η συνολική εμπορευματοποίηση της ζωής που έχει επιβάλει ο καπιταλισμός, ΑΥΤΕΣ τις συνθήκες δημόσιας περίθαλψης και υγείας απαιτεί. Και αποτελεί συνειδητή του επιλογή η διαρκής υποβάθμισή τους, με την ταυτόχρονη φανερή ή κρυφή προώθηση των ιδιωτικών συμφερόντων, σε οτιδήποτε δημόσιο, φυσικά και στο σύστημα υγείας. Προβάλλοντας το μύθο της “ιδιωτικής περίθαλψης που σέβεται τον ασθενή” στο βαθμό που φυσικά αυτός πληρώνει πανάκριβα, καταστρέφει ταυτόχρονα με όλους τους τρόπους κάθε υποδομή δημόσιας υγείας στα πλαίσια της συνολικής εκχώρησης κάθε δημοσίου στα ιδιωτικά συμφέροντα, στην ανεξέλεγκτη και πανάκριβα πληρωμένη κερδοσκοπία που φυσικά καμιά σχέση δεν έχει στην πραγματικότητα με υγεία και ουσιαστική περίθαλψη.

Και γίνεται φανερό πως κάθε προσωπική στάση που ξεπερνά την αδιαφορία και τη μοιρολατρεία και αντιμετωπίζει στα πλαίσια της αξιοπρέπειας και του αυτονόητου σεβασμού αυτούς ακριβώς που την έχουν ανάγκη, τους αδύναμους-ασθενείς στην προκείμενη περίπτωση, αποτελεί πραγματικά συνολική πράξη αντίστασης, και ως τέτοια αντιμετωπίζεται, και από το σύστημα και από την κοινωνία.

A.K.

**Μέχρι και τα ερωτικά φλερτ με-
ταξύ των εργαζομένων μάθαιναν
πρώτοι οι ντετέκτιβ που προσέλα-
βε η «Lidl»**

**«Μεγάλος Αδερφός»
στη «Lidl»**

Η εργοδοσία της «Lidl», της πολυεθνικής αλυσίδας σούπερ-μάρκετ, έχει κατηγορηθεί πολλές φορές στο παρελθόν για κακομεταχείριση των εργαζομένων, αλλά ελάχιστοι περίμεναν ότι θα έφτανε στο σημείο να δημιουργήσει ένα σύστημα κατασκοπείας των υπαλλήλων της που θα ζήλευε και η μυστική υπηρεσία «Στάζι» στην πρώην Ανατολική Γερμανία. Η «Lidl» είχε προσλάβει ντετέκτιβ στη Γερμανία για να μαθαίνει τα πάντα γύρω από το προσωπικό της, όπως τα φλερτ μεταξύ των υπαλλήλων, τα οικονομικά προβλήματά τους και τον αριθμό των επισκέψεών τους στην... τουαλέτα. Οι ντετέκτιβ τοποθετούσαν κάμερες στο μέγεθος κουτιών σπέρτων σε στρατηγικά σημεία σε κάθε υποκατάστημα, δηλώνοντας ότι δήθεν θα χρησιμοποιηθούν για να αποτραπούν οι κλοπές προϊόντων, αλλά ουσιαστικά τις χρησιμοποιούσαν για να παρακολουθούν τις κινήσεις των εργαζομένων. Εκατοντάδες σελίδες με τις πληροφορίες που άντλησαν οι ντετέκτιβ κατέληξαν στο γερμανικό περιοδικό «Στερν», το οποίο και τα δημοσιοποίησε. Σε μια από αυτές αναφέρεται ότι «μια υπάλληλος δεν έχει πληρώσει ποτέ τα τέλη για την τηλεόραση, διότι εξακολουθεί να δηλώνει ότι ζει με τους γονείς της, παρότι συμβιώνει με τον εραστή της με αποτέλεσμα να είναι κίνδυνος για την εταιρία». Σύμφωνα με μια άλλη, «η τάδε υπάλληλος στο ταμείο πηγαίνει στην τουαλέτα ανά 15 λεπτά μολοντί περιμένουν πελάτες». Η αποκάλυψη προκάλεσε σάλο στη Γερμανία και τα εργατικά συνδικάτα έσπευσαν να προσφέρουν νομική βοήθεια στους εργαζομένους που σκοπεύουν να μηνύσουν την πολυεθνική για παραβίαση της ιδιωτικής ζωής τους. Το μότο της «Lidl» είναι: «εκεί, όπου η ποιότητα είναι φτηνότερη». Αν τελικά αποδειχτούν οι καταγγελίες, τότε πράγματι η εταιρία θα είναι «φτηνή» σε ό,τι αφορά τη μεταχείριση που επιφυλάσσει απέναντι στους εργαζόμενους.

Δημήτρης Ουζουνίδης

ΓΑΖΑ:

Ο ισραηλινός στραγγαλισμός οδήγησε το 80% των κατοίκων της Λωρίδας της Γάζας να εξαρτώνται από την ανεπαρκή διεθνή επισιτιστική βοήθεια

Λωρίδα Γάζας, έτος... 1967. Σαρανταένα χρόνια πίσω γύρισε η Λωρίδα της Γάζας εξαιτίας του μεθοδικού «στραγγαλισμού» της από το Ισραήλ με τη στήριξη των ΗΠΑ, της ΕΕ, του ΟΗΕ και των αραβικών κρατών, όπως κατήγγειλαν σε έκθεσή τους πρόσφατα δώδεκα ανθρωπιστικές οργανώσεις. Στην έκθεση, η ψυχρή λογική των αριθμών αποκαλύπτει ότι το 80% του πληθυσμού των 1,5 εκατομμυρίου Παλαιστινίων που ζούνε στη Λωρίδα της Γάζας είναι εξαρτημένο από την επισιτιστική βοήθεια, η ανεργία ανέρχεται στο 40%, η διακοπή στην ηλεκτροδότηση μπορεί να διαρκεί μέχρι και δώδεκα ώρες την ημέρα με αποτέλεσμα τα νοσοκομεία να υπολειπονται, ενώ μόνο πέρσι δεν δόθηκε άδεια στο 18% των ασθενών σε επείγοντα περιστατικά να εγκαταλείψουν την μαρτυρική γη. Το μόνο που απομένει για να προκληθεί άνευ προηγουμένου ανθρωπιστική κρίση στην περιοχή, όπως υποστηρίζουν οι επικεφαλής των οργανώσεων, είναι να εξαπολύσει το Ισραήλ νέα στρατιωτική εισβολή, ανάλογη με εκείνη που οδήγησε στη δολοφονία τουλάχιστον 130 Παλαιστινίων σε διάστημα ελάχιστων ημερών στα τέλη του Φλεβάρη και στις αρχές του Μάρτη.

Τι σημαίνει, όμως, το μποϊκοτάζ και η εξάρτηση από τη διεθνή ανθρωπιστική βοήθεια; Το «ξέσπασμα» με την έξοδο εκατοντάδων χιλιάδων κατοίκων της Γάζας προς την Αίγυπτο κατέδειξε τη βαθιά πληγή που χάραξε το Ισραήλ στην περιοχή. Ελλείψει προϊόντων η αισχροκέρδεια ζει και βασιλεύει και οι μαυραγορίτες πουλάνε όσο πιο ακριβά μπορούν στους πάμπωχους κατοίκους. Για αυτό το λόγο, οι Παλαιστίνιοι πανηγύριζαν για τα ψώνια που έκαναν στην αιγυπτιακή πλευρά της Ράφα, καθώς εκεί ένα πακέτο με τσιγάρα ήταν κατά 250% φτηνότερο σε σχέση με την Γάζα.

Στερημένοι από τις πολυτέλειες που απολαμβάνουν οι ομοεθνείς τους στη Δυτική Οχθη, οι κάτοικοι της Λωρίδας της Γάζας υπομένουν καρτερικά τα συλλογικά βασανιστήρια που τους επέβαλε η διεθνής κοινότητα μέσω του Ισραήλ. Η καθημερινότητά τους δεν έχει καμία σχέση με άλλους λαούς. Το σύστημα αποχέτευσης βρίσκεται στα πρόθυρα κατάρρευσης, διότι το Ισραήλ δεν επιτρέπει τη μεταφορά στην περιοχή εξαρτημάτων για επιδιορθώσεις με τη δικαιολογία ότι θα χρησιμοποιηθούν για την κατασκευή ρουκετών. Αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης είναι να δημιουργούνται τεράστιες

γούρνες με απόνερα ανάμεσα σε σπίτια και χώρους όπου παίζουν παιδιά και να χύνονται ανεξέλεγκτα απόβλητα στη θάλασσα καθώς και στις λίμνες και τα ποτάμια που τροφοδοτούν με νερό την περιοχή, το οποίο και μολύνεται. Τουλάχιστον δώδεκα άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους τα τρία τελευταία

χρόνια στην περιοχή, διότι ξεχειλίσαν οι πρόχειρες δεξαμενές με τα απόβλητα. Το ερώτημα που απομένει να απαντηθεί είναι αν η ανθρωπότητα θα συνεχίσει να κάθεται με σταυρωμένα χέρια απέναντι σε αυτή την καταστροφή.

Δημήτρης Ουζουνίδης

ΘΙΒΕΤ

...αίμα στη Στέγη του Κόσμου...

Ανάμεσα στην Κίνα και την Ινδία εκτείνεται το Θιβέτ και σε υψόμετρο 5.000 μέτρων μ' ένα όνομα που προέρχεται από σανσκριτική λέξη και σημαίνει «ουρανός». Για ειρηνική απελευθέρωσή του έκανε λόγο ο Μάο το 1950. «Εισβολή, προσάρτηση και κατοχή» από το Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό, μιλούν Θιβετιανοί. Και καθώς η Κίνα δεν φημίζεται ιδιαίτερα για τις επιδόσεις της στον τομέα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων συνεχίζει να επιδιώκει την αφομοίωση της συγκεκριμένης περιοχής χρησιμοποιώντας ακόμα και απάνθρωπα μέσα. Οργανώσεις προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων από όλο τον κόσμο αναφέρουν πληθώρα παραβιάσεων και έχουν αναδείξει την περιοχή σε μια από τις θερμότερες εστίες του πλανήτη σε σχέση με την καταπάτηση θεμελιωδών δικαιωμάτων.

Σε μια προσπάθεια να αλλοιώσει και να ομογενοποιήσει την πληθυσμιακή σύνθεση του Θιβέτ, η Κίνα ακολούθησε μια μακρόχρονη πολιτική προώθησης Κινέζων εποίκων, η οποία είχε ως αποτέλεσμα να καταστήσει τους Κινέζους πλειοψηφία. Περίπου 1,2 εκατομμύρια Θιβετιανοί έχει υπολογιστεί ότι έχουν χάσει τη ζωή τους εξ' αιτίας της κατοχής και πολλοί έχουν αναγκαστεί να εγκαταλείψουν τη χώρα. Οι Θιβετιανοί είναι θύματα διακρίσεων σε καθημερινή βάση, σε ζητήματα όπως η στέγαση, η εκπαίδευση και η φροντίδα υγείας. Πολλοί Θιβετιανοί και κυρίως βουδιστές μοναχοί και μοναχές φυλακίζονται για τις θρησκευτικές τους πεποιθήσεις. Οι αναφορές για κακομεταχείριση, ξυλοδαρμούς, βασανιστήρια (όπως ηλεκτροσόκ, κρέμασμα από τα χέρια, δέσιμο με αλυσίδες, στέρηση ύπνου και τροφής) και βιασμούς των φυλακισμένων είναι πολύ συχνές.

Οι θανατικές καταδίκες στο Θιβέτ αποτελούν μέρος μιας γενικευμένης «εκστρατείας ενάντια στο έγκλημα» που εφαρμόζεται σε ολόκληρη την Κίνα και ξεκίνησε τον Απρίλιο του 2002, με τραγικές συνέπειες για τους πολίτες ολόκληρης της χώρας. Κατά τους τρεις πρώτους μήνες της εκστρατείας, έγιναν 1781 εκτελέσεις.

Με αφορμή την 49η επέτειο της εξέγερσης της Λάσας, που κατέληξε στην εξορία του Δαλάι Λάμα σφοδρές συγκρούσεις ξέσπασαν τόσο στο Θιβέτ όσο και σε γύρω περιοχές, που κατοικούν Θιβετιανές μειονότητες, ανάμεσα σε Κινέζους αστυνομικούς και Θιβετιανούς μοναχούς. Άγνωστος παραμένει ο ακριβής αριθμός των ανθρώπων που έχουν χάσει τη ζωή τους, έχουν τραυματιστεί ή έχουν φυλακιστεί στις συγκρούσεις αυτές που είχαν πολύ πιο έντονο χαρακτήρα από ότι άλλες φορές, σε μια προσπάθεια να καταγγεληθεί διεθνώς η παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων ενόψει των Ολυμπιακών Αγώνων του Πεκίνου. Παρά τον αυστηρό έλεγχο του Πεκίνου στην περιοχή και την ελεγχόμενη πληροφόρηση τα γεγονότα δεν ήταν εύκολο να αποσιωπηθούν. Οι κινεζικές αρχές πιστεύουν ότι πίσω από τις ταραχές κρύβεται η κλίκα του Δαλάι Λάμα που προσπαθεί να αμαυρώσει την εικόνα της Κίνας λίγο πριν τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Ωστόσο, ΗΠΑ και ΕΕ τηρούν ίσες αποστάσεις και δεν φαίνεται να μπαίνουν στη διαδικασία να μποϊκοτάρουν τους Αγώνες. Είναι πολλά τα λεφτά, βλέπετε. Ήδη η Φλόγα αναχώρησε από την Αθήνα, σε μια τελετή λαμπρή και κάτω από δρακόντεια μέτρα ασφαλείας, ενώ παρά τις διαμαρτυρίες η Κίνα ανακοίνωσε ότι θα περάσει και από το Θιβέτ.

Έχοντας υπόψη την κριτική που ασκείται στα κινήματα υποστήριξης του Θιβέτ ότι «συντηρούνται» από τα μεγαλύτερα πολυεθνικά κέντρα της παγκοσμιοποίησης, για αντιπερισπασμό στην αναμενόμενη άνοδο και τον ανταγωνισμό του κινεζικού καπιταλιστικού μοντέλου, θα τελίωω να ταυτιστώ με τη άποψη του Νόαμ Τσόμσκι για το θέμα, ο οποίος θεωρεί ότι οι ΗΠΑ και τα οικονομικά συμφέροντα της παγκοσμιοποίησης έχουν δύο μέτρα και δύο σταθμά για την Κίνα: άλλα για τα δικαιώματα των επενδυτών και άλλα για τα ανθρώπινα δικαιώματα. Για θέματα εμπορίου οι ΗΠΑ είναι άτεγκτες, ενώ για θέματα ανθρωπίνων δικαιωμάτων διστακτικές: θεωρούν ότι «θα ήταν αντιπαραγωγικό να πιεστεί πολύ η Κίνα για θέματα όπως τα βασανιστήρια των αντιφρονούντων ή οι κτηνωδίες στο Θιβέτ». Σαρκαστικά ο Τσόμσκι προσθέτει ότι «η ισχυρή πίεση ίσως οδηγήσει την Κίνα στο να υποστεί τις βλαβερές συνέπειες μιας κοινωνίας απομονωμένης από την αμερικανική επιρροή» (Chomsky N. 1998. Domestic Constituencies. Z-magazine

Μαρία Μάζη

Αλβανία:

Φειδωλές είναι οι αναφορές του αλβανικού τύπου σχετικά με τα αίτια της έκρηξης στο εργοστάσιο πυρομαχικών στο χωριό Γκερντές. Το εργοστάσιο ανήκε στην εταιρεία Akb Demil ιδιοκτησίας του Μιχάλη Δεληγιώργη. Όπως αναφέρουν κάτοικοι του χωριού δεν είναι η πρώτη φορά που γίνονται τέτοιου είδους καταστροφές σε εργοστάσια της Αλβανίας, ημέρα Σάββατο, όπου δουλεύουν λίγοι εργάτες. Στο εργοστάσιο γινόταν η αποσυναρμολόγηση πυρομαχικών όπου το 40% του χαλκού πουλιόταν στο εξωτερικό. Όπως αναφέρει εργάτρια τα μέτρα προστασίας ήταν ανύπαρκτα, δούλευαν ανειδίκευτοι εργάτες, γυναίκες και παιδιά για 25 ευρώ το μήνα. Οι νεκροί θα πρέπει να είναι πάνω από 100, γεγονός που το αλβανικό κράτος δεν επιβεβαιώνει. Οι ρουκέτες και τα βλήματα έχουν καταστρέψει και χωριά γύρω από το Γκερντές. 7000 σπίτια έχουν υποστεί καταστροφές εκ των οποίων τα περισσότερα από τα μισά έχουν καταστεί μη κατοικήσιμα.

Μάγδα Μάντζου

Η άνοδος του ρεφορμισμού

Επιτέλους, για πρώτη φορά στη μεταπολίτευση έχει έρθει το τέλος του δικομματισμού! Ο Αλαβάνος με την καταπληκτική του δήλωση ότι «τρία είναι τα μεγάλα κόμματα πλέον», δείχνει τη νέα αυτή εποχή του “τριομματισμού”! Η άνοδος του ΣΥΡΙΖΑ στις δημοσκοπήσεις που αγγίζει ως και 20% μήπως σηματοδοτεί νέες εξελίξεις στο πολιτικό σκηνικό; Μήπως είναι η ελπίδα για τους εργαζόμενους; Μήπως είναι η ελπίδα για την ανασυγκρότηση του ριζοσπαστικού κινήματος; Αυτές είναι οι μεγαλεπήβολες βλέψεις της εν λόγω αριστερής εκλογικής σύμπραξης.

Ας ξεκινήσουμε όμως με λίγη ιστορία. Η λέξη ρεφορμισμός έχει πάρει πάρα πολλές έννοιες κατά τη διάρκεια των χρόνων. Αυτό δε σημαίνει ότι έχει αλλοιωθεί το αρχικό της νόημα. Στο σήμερα μπορούμε να πούμε ότι ρεφορμισμός είναι η εναλλακτική πρόταση διακυβέρνησης, ένα ειρηνικό πέραςμα από τον καπιταλισμό στο σοσιαλισμό. Φορέας του ρεφορμισμού είναι ένα κόμμα της αριστεράς με φιλολαϊκό προφίλ που ευαγγελίζεται μία εναλλακτική διαχείριση του συστήματος, μία διαχείριση πιο ανθρώπινη.

Δεύτερη ιστορική αλήθεια είναι ότι όταν οποιοδήποτε σύστημα αντιμετώπιζε κρίση, ο ρεφορμισμός έδινε τη λύση. Τα απαραίτητα εχέγγυα ώστε το σύστημα να μην καταρρεύσει, αλλά να συνεχίσει την αναπαραγωγή του με ένα πιο “ανθρώπινο” πρόσωπο. Ιστορικά παραδείγματα; Πολλά: κυβέρνηση Κερένσκι στη Ρωσία του '17, γερμανική σοσιαλδημοκρατία στον Α' παγκόσμιο πόλεμο, ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία και ανανεωτική αριστερά στις δεκαετίες '70-'80. Ο χώρος ενός άρθρου εμποδίζει να αναφερθούν τα εγκλήματα των παραπάνω και το πόσο πραγματικά στήριξαν το κεφάλαιο στις πιο κρίσιμες στιγμές του προδίδοντας τους αγώνες του προλεταριάτου.

Ας έρθουμε όμως στο σήμερα. Η οικονομική κρίση των τελευταίων ετών είναι προφανής. Και μόνο να αναλογιστεί κανείς ότι η ανεργία είναι το κυριότερο πρόβλημα της δυτικής κοινωνίας, ενώ η παραγωγική διαδικασία μεταφέρεται στον “τρίτο” κόσμο. Δημιουργείται ένα άλυτο πρόβλημα που αναπόφευκτα θα δημιουργήσει ταραχές στο εσωτερικό της δύσης. Και δε λογαριάζουμε την έλλειψη εσωτερικών αγορών, τους πολέμους για την εύρεση αυτών, τη χρηματοπιστωτική κρίση σε Ευρώπη και Αμερική. Η οικονομική κρίση όμως φέρνει και πολιτική κρίση. Μέχρι και συγκυβέρνηση σοσιαλδημοκρατών και χριστιανοδημοκρατών είδαμε στη Γερμανία, ενώ στην Ιταλία δεν υπάρχει καμιά αντιπολιτευτική πρόταση που να σταθεί για κάποιον καιρό σε έναν γελοίο φανφαρόνο όπως ο Μπερλουσκόνι.

Φυσικά η Ελλάδα δε θα ήταν εκτός αυτής της κατάστασης. Η ακρίβεια αυξάνεται με αλματώδη ρυθμό προλεταριοποιώντας ακόμα και τα πιο προνομιούχα στρώματα (ΕΒΕ, δημόσιοι υπάλληλοι). Παράλληλα με μία κυβέρνηση η οποία έχει σηματοδοτήσει τις περισσότερες αντιστάσεις και έχει γεννήσει τη μεγαλύτερη δυσφορία, αλλά και με ένα ΠΑΣΟΚ ουσιαστικά διαλυμένο. Κάπου εδώ λοιπόν έρχεται και ο ΣΥΡΙΖΑ. Μία εκλογική σύμπραξη με κύρια και ηγεμονική δύναμη το Συνασπισμό. Δίπλα στο ΣΥΝ, υπάρχει και το αριστερό άλλοθι, ένα συνονθύλευμα αριστεριστικών γκρουπών που προέρχονται από πολλές τάσεις (τροτσκισμός, μαοϊσμός, ανανεωτική αριστερά). Δε θα ασχοληθώ παραπέρα με τις εν λόγω γκρούπες καθώς δεν είναι αυτές που κινούν τα νήματα, παρά προσπαθούν να διευρύνουν τη μικροοργανωσούλα τους.

Όσον αφορά το ΣΥΝ τώρα, ένα κόμμα που έχει στηρίξει το ελληνικό κεφάλαιο σε όλες τις κρίσιμες στιγμές του (ψηφισή Μάαστριχτ, σιγοντάρισμα στον εκσυγχρονισμό, στήριξη ΕΕ). Πρόκειται για ένα κόμμα με μηδενική λαϊκή βάση, με κυρίαρχο αποδέκτη τη μικροαστική διανόηση. Με μηδενική συνεισφορά σε κοινωνικούς χώρους, αλλά με μπόλικες κινήσεις καπελώματος και αφαίμαξης των κοινωνικών κινήματων. Με μηδενική άρθρωση πολιτικού λόγου, αλλά με γενικολογίες

για έναν πιο ανθρώπινο κόσμο (καπιταλιστικό φυσικά). Με μία νεολαία η οποία δίνει βάση σε μία εναλλακτική διαφοροποίηση (ρούχα, πολιτισμός) και αποπνέει μία μπόχα ελιτισμού που θα αηδίαζε ακόμα και φιλόσοφους κλεισμένους στα γραφεία τους.

Βασικό επιχείρημα του ΣΥΝ; Ότι τα τώρα που έχει μετατοπιστεί προς τα αριστερά έχει καταφέρει να εκφράσει μεγάλο μέρος της δυσανεστημένης κοινωνίας και εν τέλει έχει ριζοσπαστικοποιήσει και την ίδια την κοινωνία. Η ριζοσπαστικότητα της κοινωνίας όμως δε μετριέται στα γκάλοπ, ούτε και στις κάλπες. Σημαίνει ανατροπή των ταξικών συσχετισμών στους εργασιακούς και στους κοινωνικούς χώρους. Σημαίνει διάχυση της αγωνιστικότητας στην καθημερινότητα του εργαζόμενου. Σημαίνει κινήματα, συζητήσεις, άρθρωση ουσιαστικού (και όχι απογειωμένου) επιθετικού λόγου. Σημαίνει τη δημιουργία μίας νέας κουλτούρας η οποία να πηγάζει από τα κάτω και να αφορά μεγάλες μερίδες του λαού και όχι μία ντουζίνα νέων και ηλικιωμένων φρικιών.

Βλέπουμε κάτι τέτοιο στην ελληνική κοινωνία σήμερα; Τουναντίον. Η άνοδος του ΣΥΝ λοιπόν δεν αντικατοπτρίζει τίποτα άλλο από μία μορφή εναλλακτικής διακυβέρνησης. Ένα καναλιζάρισμα της κοινωνικής δυσανεσκειας σε ένα αστικό ρεφορμιστικό κόμμα. Ο ΣΥΝ φυσικά έπαιξε έξυπνα το παιχνίδι. Με ένα απίστευτο σπονσοράρισμα από όλο το φάσμα του αστικού τύπου εκμεταλλεύτηκε όλες τις καταστάσεις στο έπακρο. Έβαλε τον Τσίπρα που παρουσιάστηκε ως πολιτική ανανέωση προς τα αριστερά λόγω... ηλικίας! Μήπως δικαιώθηκε ο Τσόρτσιλ που έλεγε ότι όποιος είναι νέος και δεν είναι αριστερός δεν έχει καρδιά, ενώ όποιος είναι μεγαλύτερος και είναι αριστερός δεν έχει μυαλό; Μάλλον όχι.

Παράλληλα, με μηδενική παρουσία στο φοιτητικό χώρο κατάφερε να είναι ο εκφραστής του φοιτητικού κινήματος σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο. Με μηδενική παρουσία στον εργασιακό χώρο, κατάφερε με το περιβόητο δημοψήφισμα να προδώσει για ακόμα μια φορά τους εργατικούς αγώνες και να μεταφέρει την πάλη από το δρόμο στο κοινοβούλιο.

Είναι λύση όμως οι λενινιστικές γκρούπες; Σαφώς όχι. Όμως σε μία πολιτική και οικονομική κρίση όπως τώρα, απαιτείται η χάραξη ενός μετώπου ενάντια τόσο στην επίθεση του καπιταλισμού, όσο και ενάντια στο ρεφορμισμό. Αντιεξουσιαστικός χώρος, δυνάμεις της αριστεράς, ανένταχτοι αγωνιστές να δημιουργήσουν ένα μέτωπο δράσης που να στοχεύει σε εργασιακούς και κοινωνικούς χώρους. Ένα μέτωπο δράσης που να αντιστέκεται στον καπιταλισμό, αλλά και να αποκαλύπτει τον κυβερνητισμό του ρεφορμισμού, να αποκαλύπτει τους μελλοντικούς εργοδότες, αστυνομικούς, στρατιωτικούς, υπουργούς. Ή μήπως αν έρθει ο ΣΥΡΙΖΑ στα “πράγματα” θα αλλάξει κάτι όσον αφορά την καταπίεση;

Δε μιλάω φυσικά ούτε για τεχνητές συγκολλήσεις, ούτε για “πόλους”. Μιλάω για ενότητα στη δράση. Το ποιος έχει δίκιο θα φανεί στην πορεία, τώρα είναι η ευκαιρία πάντως. Ας μην κλείνουμε λοιπόν το μάτι στο ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος κάνει πολύ καλά τη δουλειά του και ας διαλέξουμε στρατόπεδο. Κάποιοι είναι με το κεφάλαιο και κάποιοι με τους εργαζόμενους και τα κινήματα.

Βασίλης Μπέλλος

Εργατοπατέρες: Ευχαριστούμε

Στις 19 Μαρτίου στο Ηράκλειο ήταν μια ξεχωριστή μέρα. Μια μέρα που μας θύμιζε λίγο από την απεργία της 12ης Δεκέμβρη, με τουλάχιστον 3000 κόσμου που ήρθε στο εργατικό κέντρο και ανταποκρίθηκε στο κάλεσμα των συνδικάτων. Με κεφαλή το μπλοκ του Εργατικού Κέντρου, τα σωματεία, τους φοιτητικούς συλλόγους, την Πρωτοβουλία για την μάχη του ασφαλιστικού και τα πολιτικά κόμματα από πίσω ξεκίνησε η μεγάλη πορεία.

Στην αρχή της πορείας ομάδα συντρόφων επέλεξε να πετάξει κόκκινες μπογιές στο κτήριο που στεγάζονται τα γραφεία της Ν.Δ. και ακούστηκε το σύνθημα “ντροπή, ντροπή σε κάθε βουλεύτη”. Επίσης κατά την διάρκεια της πορείας έπεσαν και λίγες κάμερες στην οδό 25ης Αυγούστου με τον κόσμο να χειροκροτά και κάποιους γραφικούς σε μια γωνιά να γκρινιάζουν. Ο κόσμος ανταποκρίθηκε και σίγουρα θα περίμενε πολλά περισσότερα και από τις ηγεσίες των συνδικάτων τους.

Πριν μέρες ακόμα είχαν ακουστεί φήμες για ενδεχόμενη κατάληψη της περιφέρειας Κρήτης. Τελικά οι φήμες επαληθεύτηκαν και το σωματείο πολιτικών μηχανικών παίρνει απόφαση κατάληψης. Μόνο που τελικά οι ξεπουλημένοι και καταχρεωμένοι εργατοπατέρες της ΠΑΣΚΕ με μέλη του ΣΥΡΙΖΑ το μόνο που έκαναν ήταν να στείλουν αντιπροσωπεία (όπως συνήθιζουν) και να ψη-

φήσουν τη θέληση του κόσμου για συμβολική κατάληψη του κτηρίου. Υπήρξαν αντιδράσεις, διαπληκτισμοί, με αποτέλεσμα ο υπεύθυνος αστυνομικός να λέει σε έναν πασκίτη να μην αφήσει τους αναρχικούς να μπουν μέσα, αυτοί βέβαια έκαναν ό,τι καλύτερο μπορούσαν, άρχισαν να τρομοκρατούν τους υπόλοιπους απεργούς λέγοντας ότι θέλουμε να μπούμε μέσα μόνο και μόνο για να καταστρέψουμε το κτήριο και να φύγουμε και πως χρέος τους είναι να περιφρουρήσουν τους υπόλοιπους. Έτσι και έγινε, σπρωξιές, συνθήματα, κακό και όλα αυτά γιατί οι “φύλακες” της “εργατικής ειρήνης” εργατοπατέρες θέλησαν να στήσουν το χάπενινγκ τους έξω (και όχι μέσα) από την περιφέρεια την πιο κρίσιμη μέρα απ’ όλες. Τους ευχαριστούμε λοιπόν για τον μεγαλύτερο αγώνα που μας πρόσφεραν και κυρίως τους ευχαριστούμε που μας άφησαν να παλέψουμε και εμείς με τη σειρά μας για τα αυτονόητα. Η καταραμένη γενιά του πολυτεχνείου, αφού κατασπάραξε κάθε ελπίδα για ανατροπή, κέρδισε τίτλους ευγενείας παίρνοντας θέσεις δίπλα στους εκλέκτορες της αστικής τάξης, τώρα αρνείται να μας παραχωρήσει τα ηνία του αγώνα για έναν καλύτερο κόσμο.

(ακολουθεί απόσπασμα από την προκήρυξη της Αντιεξουσιαστικής Ομάδας Ηρακλείου)

«Οι εργατοπατέρες, ενωμένοι σε απόλυτη αρμονία με την εργοδοσία και τις κυβερνήσεις, προωθούν το σπημένο διάλογο μεταξύ ΓΣΕΕ-κράτους-ΣΕΒ. Αν τα κινήματα δε συγκρούονται μετωπικά με τις αντεργατικές πολιτικές οδηγούνται στο αναπόφευκτο: οι κυβερνήσεις

Κυβέρνηση της Αριστεράς; Μακριά από τα κινήματα

Καθώς ο Μπάρακ Ομπάμα βαδίζει ολοταχώς προς την απόκτηση του χρίσματος του Δημοκρατικού κόμματος για τις προεδρικές εκλογές των ΗΠΑ, είναι φανερό ότι έχει στηθεί ένας ευρύτερος μηχανισμός ανασύλωσης του πολιτικού συστήματος, που έχει όχι κοινωνική αλλά θεαματική αφετηρία. Ως προς τη σοσιαλδημοκρατική εκδοχή της έχουμε πει ότι έχει πληγεί οριστικά ο διαχειριστικός πυρήνας της. Είναι αδύνατος ο συμβιβασμός κεφαλαίου εργασίας που δομικές αλλαγές στον πυρήνα της παραγωγής τινάζουν στον αέρα, και η ιδέα της συμμαχίας εργατών και μεσαίας τάξης που ανατρέπεται λόγω της διεύρυνσης των ανισοτήτων. Η διάλυση κάθε συνεκτικού δεσμού που προσέφερε ενοποιημένες ταυτότητες (έθνος, οικογένεια), η καταστροφή του δημόσιου χώρου, η απονέκρωση της ανάγκης της εξουσίας να συνάπτει κοινωνικά συμβόλαια, η καταστροφή των μεταπολεμικών μηχανισμών ενσωμάτωσης εκπροσώπησης, δημιουργούν μια έλλειψη νοήματος που πρέπει να καλυφθεί. Η επιμέρους γενική θέληση και η ατομική θέληση ανταμώνουν και ενώνονται στους κόλπους του κράτους. Εδώ όμως αντιμετωπίζουμε μια άλλη διάσταση, την ενσωμάτωση νέας υφής κινηματικών διαδικασιών σε ένα διαχειριστικό περίγραμμα. Μια τεχνητή αναπαραγωγή πολιτικών διαχωρισμών που θα προσδώσει νέα πνοή στο προϊόν που ονομάζεται δυτική δημοκρατία. Φτάνουν μάλιστα στο σημείο να προαναγγέλλουν μια νέα προγραμματική πρόταση διακυβέρνησης.

Τα μαζικά κόμματα έχουν χάσει την αξία τους ακόμα και ως εκφραστές ενός διαλόγου μεταξύ εξουσίας και κοινωνίας. Η πολιτική εκπροσώπηση διαμέσου της κοινωνικής μεσολάβησης των κομμάτων έχει στην ουσία εκλείψει με την έννοια ότι αυτή προβλέπει ένα μηχανισμό πληρεξουσιοδότησης που διαμορφώνεται στην κοινωνία, καθετοποιείται στο κράτος και επιλέγει πολιτικό προσωπικό. Αυτός ο τύπος της αντιπροσώπευσης ανήκε στην κοινωνία στην οποία η υπαγωγή της στο κεφάλαιο δεν ήταν ακόμα πλήρης. Το πολιτικό τείνει να ακυρωθεί στο συστημικό, τερματίζοντας την εικόνα της σοσιαλδημοκρατικής εκδοχής. Προκρίνεται η δημιουργία χώρων-παράταξων χωρίς ξεκάθαρες διαχωριστικές γραμμές. Διαχειριστικοί μηχανισμοί όπου οικονομία και πολιτική θα ενοποιούνται. Το πολιτικό προσωπικό ως manager θα πλάσσει ένα περίπου κοινό προϊόν με

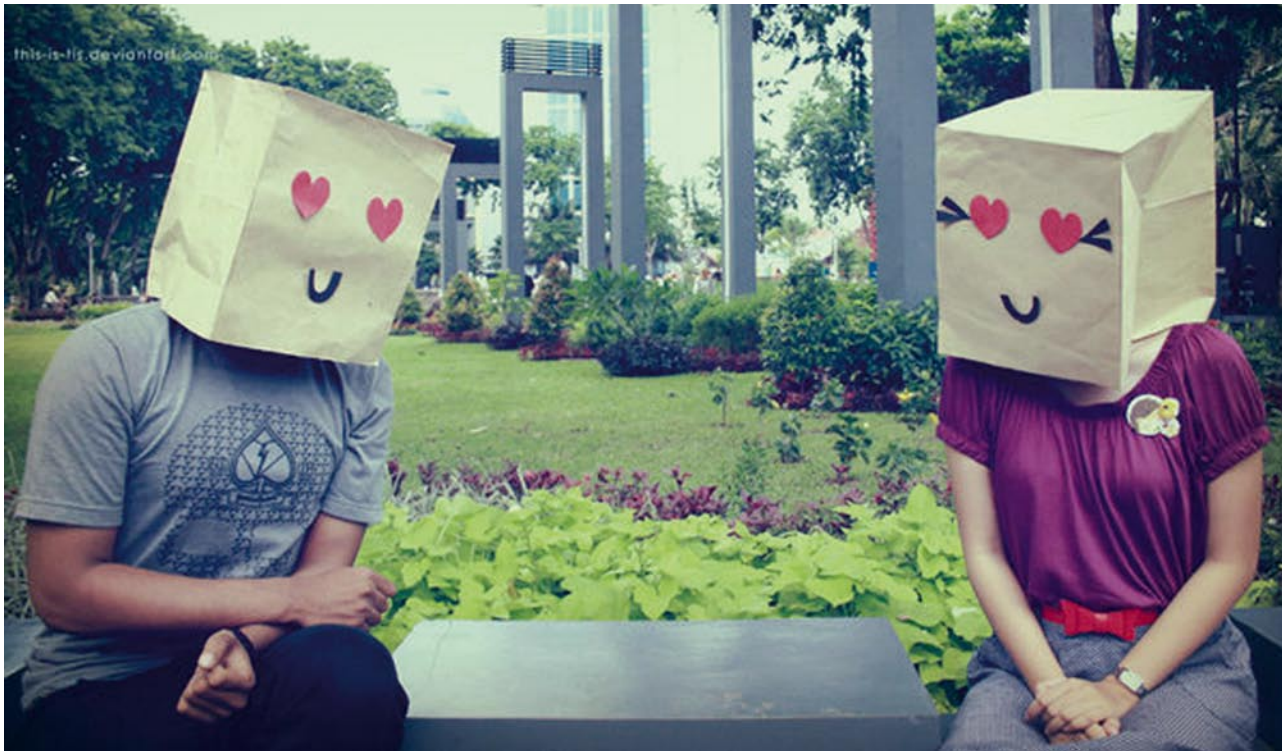
να μην κάνουν ούτε ένα βήμα πίσω ενώ οι εργαζόμενοι να χάνουν όλο και περισσότερα από τα κεκτημένα τους.

Πίσω από τις πλάτες των εργαζομένων λοιπόν παίζεται ένα βρώμικο παιχνίδι. Οι εργατοπατέρες αντί για "εκλεγμένοι" εκπρόσωποι των εργαζομένων, όπως αυτοπροβάλλονται, οι περισσότεροι δεν είναι τίποτα παραπάνω από διορισμένοι υπάλληλοι των κυβερνήσεων και του κεφαλαίου. Ουσιαστικά επιβάλλουν τη γραμμή των κομματικών τους γραφείων και συνειδητά απορρίπτουν οποιαδήποτε τάση δε συμβαδίζει με την λογική τους. Αν οι αγώνες δεν έχουν την σφραγίδα της κομματικής τους κλίμας προτιμούν να τους σαμποτάρουν παρά να πάρουν έναν μη ελεγχόμενο χαρακτήρα.

Δηλαδή μιλάμε για μια τάξη ανθρώπων που όχι απλά συνδιαλέγεται με το σύστημα αλλά το υπηρετεί συνειδητά.

Η ανατροπή από καιρό έχει πάει περίπατο και αυτοί έχουν βάλει μια χαρά το χεράκι τους για να γίνει αυτό. Οι εργαζόμενοι και τα συμφέροντά τους δεν έχουν καμία σχέση με τα συμφέροντα αυτών των λακέδων της εξουσίας και θα πρέπει να τους βλέπουν εχθρικά και να πράττουν επιθετικά απέναντί τους αν θέλουν να προχωρήσει ο αγώνας τους. Τα συνδικάτα είναι το συλλογικό όπλο των εργαζομένων για να πάρουν τη κατάσταση στα χέρια τους ενάντια στην εκμετάλλευση. Αυτά τα καθάρματα είναι κομμάτι αυτής της εκμετάλλευσης και ο αγώνας ενάντια στην εξουσία πρέπει να περάσει από πάνω τους».

ANTIΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ NO PASARAN
anti_authoritarian@hotmail.com

διαφορετικό περιτύλιγμα. Μέσω της χειραγώγησης της κοινής γνώμης από τα ΜΜΕ πλαισιωμένης από την κοινωνία ελέγχου, τις σφυγμοτρήσεις που περιχαράκωνουν τις τάσεις, της ψυχαναλυτικής ερμηνείας που ποσοτικοποιούν την πραγματικότητα, η εξουσία προσπαθεί να προαπεικονίσει την ίδια την κοινωνική της βάση. Η παθητικότητα της νέας συναίνεσης γίνεται ο θεμελιώδης κανόνας. Κάθε παρέκκλιση εντάσσεται στα ποινικά αδικήματα καθώς η εξουσία επανακαθορίζει το δίκαιο με βάση το δίκαιο της αστυνομίας. Το κράτος επιτελεί τον ρόλο μυθοποίησης της δημοκρατίας. Αν στη μεταπολεμική περίοδο το ζητούμενο ήταν η δημιουργία καταναλωτικής συνείδησης, σήμερα είναι η ίδια η συνείδηση ο στόχος. Αυτό είναι περισσότερο φανερό σήμερα που οι απεργίες μπαίνουν στην μέγερη μιας νομικής επικύρωσης.

Δεν θα γράφαμε αυτό το άρθρο αν δεν διαβλέπαμε μια τάση φραγής της αποστοίχισης, επανασύστασης της αρχής της συγκρότησης των ανθρώπων ως υποκειμένων και υπηκόων. Η αλλαγή του κόσμου μέσα από το κράτος είναι το εννοιολογικό σχήμα που κυριάρχησε στην επαναστατική σκέψη. Η αδυναμία πραγμάτωσης της επανάστασης στις αρχές του 21ου αιώνα προβάλλει τη δομική αποτυχία αυτής της σκέψης. Τώρα όμως στήνεται εκ νέου μια λογική αλλαγής μέσα από τον κοινοβουλευτισμό, την ώρα που το κράτος επικυρώνει την απόσταση που το χωρίζει από την κοινωνία εξαιτίας και της έλλειψης κοινωνικού αυτοπροσδιορισμού, η σανίδα σωτηρίας έρχεται από τον εγκλωβισμό της πολυμορφικότητας που άρχισαν να αναπτύσσουν τα κινήματα αμφισβήτησης (κυρίως σήμερα κινήματα πόλης). Η λογική αυτή είναι κατάλοιπο άλλων εποχών της αριστεράς όπου η κατάληψη της κρατικής εξουσίας ήταν μια σημαντική συνιστώσα της ευρύτερης διαδικασίας κοινωνικού μετασχηματισμού. Όταν ακούμε από αυτό το νέο δημοσκοπικό ρεύμα «δεν μπορούμε να είμαστε αξιόπιστο αριστερό κοινοβουλευτικό κόμμα αν δεν είμαστε μια μεγάλη εξωκοινοβουλευτική δύναμη» (Αλαβάνος) ανατριχιάζουμε. Όσοι λοιπόν υποστηρίζουν ότι αυτή η γενικευμένη επίθεση πάνω σε κάθε δικαίωμα στηρίζεται σε ιδεολογικές πτυχές του συστήματος, στον νεοφιλελευθερισμό, απλώς ξορκίζουν την αναγκαία ριζοσπαστικοποίηση που συνεπάγεται η διαπίστωση ότι όλο αυτό είναι κεντρική επιλογή του συστήματος. Το πρόταγμα της πάλης ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό λοιδορείται από τον Αμερικανό οικονομολόγο Στίγκλιτζ (νόμπελ) που δηλώνει ότι ο νεοφιλελευθερισμός αποσύρεται, καθώς το κράτος οφείλει να επεκτείνει τον ρόλο του πέραν του πεδίου του πολέμου και της καταστολής σε τομείς όπως το κλίμα, το συνταξιοδοτικό και ο κλάδος της υγείας, με πολύ διαφορετικούς όρους από το κείνσιανό παράδειγμα Η οργή

της μη εκπλήρωσης, η οργή της έλλειψης ελπίδας, ο συνεχώς διευρυνόμενος αποκλεισμός, η στρατικοποίηση, οι προληπτικοί πόλεμοι, δεν σηκώνουν εναλλακτικές μεθόδους διακυβέρνησης. Ο πολιτισμός του όχι μπορεί να βρει την έκφρασή του στη συνολική αμφισβήτηση του καπιταλισμού, στις κοινωνικές μάχες όπου οι κοινωνικές πολώσεις βρίσκουν αδιαμεσολάβητα τις διαστάσεις τους.

Η αριστερή ιδεολογία κινήθηκε στη βάση τόσο του ενιαίου της ανθρώπινης ουσίας, την ύπαρξη ενός επαναστατικού υποκειμένου, για να δικαιολογείται η συγκρότηση ενός κόμματος σωτήρα. Κινήθηκε όμως και στη βάση της τελεολογικής αντίληψης της αναπόφευκτης επικράτησης, της ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων ως κινητήρα της ιστορίας, έναν αδυσώπητο οικονομισμό που αλλοίωσε οριστικά την ανθρώπινη φύση επιβάλλοντας την αρχή της αποτελεσματικότητας, επιφέροντας τον οριστικό διαχωρισμό ανθρώπου φύσης. Πρέπει πλέον να πάμε πολύ πέρα από τη διαμάχη της Λούξενμπουργκ και του Μπέρνσταϊν, δηλαδή τη διαμάχη ανάμεσα στην επανάσταση και τη μεταρρύθμιση που καθόρισε την κριτική σκέψη και δράση για πάρα πολλά χρόνια, και είχε ως αφετηρία και διακύβευμα την κατάληψη της εξουσίας και την διαχείρισή της. Με άξονα αυτή την αγωνία, οι δομές των κομμάτων αντέγραψαν τις μεθόδους των κυρίαρχων. Οι μάχες για την οργανωτική μορφή δεν είναι πολιτικές, είναι βαθιά κοινωνικές. Είναι όμως αδιαχώριστες από την τοποθέτηση κάθε σχηματισμού στον κοινωνικό ανταγωνισμό. Το επαναστατικό κίνημα συγκροτήθηκε σε πολλές περιπτώσεις ως αντικατοπτρισμός της εξουσίας με αποτέλεσμα η εξουσία να αναπαράγεται μέσα στην επανάσταση. Η ANTIΕΞΟΥΣΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ANTIΠΑΛΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΑΛΛΑ ΚΑΤΙ ΠΟΛΥ ΠΙΟ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΟ.

Δεν θέλουμε να επιδράσουμε πάνω στο κυρίαρχο μοντέλο ως πολιτικός σχηματισμός, αλλά να επιδράσουμε στις κοινωνικές διεργασίες ως άρνηση και ως κίνηση διαμορφώνοντας όρους αποστοίχισης και οριστικής σύγκρουσης. Επάνω εδώ είναι που ο όρος της μη κατάληψης της εξουσίας δεν είναι μια αυτονόητη ιδεολογική αναφορά, αλλά διασφαλίζει μια διαρκή κινηματική πορεία χωρίς προαπαιτούμενο μια τελεολογική αποτελεσματικότητα. Ζητούμενο είναι η πράξη, η κοινωνική συμμαχία της ρήξης, η πρακτική κίνηση της άρνησης. Όλα αυτά συνεπάγονται εχθρότητα σε κάθε σταθερά. Πρέπει να δείχνουμε εμπιστοσύνη στα κινήματα, να είμαστε μέρος τους, όχι οδηγό. Το κίνημα δεν είναι ακόμα, δημιουργεί, πορεύεται, εφευρίσκει.

Φιλήμονας Πατσάκης

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ ΑΥΤΟΝΟΜΗΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗΣ ΣΤΗ ΝΟΜΙΚΗ

Η «αντι»τρομοκρατική νομοθεσία

Είναι ευδιάκριτη εδώ και χρόνια η σκλήρυνση της ποινικής καταστολής που μεταχειρίζεται η κρατική εξουσία ως μοναδικό πλέον όπλο επιβολής της. Δε θα μπορούσε λοιπόν αυτή η σκλήρυνση να μην επηρεάσει και το χώρο του οργανωμένου, του ομαδικού εγκλήματος. Έτσι και στην Ελλάδα έχουμε τη θέσπιση της λεγόμενης «αντιτρομοκρατικής νομοθεσίας». Πού χρησιμοποιείται όμως αυτή η νομοθεσία στην Ελλάδα; Τα τελευταία χρόνια είδαμε να στοχοποιείται ο αναρχικός χώρος κι έτσι τα γκαζάκια κι οι επιθέσεις σε αστυνομικούς να βαφτίζονται τρομοκρατία. Η πιο πρόσφατη περίπτωση είναι αυτή του μεταπτυχιακού φοιτητή του ΑΠΘ, Βαγγέλη Μποτζατζή και 3 ακόμη φυγόδικων νεαρών. Είναι όντως αυτές οι πράξεις τρομοκρατικές; Και το πνεύμα του «τρομονόμου» απειλεί μόνο συγκεκριμένες ομάδες ανθρώπων ή μήπως επηρεάζει τη ζωή ευρύτερων κοινωνικών κύκλων; Μήπως τελικά μας αφορά όλους;

Το σχήμα στο οποίο μετέχω, η Αυτόνομη Σύσπειρωση στη Νομική, δι-οργάνωσε με μεγάλη επιτυχία στις 6 Μαρτίου μια εκδήλωση σχετική με το εν λόγω θέμα. Ομιλητές της εκδήλωσης ήταν ο Ι. Μανωλεδάκης, ομότιμος καθηγητής Νομικής και ο Γ. Τσιάκαλος, καθηγητής Παιδαγωγικής Σχολής. Στην εκδήλωση παρευρέθηκαν πολλοί φοιτητές Νο-

μικής και μέλη του Δικηγορικού Συλλόγου Θεσ/νίκης. Σαν νέοι νομικοί νιώθουμε την ανάγκη να πάρουμε σαφή θέση, να ενημερώσουμε και να αντιδράσουμε ενάντια στη χρησιμοποίηση του ποινικού δικαίου από το κράτος για την εξολόθρευση κάθε πιθανού εχθρού του. Η αντιμετώπιση του συνόλου της κοινωνίας ως πιθανών υπόπτων (και ακριβώς αυτό είναι οι τρομονόμοι) δεν μπορεί να μας αφήνει αδιάφορους!

Από τις εισηγήσεις των καθηγητών γίνεται φανερό πως η αντιτρομοκρατική νομοθεσία και μάλιστα σε μια χώρα που δεν έχει πρόβλημα τρομοκρατίας (γιατί τα γκαζάκια, για παράδειγμα, κι άλλες βεβηλώσεις είναι μεν αξιόποινες πράξεις, τρομοκρατία όμως δεν είναι) δε

στοχοποιεί απλά και μόνο συγκεκριμένους πολιτικούς χώρους (αυτός είναι ο πρώτος μόνο στόχος). Δημιουργεί υπόπτους σε ολόκληρη την κοινωνία, δημιουργεί φόβο και τρόμο σε ολόκληρη την κοινωνία ακριβώς γιατί τελικός στόχος της ποινικής καταστολής και μέσω των τρομονόμων είναι η γενική υποταγή, η συνολική καθυπόταξη της κοινωνικής ζωής. Έτσι, οι τρομονόμοι αποτελούν συστατικό στοιχείο μιας αρχιτεκτονικής του τρόμου. Η ρητορεία αυτής της αρχιτεκτονικής έγκειται στο ότι «κινδυνεύουμε κι άρα χρειαζόμαστε για την προστασία μας την καταστολή και ειδικότερα τους τρομονόμους». Η ρητορεία αυτή συνοδεύεται στη σύγχρονη εποχή και από την εικόνα, τις πολλές εικόνες ανθρώπων που συλλαμβάνονται γιατί «από αυτούς κινδυνεύει η κοινωνία» κι αυτές οι εικόνες είναι που δημιουργούν στους ανθρώπους τις ανασφάλειες και το φόβο.

Το συμπέρασμα μπορεί να είναι μόνο το εξής: η εφαρμογή του τρομονόμου αποτελεί κίνδυνο για όλους μας! Ανοίγει το δρόμο για την ποινική καταστολή όλων των κοινωνικών αγώνων. Με αυτά τα δεδομένα, αντίσταση στον τρομονόμο σημαίνει να μην επιτρέψουμε την εφαρμογή του κάθε φορά που κάποιος διώκεται με αυτούς τους νόμους. Σημαίνει να μην αφήσουμε την εξουσία να βαφτίσει τους κοινωνικούς αγώνες τρομοκρατία. Εν τέλει, να μην τους επιτρέψουμε να μας καταστήσουν όλους μας υπόπτους κι εν δυνάμει τρομοκράτες!

Κωστάκη - Κασσάνδρου Δήμητρα

Απεργία πείνας στα ναυπηγεία της Σεν Ναζέρ

Στην πρόσοψη του Δημαρχείου της πόλης Σεν Ναζέρ, στη Γαλλία, κυματίζει ένα πανό. “Υποστήριξη στους Έλληνες απεργούς πείνας από τους κατοίκους της πόλης Σεν Ναζέρ”, γράφει. Οι κάτοικοι ανάρτησαν το “πανό”, την ημέρα που οι τρεις Έλληνες εργάτες στο ναυπηγείο, αποφάσισαν να ξεκινήσουν τη μεγάλη μάχη ενάντια στην εργοδοσία, διεκδικώντας το δικίο τους. Οι τρεις τους με καταγωγή από τη Θράκη είναι γνωστοί με τα μικρά τους ονόματα, τα επίθετά τους δεν έχουν δοθεί στη δημοσιότητα, ύστερα από δικό τους αίτημα, καθώς αγωνιούν μήπως ανησυχήσουν οι οικογένειές τους. Λεωνίδας, Νίκος, Μπόρις. Σύλλογοι κατοίκων, που έχουν δημιουργηθεί εξαιτίας παρόμοιων προβλημάτων με Πολωνούς και Ινδούς εργάτες, πραγματοποίησαν μεγάλο συλλαλητήριο στην πλατεία του Δημαρχείου.

Η περιπέτεια τους ξεκίνησε το περασμένο φθινόπωρο: η γερμανική εταιρεία ELBE τους προσέλαβε, για το ναυπηγείο Aker Yards. “Με το που ήρθαμε, περιμέναμε μέρα με τη μέρα, αλλά ως σήμερα δεν έχουμε κανένα χαρτί, ούτε πληρωθήκαμε όπως έπρεπε”, λένε. Οι τρεις τους άρχισαν από τον Ιανουάριο να διεκδικούν πιο έντονα από τους άλλους εργάτες χαρτιά και μισθούς και όπως ήταν αναμενόμενο στις 11 Φεβρουαρίου ο εκπρόσωπος της ELBE τους ανακοίνωσε ότι

απολύονται με το δικαιολογητικό ότι “τους βρίσκει κουρασμένους”. Οι ίδιοι δέχθηκαν να φύγουν αρκεί να τους κατέβαλαν τα δεδουλευμένα. Η πάγια όμως τακτική της εργοδοσίας, όπως λένε, είναι να κατακρατά το εισιτήριο επιστροφής ως το αεροδρόμιο των Παρισίων, και όταν το παραδίδει στα άτομα, υπόσχεται απλώς ότι θα τους εμβάσει τα χρήματα. Έχουν καταγραφεί πολλές μαρτυρίες για προηγούμενα τέτοια περιστατικά.

Το πρόβλημα των Ελλήνων εργατών στη Γαλλία, που κάνουν απεργία πείνας διεκδικώντας τα χρήματά τους από την εργοδοσία των ναυπηγείων Aker Yards, δεν είναι κάτι νέο για τους κατοίκους της Σεν Ναζέρ. Λιμάνι στον Ατλαντικό, 430 χιλιόμετρα νοτιοδυτικά των Παρισίων, μολοντί μικρή η πόλη Σεν Ναζέρ, έχει ένα από τα μεγαλύτερα ναυπηγεία στην Ευρώπη. Οι κάτοικοι έχουν επανειλημμένα συμπαρασταθεί σε απεγνωσμένους αλλοδαπούς εργάτες. Οι τελευταίες μεγάλες κινητοποιήσεις των κατοίκων, ήταν το 2005 και αφορούσαν Πολωνούς, ενώ είχαν προηγηθεί Ινδοί και Ρουμάνοι.

Ο Τιερί Βινιόν δουλεύει ως οξυγονοκολλητής στο ναυπηγείο, υποστηρίζει και αυτός τους Έλληνες από τις πρώτες μέρες: «Έπρεπε να πληρώνονται, λέει, όπως και εμείς οι Γάλλοι, αλλά μιλάμε για αφεντικά-αλήτες που μαζεύουν τους αλλοδαπούς τους οποίους εκμεταλλεύονται”. Σύμφωνα με τις μαρτυρίες όσων έχουν ζήσει από κοντά τις καταστάσεις κανείς δεν μπόρεσε να έχει ως σήμερα απτές αποδείξεις για όποιο συμβόλαιο έχει ποτέ υπογράψει η ELBE με τους εργάτες που χρησιμοποιεί.

Η περίπτωση των Ελλήνων «προκαλεί φόβους στα αφεντικά μήπως

δημιουργηθεί προηγούμενο και σηκώσουν κεφάλι και άλλοι εργάτες με διεκδικήσεις», δηλώνουν κάτοικοι.

Πως δουλεύουν τα Aker Yards

Η μέθοδος εργασίας των Aker Yards έχει ως εξής: το συγκεκριμένο τομέα των βαφών πλοίων στον οποίο εργάζονταν οι Έλληνες, το ναυπηγείο τον έχει δώσει εργολαβία στην γερμανική εταιρεία FREEZE. Η FREEZE έχει όλα τα τεχνικά μέσα για τις εργασίες στα πλοία, δεν έχει όμως εργατικό προσωπικό. Στη Σεν Ναζέρ όπου διατηρεί γραφείο, η FREEZE έχει μόνο 4 υπαλλήλους, ενώ για τη διεκπεραίωση των εργασιών απαιτούνται κατά μέσον όρο εκατό εργάτες. Την εξεύρεση των εργατών η FREEZE την έχει αναθέσει σε μία άλλη γερμανική εταιρεία την ELBE, η οποία δεν έχει γραφείο στη Σεν Ναζέρ και ο εκπρόσωπός της έρχεται μια φορά το μήνα με ρευστό σε βαλίτσες για τις πληρωμές. Η FREEZE παρέχει όλα τα τεχνικά εξαρτήματα που χρειάζονται οι εργάτες που μαζεύει η ELBE. Με τον τρόπο αυτό, «η FREEZE είναι πλήρως καλυμμένη νομικά σε περίπτωση διαμάχης και δεν μπορεί να της επιβληθεί καμία νομική κύρωση για πρόβλημα με το εργατικό προσωπικό». Έτσι ο κ. Φρανσίς Γκερτόφερ που εκπροσωπεί τη FREEZE στη Σεν Ναζέρ και είναι ένας από τους τέσσερις υπαλλήλους, δεν πήγε στο Δημαρχείο, παρ’ ότι το ζήτησαν οι απεργοί. Στη συνέχεια οι απεργοί πήγαν στην εταιρεία του για να τους δώσει εξηγήσεις γι’ αυτή «την αδιαφορία» του και η μόνη απάντηση που έδωσε χωρίς να σηκώσει το κεφάλι από τα χαρτιά του ήταν: «Ουδέν σχόλιο, η FREEZE δεν έχει τίποτα να κάνει με τα προβλήματα της ELBE».

Μ.Μ.

Μετανάστες: Αυτή η κινούμενη εργατική δύναμη

Πολιτικοί πρόσφυγες ή οικονομικοί μετανάστες, θύματα της ληστρικής εκμετάλλευσης των περιοχών τους από τις πολυεθνικές των Η.Π.Α και της Δύσης, των αλληπάλληλων πολεμικών συρράξεων και της τεράστιας συγκέντρωσης πλούτου αποτελούσαν και θα αποτελούν για τις κυρίαρχες τάξεις φτηνή εργατική δύναμη που η εκμετάλλευσή της θα αποφέρει ολοένα και περισσότερα κέρδη στους καπιταλιστές.

Η τεράστια εργατική δύναμη των μεταναστών προσφέρει στα αφεντικά τεράστιες ευκαιρίες μεσαιωνικής εκμετάλλευσης. Χιλιάδες ξένοι εργάτες, δουλεύουν κάτω από άθλιες εργασιακές συνθήκες. Σε ανήλιαγα εργοστάσια, χωρίς τον απαραίτητο αερισμό, χωρίς κανένα μέτρο προστασίας και ασφάλειας. Κάτω από ένα καθεστώς ομηρίας ως ημιμόμμοι, παράνομοι, με πράσινη ή χωρίς πράσινη

κάρτα, οι ξένοι εργάτες γίνονται στόχος ολοένα και μεγαλύτερης εκμετάλλευσης για ένα κομμάτι ψωμί.

Πάνω σε αυτούς μπορεί πιο εύκολα το κεφάλαιο – κράτος να «πατήσει» προβαίνοντας σε κατάργηση του θωρου (μπορεί να δουλεύουν ως και 15 ώρες χωρίς δικαίωμα διαπραγμάτευσης) κατάργηση των αδειών, αλλά και του Σαββάτου ως μέρα ξεκούρασης.

Το κράτος δεν λύνει τα προβλήματα των μεταναστών και αναμφισβήτητα κεφάλαιο-εργοδότες είναι ευχαριστημένοι, μιας και μπορούν να τους εκμεταλλεύονται όσο το δυνατόν περισσότερο.

Το κεφάλαιο επιδιώκει, αφενός να χρησιμοποιεί τους μετανάστες ως ανταγωνιστές απέναντι στη ντόπια εργατική δύναμη, είτε αφετέρου, να λειτουργήσουν ανταγωνιστικά μεταξύ τους.

Όσο περισσότερο συμμετέχουν στην παραγωγή τόσο περισσότερο και τους κατηγορούν, καθώς, ενώ τους εκμεταλλεύονται ως φτηνό εργατικό δυναμικό, παράλληλα τους καθιστούν και υπεύθυνους για την ανεργία....

Αν το να είσαι μετανάστης είναι δύσκολο το να είσαι γυναίκα μετανάστρια είναι θλιβερό.

Οι περισσότερες μετανάστριες δουλεύουν σε «κλειστούς χώρους» απομονωμένες, ως baby sitter, αποκλειστικές νοσοκόμες, ως οικιακοί βοηθοί ή το χειρότερο δουλεύοντας σε καταναγκαστική πορνεία.

Η πρώτες «φιλικές σχέσεις» που μπορούν να αναπτύξουν είναι με τα ίδια τους τα αφεντικά και έτσι γίνονται πιο ευάλωτες σε οποιαδήποτε εκμετάλλευση.

Η άδεια παραμονής και εργασίας είναι ένα όνειρο για την μετανάστρια αφού πουθενά δεν φαίνεται ως εργαζόμενη.

Οι μετανάστριες λόγω του κλειστού χώρου εργασίας τους είναι απομονωμένες από κάθε κοινωνική δραστηριότητα ακόμα και από τους συλλόγους των ίδιων των μεταναστών λόγω προκαταλήψεων και ρατσισμού.

Χωρίς καμιά κοινωνική ασφάλεια από το κράτος στερείται ακόμα και το δικαίωμα αξιοπρεπούς γέννας θέτοντας σε σοβαρό κίνδυνο την υγεία της αλλά και τους παιδιού της αφού τις περισσότερες φορές γεννούν μόνες τους χωρίς καμιά ιατρική βοήθεια μέσα ακατάλληλους χώρους.

Αν και το εργατικό κίνημα στις βιομηχανικές χώρες συγκροτήθηκε με την ενεργό δράση των μεταναστών/ριών, σήμερα η κοινοβουλευτική αριστερά στα σωματεία της, δεν έχει ενσωματώσει την εργατική δύναμη των μεταναστών. Στους χώρους όπου εργάζονται όπως στα νοσοκομεία, τα εργοστάσια, τα κατασκευαστικά έργα, τα πλοία, λιμάνια κ.λπ. χιλιάδες εργάτες ξένοι βρίσκονται αποκλεισμένοι από κάθε αγώνα.

Στην εξωκοινοβουλευτική αριστερά έχει ενταχθεί ένα μεγάλο ποσοστό μεταναστών, οι οποίοι και δραστηριοποιούνται μέσα από τους κοινούς αγώνες.

Γνωρίζουμε ότι με τους ξένους εργάτες δεν υπάρχει τίποτα που να μας χωρίζει, απεναντίας μας ενώνει ένα κοινό μέτωπο απέναντι στο κράτος του κεφαλαίου που μας εκμεταλλεύεται.

Μάγδα Μάντζου

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΟΜΑΔΑΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΑΘΗΝΑΣ (Ο.Μ.Π.Α.) ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΒΙΑ ΣΤΗ ΛΑΡΙΣΑ

Λάρισα: Ο πιο πρόσφατος σταθμός της αστυνομικής βίας

Καταγγέλλουμε τα βασανιστήρια σε βάρος του γενικού γραμματέα του Συλλόγου Μεταναστών Νομού Λάρισας από αστυνομικούς στα γραφεία της Υποδιεύθυνσης Ασφάλειας Λάρισας.

Ανακρίνοντας τον Αγκίμ Ντόνταϊ, μετανάστη από την Αλβανία, σχετικά με συγγενή του, τον οποίο είχε να δει πάνω από μα δεκαετία, του έσπασαν τρία δάχτυλα, ενώ τον απειλούσαν πως θα φέρουν την έγκυο σύζυγό του στο τμήμα και θα της βγάλουν το παιδί. «Με χτύπησαν δύο άτομα πάνω από 80 φορές και στα δύο χέρια και στο κεφάλι με έναν μεταλλικό χάρακα και με υποχρέωσαν συχνά να βάλω τα χέρια μου σε μία κανάτα που περιείχε παγωμένο νερό». Πρόσθεσε, μάλιστα, ότι οι αστυνομικοί τον υποχρέωσαν να γδυθεί, λέγοντάς του απειλητικά και απαξιωτικά πως «θα σου κλείσουμε όσες τρύπες έχεις στο σώμα». Χαρακτηριστικό είναι ότι τα βασανι-

στήρια συνεχίζονταν παρόλο που σε διπλανό γραφείο βρισκόταν και ο πρόεδρος του Συλλόγου Μεταναστών Νομού Λάρισας!

Ο κοινωνικός ρατσισμός και η απάθεια λύνουν τα χέρια των βασανιστών. Ο κοινωνικός εκφασισμός μετατρέπει τα αστυνομικά τμήματα σε κρατητήρια της Γκεστάπο. Οι μπάτσοι-βασανιστές δε δίστασαν παρόλο που ο Αγκίμ Ντόνταϊ είναι γενικός γραμματέας του Συλλόγου Μεταναστών, δεν δίστασαν παρόλο που στο διπλανό δωμάτιο βρισκόταν ο πρόεδρος του Συλλόγου Άγγελος Μήτσης. Δεν δίστασαν, παρόλο που ήξεραν ότι τα βασανιστήρια θα έβγαιναν στη δημοσιότητα. Η μήπως το έκαναν ακριβώς γι' αυτό; Για να σπείρουν το φόβο σε όλους τους «ξένους», τους «διαφορετικούς»... Για να μας κάνουν να σκεφτούμε ότι «αν βασανίζουν κάποιον που σε διπλανό δωμάτιο βρίσκεται γνωστός του, φαντάσου να σε πιάσουν πουθενά μόνο σου και να μην ξέρει

κανείς πού βρίσκεσαι». Για να μας κάνουν να σκεφτούμε «μήπως τον βασάνισαν επειδή συμμετείχε σε προσπάθεια μεταναστών να οργανωθούν;» Για να αποδείξουν ότι στην Ελλάδα τα βασανιστήρια είναι νόμιμα, ότι είναι μια κοινωνική ανάγκη...

Να τους αποδείξουμε ότι η κατάσταση έχει αρχίσει να αλλάζει! Τίποτα δεν πρέπει να μένει αναπάντητο.

Σε Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Αθήνα, Ηγουμενίτσα, στα νησιά του Αιγαίου, παντού, να οργανώσουμε τις αντιστάσεις, μετανάστες και ντόπιοι ενάντια στον κοινωνικό εκφασισμό και την ξενοφοβία, ενάντια στην αστυνομική βία και τα βασανιστήρια.

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗ ΒΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ, Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ

Συνέντευξη με το συγγραφέα - μεταφραστή **Θάνο Ζαρταλούδη**

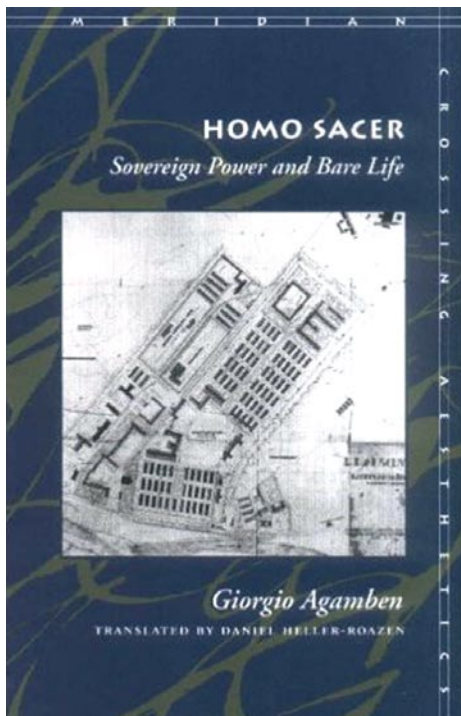
Τη συνέντευξη πήρε ο Φιλήμονας Πατσάκης

Πρόσφατα μόνο έχουμε αρχίσει να ασχολούμαστε με τη σκέψη ενός μεγάλου σύγχρονου φιλοσόφου, του Giorgio Agamben. Ο Agamben διδάσκει φιλοσοφία στο Ινστιτούτο αρχιτεκτονικής του πανεπιστημίου της Βενετίας, έχει διδάξει επίσης στο Διεθνές κολέγιο της φιλοσοφίας στο Παρίσι. Ο Agamben υπήρξε μαθητής του Heidegger τη δεκαετία του '60. Ο Agamben μας έγινε ιδιαίτερα αγαπητός με το βιβλίο του «Homo Sacer» (scripta 2005). Η γυμνή ζωή απολαμβάνει αυτό το μοναδικό προνόμιο να είναι το στοιχείο πάνω στον αποκλεισμό του οποίου θεμελιώνεται η πόλη των ανθρώπων, θα πει σε αυτό το έργο ο Ιταλός φιλόσοφος ορίζοντας εκ νέου την έννοια της εξαίρεσης. Πρόσφατα κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Ίνδικτος το βιβλίο του «Η κοινότητα που έρχεται» σε μετάφραση του Θάνου Ζαρταλούδη. Ο Θάνος Ζαρταλούδης διδάσκει στο πανεπιστήμιο του Λονδίνου από το 2002 και είναι συγγραφέας μιας μονογραφίας για τον Agamben που θα εκδοθεί το 2009. Εμείς διαβάζοντας την εισαγωγή εντυπωσιαστήκαμε από την ανάδειξη των ερωτημάτων που θέτει η σκέψη του Agamben. Ο Ζαρταλούδης διερωτάται αν υπάρχει κοινωνία των κοινωνιών. «Εμπρός για μια τελευταία προσπάθεια», «το πρόβλημα σήμερα είναι πώς θα μάθουμε να σκεφτόμαστε χωρίς προφύτες, εξουσιαστές και δικαστικές αρχές». Σκεπτόμενοι πάνω σε αυτό, θελήσαμε να πάρουμε μια συνέντευξη από τον κ Ζαρταλούδη.

Καταρχήν κύριε Ζαρταλούδη και πάλι ευχαριστώ για τη συνέντευξη.

Και εγώ σας ευχαριστώ για το ενδιαφέρον σας σχετικά με την σκέψη του Agamben και την ταπεινή, ελάχιστη, μεταφραστική μου προσπάθεια.

Στην εισαγωγή σας για το βιβλίο του Giorgio Agamben «Η κοινότητα που έρχεται», που πρόσφατα κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Ίνδικτος θέτετε μια σωρεία καίριων ερωτημάτων. (Ένα από τα στοιχεία που με εντυπωσίασαν είναι η ανάδειξη της μη βεβαιότητας της πολλαπλότητας των σημασιών που βγάλατε τόσο emphaticά στο γραπτό σας, και φυσικά ταιριάζει απόλυτα με το έργο του Agamben). Λέτε κάπου πως είμαστε τόσο κουρασμένοι, που έχουμε αφήσει την κυριαρχία του συγκεκριμένου, την οποία δοξάζει ο Σαρκοζί, να επιβάλει μια νέα παθητικότητα. Αλήθεια όμως, ποιος έχετε στο μυαλό σας για παραλήπτες των ερωτημάτων αυτών; Υπάρχει αυτή η κοινωνία των κοινωνιών;

Υπάρχει ένα πρωτόκολλο που βασιλεύει αρκετό καιρό σχετικά με τη σημασία, πρόκειται για μία σηματοκρατία του «όλα επιτρέπονται και όλα είναι πάλι δυνατά». Θα μπορούσε να μιλήσει κανείς και για σύμπτωμα, ένα είδος νεύρωσης που κυριαρχεί επί ενός πολύπλοκου και αέναα καινούργιου σώματος. Αυτό είναι ένα παράδοξο των ημερών. Η πολλαπλότητα των σημασιών είναι, για να είμαι ακριβής, επίσης ένα σύμπτωμα αυτής της νεύρωσης, είναι το κέλυφος, θα έλεγα, του μηδενισμού που βρίσκεται κοντά μας εδώ και επίσης αρκετό καιρό και του οποίου μόνο το κέλυφος φαίνεται να έχουμε καταφέρει να ξύσουμε. Τόσο το συγκεκριμένο όσο και η πολλαπλότητα εξαρτώνται από τον τρόπο με τον οποίο θα τις σκεφτούμε. Η πολλαπλότητα έχει να κάνει περισσότερο με τις δυνατότητες που ανοίγονται για κάθε ύπαρξη ανά πάσα στιγμή (κάτι που σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να θεωρηθεί τρόπαιο ή ελευθερία). Να μην ξεχνάμε πως και το πολλαπλό και το συγκεκριμένο αλλά και η ελευθερία δοξάζονται σήμερα και από την αριστερά και από την δεξιά σε βαθμό παραπλανητικής σύγχυσης. Στον Agamben η έννοια της δυνατότητας είναι δανεισμένη από τη σκέψη του Heidegger και του Αριστοτέλη και αποτελεί ένα ιδιαίτερα περίπλοκο ερώτημα στο έργο του. Η παθητικότητα στην οποία αναφέρεστε αποτελεί ένα μεγάλο πρόβλημα όμως και δεν είμαι σίγουρος πως μία νέα οντολογία θα το έλυνε. Αν δεν δεχτούμε τις προτάσεις της μιντιακής κουλτούρας, του ατομισμού (που τα ίδια τα μίντια εξαίρουν κάτω από τις μύτες μας) και του ψυχολογισμού επί παντός επιστητού τότε η παθητικότητα μπορεί να τεθεί ως ένα καίριο ερώτημα. Ο Deleuze κάποτε έλεγε πως ποτέ άλλοτε δεν ξέραμε τόσα για την αθλιότητα με την οποία συμβιώνουμε και παρόλα αυτά ποτέ άλλοτε δεν ήμασταν τόσο εγκλωβισμένοι στην παθητικότητα και την αδιαφορία. Η καπιταλιστική μηχανή έχει επιδράσει δυναμικά ως προς αυτό το αποτέλεσμα, όμως πρέπει να ξεφύγουμε από τους ωμούς μαρξισμούς των αναλύσεων του παρελθόντος. Νομίζω πως τα Μ.Μ.Ε. σήμερα παί-

ζουν έναν καταγιστικό ρόλο στην εδραίωση της παθητικότητας και στη διαμόρφωση συναίνεσης με την αθλιότητα.

Είναι αυτή μια τελευταία προσπάθεια “μεταξύ” μας; Πως θα σπάσει η ταύτιση ουτοπίας εγκαθίδρυσης που εγκαίνιασαν οι υλιστικές τελεολογίες; Η αποανθρωποποίηση του ανθρώπου στη χύτρα της υπερβαινουσας ιστορίας; Εδώ σας αισθάνομαι κάπως απαισιόδοξο, είναι δυνατόν όμως στιγμές ρήξης, εξεγέρσεις να προκαλέσουν ρήγμα στην αυθεντία της εξουσίας, μια νέα γραμματική, να ανατροφοδοτήσουν την έκφραση με απόφαση;

Δεν υπάρχουν τελεολογικές και τελευταίες προσπάθειες ως προϋποθέσεις στη σκέψη του Agamben. Όπως δεν τίθεται και θέμα υλισμού. Ένα καίριο ερώτημα που θέτει ο Agamben είναι τι σημαίνει, πλέον, να δρούμε πολιτικά (αλλά και γενικότερα). Είναι ιδιαίτερα εύκολο να επιταχύνει κανείς τη σκέψη και να προσπαθήσει να απαντήσει το γνωστό ερώτημα «και τώρα τι;». Όμως στον Agamben το ερώτημα τίθεται την «τελευταία ημέρα» και καλό είναι να το αποφύγουμε για την ώρα. Σίγουρα αυτό απογοητεύει την παραδοσιακή αριστερή σκέψη, όμως ο Agamben προσφέρει μια σκέψη και μία ριζοσπαστική προσπάθεια γενεαλογικής ανάλυσης της ιστορίας της ισχύος και της δύναμης. Για την ώρα νομίζω πως είναι καλό τα ερωτήματα να επικρατήσουν των βιαστικών απαντήσεων. Κάποτε άκουσα κάποιους να χαρακτηρίζουν το έργο του Foucault απαισιόδοξο. Πρέπει να ήταν φιλελεύθεροι και ιδιαίτερα απογοητευμένοι. Δεν τίθεται θέμα απαισιοδοξίας. Είναι πραγματική ρήξη η ανάλυση του Agamben, κατά την γνώμη μου, όσον αφορά τους τρόπους σκέψης που επικρατούν και τη δύναμη της εξουσίας. Πρόκειται για πρόταγμα αλλαγής τρόπου σκέψης κατ' αρχήν, πράγμα διόλου εύκολο και διόλου αδρανές. Όσο δε αφορά την επανάσταση και τη ρήξη, να μιλήσουμε για αυτές, αλλά θα πρότεινα να το κάνουμε αυτό “μεταξύ μας”.

Τι σημαίνει για εσάς η έννοια της δυνατότητας;

Ο Agamben σε διάφορα σημεία του έργου του αναλύει το θεμέλιο και το όριο που θέτει η δυτική σκέψη όσον αφορά την αντίληψη της δυνατότητας (potentia). Μέσα από τη σκέψη του Αριστοτέλη μάς προσφέρεται μία απάντηση και μία ερώτηση. Η απάντηση αφορά τον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε τη δυνατότητα ως ένα σακούλι λαχρών μέσα από το οποίο αναδύεται μία δυνατότητα που εξοφλείται στην πραγματικότητα μέχρι τέλους. Η ερώτηση έχει να κάνει με το αν η δυνατότητα πραγματικά είναι ένας λαχνός που εξανεμίζεται στην πραγματοποίησή της. Ο Agamben απαντά αρνητικά σε αυτή την ερώτηση. Η δυνατότητα δύναται να γίνει αντιληπτή ως μη εξανεμίσιμη. Πρέπει να σκεφτεί κανείς πρώτα διαφορετικά την έννοια της δυνατότητας της δυνατότητας. Αν για τον άνθρωπο η δυνατότητα έγκειται πάντοτε κοντά (και) στην αδυναμία, τότε η δυνατότητα της δυνατότητας είναι ένα πιο δύσκο-

λο ερώτημα από μία απλή εξίσωση δυνατότητας-πραγματοποίησης (όπου η δυνατότητα της δυνατότητας μας εγκαταλείπει μετά την πραγματοποίηση της όποιας επιμέρους δυνατότητας). Η πρόταση εδώ είναι να σκεφτούμε πρώτα την έννοια της δυνατότητας ως ένα οντολογικό πρόβλημα όπως και γενικότερα τη δυτική οντολογική παράδοση ως ένα πρόβλημα εξίσου.

Πώς μπορώ λοιπόν να συνεχίσω; (Με τον τρόπο που το θέτει ο Beckett).

Ο Beckett γράφει: δεν μπορώ να συνεχίσω, θα συνεχίσω. Αν σκεφτούμε διαφορετικά τη δυνατότητα όπως και την οντολογική παράδοση της δυτικής σκέψης που επικεντρώνεται στο “Είναι” τότε ίσως να βρούμε διαφορετικούς δρόμους. Ο ίδιος ο Heidegger στα τελευταία γραπτά του (και κυρίως στο Beirtrage) εγκαταλείπει τον παραδοσιακό δρόμο του “Είναι” για το περίπλοκο μονοπάτι του Ereignis. Αυτό είναι ένα παράδειγμα του προβλήματος της συνέχειας και μάλιστα ένα παράδειγμα που αξίζει να σκεφτούμε μαζί του αλλά και ενάντιά του, ταυτόχρονα. Η συνέχεια είναι συγγενές ερώτημα του ερωτήματος του “Είναι”. Να θέσουμε όμως και το πιο απλό ερώτημα: τι να συνεχίσουμε ακριβώς; Σε τούτο το σημείο ίσως αξίζει τον κόπο να ξανασκεφτούμε την ίδια την έννοια της ιστορικής συνέχειας. Υπάρχουν άραγε ιστορικές συνέχειες, του στυλ, «αυτό τώρα και μετά εκείνο»; «τούτη η περίοδος διαδέχεται μία άλλη»; Όχι! Καμία “πρόοδος” και καμία “συνέχεια”. Τα πράγματα είναι περισσότερο περίπλοκα από ό,τι συνηθίζουμε να λέμε. Τόσο ο Agamben όσο και ο Foucault (αναμφίβολα με διαφορετικούς τρόπους κατά κύριο λόγο) μας απαντούν με μία γενεαλογική πρόταση, δηλαδή με μία ριζοσπαστική απάντηση στο ερώτημα της μεθόδου και ενάντια σε αυτή.

Αν η αρνητικότητα είναι ο τρόπος με τον οποίο προσπαθεί η σκέψη μας να θέσει τα όριά της, σήμερα που όπως λέτε είναι η εποχή της μη απόφασης, που η εξουσία δημιουργεί όρους για μια νέα συναίνεση με όχημα μη οικονομικό, τον φόβο, πώς αυτά τα όρια δεν θα υπόκεινται σε μηχανισμούς-ορισμούς που θα τα στεγανοποιούν;

Οι οικονομικοί όροι της εξαθλίωσης παραμένουν, τούτο μας το δείχνει και το πιο πρόσφατο παράδειγμα εμπαιγμού της “αρνητικότητας” εντός του φλέγοντος θέματος των συντάξεων. Η δυτική σκέψη έχει σκεφτεί την αρνητικότητα κατά κύριο λόγο ως μία απουσία, μία θεμελιώδη έλλειψη. Δεν είναι αυτός ο μόνος τρόπος να την αντιληφθούμε, αν πραγματικά πρόκειται περί θέματος αντίληψης. Στον Agamben αρνητικότητα, δυνατότητα και γλώσσα είναι συγγενή ερωτήματα. Για πολλές δεκαετίες, για να μιλήσουμε μόνο για πρόσφατα προτάγματα στην δυτική σκέψη, επικρατεί ένας ψυχολογισμός της αρνητικότητας. Παράδειγμα αυτού του ψυχολογισμού είναι και ο φόβος στον οποίο αναφέρεστε. Ποιος δεν φοβάται να συγκε-

κριμενοποιήσει τον φόβο, όσο και την αρνητικότητα! Η πρόταση του φόβου είναι η ίδια τρομοκρατική και θα πρότεινα να την εγκαταλείψουμε. Τα Μ.Μ.Ε. παίζουν εδώ έναν ιδιαίτερα τρομοκρατικό ρόλο. Η αρνητικότητα δεν είναι ένα ακόμα οπλοστάσιο. Ας μην την προσωποποιούμε σαν έναν ακόμα αποφαστικό θεολογικό λόγο. Το πιο πρόσφατο ενδιαφέρον ερώτημα που τέθηκε στη σκέψη έχει να κάνει με τη σχέση της αρνητικότητας και του μηδενισμού (τέλος ιδεολογίας, ιστορίας, κράτους κτλ). Παράλληλα με αυτό τώρα πρέπει να σκεφτούμε το ερώτημα του πώς η αρνητικότητα απαγάγεται από την εξουσία όπως και το τι εξυπηρετεί αυτό. Ή ακόμα καλύτερα το πώς μία συγκεκριμένη αντίληψη της αρνητικότητας που έχουμε πλέον συνθίσει -αυτή του μηδενισμού και της ψυχολογίζουσας έλλειψης ως θεμέλια του τι είμαστε ως όντα- δεν είναι απλά πρόβλημα για τη θεμελίωση της εξουσιαστικής δομής αλλά μέρος της. Το νέο βιβλίο του Agamben («Il Regno e La Gloria, Neri Pozza», 2007) έρχεται να θέσει αυτό το ερώτημα. Η εξουσία δοξάζει την έλλειψη θεμελίου της εδώ και περισσότερο καιρό από ό,τι νομίζουμε. Αυτό από μόνο του θέτει νέα ερωτήματα όσον αφορά την αντίληψη της αρνητικότητας και της απαγωγής της. Το σημαντικότερο σύμπτωμα των καιρών μας σχετικά με αυτό είναι η μη-απόφαση και κυρίως το γεγονός ότι κανείς σήμερα δεν τίθεται ως υπεύθυνος για τίποτα. Στην νεωτερικότητα δεν είναι μόνο ότι η εξουσία αποπροσωποποιείται αλλά και το ότι δείχνει τη συγγενεία της με μία συγκεκριμένη αν-αρχία. Τη σχέση μεταξύ εξουσίας και αν-αρχίας, που δοξολογεί και τις δύο, και τις κρατά συνδεδεμένες, αυτό καλούμαστε να σκεφτούμε.

Και μια προσωπική ερώτηση, πώς καταφέρνετε σε αυτή την εποχή που ένας ακόμα Άμλετ δεν μας σώζει, να κάνετε κάτι τόσο εκτός κλίματος; Να αναλογίζεστε ερωτήματα που θέτουν δυνατότητες απροϋπόθετα;

Το ίδιο ερώτημα της προϋπόθεσης (presuppositio) αποτελεί καίριο πρόβλημα για τη σκέψη. Όμως τι είναι ακριβώς εκτός κλίματος; Η ίδια η εξουσία δε συνάγει τις δυνατότητες και την πολυ-δοξολογούμενη παντοδυναμία της, απροϋπόθετα; Οι προϋποθέσεις της δημοκρατίας, της ελευθερίας, της ισότητας, της παγκοσμιοποίησης δεν είναι απροϋπόθετες εν τέλει; Διότι για ποιο Δήμο, ποια Ελευθερία, ποιο Κόσμο πρόκειται; Θα έχετε παρατηρήσει ότι είμαστε πλέον ελεύθεροι-πολιορκημένοι όσο και ακοσμικοί πολίτες ενός κόσμου; Το να σκεφτούμε διαφορετικά δεν είναι εύκολο αλλά δεν είναι όμως και αδύνατο, αρκεί να μην αρκεστούμε στη βολή της παρούσας θέσης μας.

Η σχέση σας με τον Agamben πώς προέκυψε;

Διαβάζοντας ως μεταπτυχιακός φοιτητής τον Heidegger ανακάλυψα τυχαία την ανάλυση του Agamben σχετικά με τη γλώσσα και τον θάνατο στον Heidegger και στον Hegel. Η ανάγνωση αυτής της ανάλυσης άλλαξε ριζοσπαστικά τον τρόπο σκέψης μου. Μπορώ να πω πως ο Heidegger και ο Agamben αποτελούν δύο πραγματικούς δασκάλους μου, τον πρώτο δεν μπόρεσα να τον αγαπήσω αν και νομίζω πως θα τον σκέφτομαι μέχρι τέλους. Τον δεύτερο τον αγάπησα από την πρώτη στιγμή και ξέρετε πως κανείς δύσκολα ξεχνά τις πρώτες αγάπες. Όμως επ' ευκαιρίας επιτρέψτε μου να πω πως ελάχιστα

αφορούν άλλους τέτοιες προσωπικές ιστορίες.

Βιώνουμε την απόφαση του κυρίαρχου για μια δι-αρκή επέκταση της κατάστασης εξαίρεσης. Στρατόπεδα συγκέντρωσης επαναλειτούργούν, απαγωγές, δολοφονίες, τρομονόμοι που φτάνουν μέχρι την ποινικοποίηση της σκέψης, σήμερα που ο καπιταλισμός επιβάλλει στο εσωτερικό των δυτικών κοινωνιών τον στρατό εξάγοντας την αστυνομία, ποιες είναι οι δυνατότητες μη αφομοίωσης; Δηλαδή, πώς μπορεί το υποκείμενο να σταθεί μπρος στο μονοπώλιο της απόφασης; Μπορεί να το κάνει αυτό χωρίς την επιβολή μηχανισμών τελεολογίας;

Μία απόφαση, που πρέπει να το σημειώσουμε, έχει τον χαρακτήρα της μη-απόφασης. Η δημοκρατία “αποφασίζει” να πολεμήσει την τρομοκρατία. Σαφώς πρόκειται για ένα trick. Όμως δεν είναι μόνο ένα trick! Η ψευδο-οντολογία της εξουσίας βασίζεται στη μη-αποφασιστικότητα, στη μη-υπευθυνότητα και στο μη-θεμελίό της. Τα “μέτρα” για την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας, επίσης, τα έχουμε ξαναδεί και στο παρελθόν, αλλά χωρίς τόση εννημέρωση για αυτά όσο τώρα. Το παραμύθι της απόφασης και του μονοπωλίου της βίας ας μην το συμεριζόμαστε όμως πλέον. Ας σκεφτούμε ξανά τη σχέση βίας και εξουσίας. Να ξαναδιαβάσουμε τον Benjamin. Στην θανατοπολιτική της εξουσίας που αποτελεί την “τελεολογία του τέλους της τελεολογίας”, για να τονίσουμε και το παράδοξο, ας μην απαντήσουμε για μία ακόμη φορά με τη διαιώνιση της λογικής της βίας που η ίδια θεμελιώνει και προστατεύει. Και η Αριστερά οφείλει να αναλογισθεί περαιτέρω και τις δικές τις ευθύνες σε αυτό το κωμικο-τραγικό παιχνίδι.

Πού θα βρεθούν σήμερα τα όντα που έχουν παραιτηθεί του κόσμου της ενοχής και της δικαιοσύνης; Πού να αναζητήσουμε το “θα προτιμούσα να μην” του Bartleby;

Ας μην ψάχνουμε για επαναστατικά λάβαρα από τον καναπέ. Το κυριότερο πρόβλημα έγκειται κατά τη γνώμη μου στον εαυτό μας. Το κυριότερο ερώτημα είναι το πότε θα πάψουμε να διαιωνίζουμε την έπαρσή μας. Για να μιλήσω επακριβώς προσωπικά, εγώ γνωρίζω ελάχιστους που δε σκέφτονται παρά μόνο τον εαυτό τους, την καριέρα τους και τη βολή τους (άσχετα αν διαλαλούν επαναστάσεις σε κάθε ευκαιρία). Όσον αφορά τον Agamben και τη σκέψη του, τώρα, τα “όντα” αυτά, όπως και τον Bartleby, θα τα βρείτε στην γλώσσα.

Στη γλωσσική ύπαρξη του μη-γλωσσικού εδράζουμε, χωρίς κοινότητα, χωρίς κοινό λόγο και για αυτόν ακριβώς τον λόγο όλα είναι πιο προβληματικά (όπως μία νέα ηθική, ένας νέος νόμος και μία νέα πολιτική) αλλά και πιο αναγκαία από ό,τι νομίζουμε. Ο παλιός ρηχός διακανονισμός (που επηρέασε και την πολιτική, κυρίως της αριστεράς) μεταξύ του γλωσσικού και του μη γλωσσικού (ύλη, σώμα κτλ), όσον αφορά τον Agamben και εμένα, ανήκει σε έναν όχι τόσο οξυδερκή τρόπο σκέψης του παρελθόντος. Κάποιοι θα πουν, μια και λέγεται συχνά, πως η σκέψη του Agamben οδηγεί σε παραίτηση και απολιτική διάθεση. Ας πούμε και εμείς τότε πως όχι μόνο δεν καταλαβαίνουν αλλά και πως δεν τους συμφέρει να καταλάβουν το διακύβευμα αυτό. Ο καθénas μας ας σταθεί απέναντι, άφοβα, σε αυτό που τον εξοργίζει.

Bill Boy, welcome to Athens!

Χαμόγελα, κουστούμια, τύμπανα, χειροκροτήματα, ροδοπέταλα. Τι πανηγυρίζουμε πάλι; Ο Μπιλ Γκέιτς, πρόεδρος της Microsoft και εξαιρετικά πλούσιος, μας έκανε την τιμή να κάνει μια ολιγόωρη στάση στην Αθήνα. Τα έφερε από εδώ, τα έφερε από εκεί κι ανάμεσα σε μια ομιλία στο Νταβός αναφορικά με το «δημιουργικό καπιταλισμό» και στο κλείσιμο μιας συμφωνίας με το Ντουμπάι μας βόλεψε κι εμάς. Κι εμείς που δεν είμαστε αχάριστοι, δια του γνωστού αντιπροσώπου, του ανταποδώσαμε την τιμή σπεύδοντας να συνάψουμε μια νέα συμφωνία με την εταιρία του. Και τώρα που αυτός πήγε στο καλό ή όπου αλλού κι εμείς επιστρέψαμε στην καθημερινότητά μας, ας δούμε τι αποκομίσαμε.

Έκπτωση 20% στην αγορά προϊόντων της εταιρίας του από το Ελληνικό Δημόσιο. Τη στιγμή που αρκετές χώρες επιλέγουν ως λύση στο δημόσιο τομέα το ελεύθερο λογισμικό και όλο και περισσότεροι ιδιώτες είτε επιλέγουν άλλες λύσεις είτε σπεύδουν να αντικαταστήσουν την ολοκαίνουρια έκδοση του λειτουργικού συστήματος της εταιρίας του με παλιότερες, εμείς ανάβουμε πυροτεχνήματα που το χαράτσι θα περιοριστεί κατά 20%. Με άλλα λόγια, οι ιθύνοντες αποφάσισαν να διαθέσουν μέρος του δημόσιου πλούτου σε προϊόντα ακριβότερα και, αν όχι χειρότερα, σίγουρα όλο και λιγότερο αξιόπιστα. Και μετά την εξαπάτηση έρχεται και ο εμπαιγμός. Έτσι πληροφορούμαστε, από συνέντευξη του Μπιλ Γκέιτς που έδωσε με την ευκαιρία της επίσκεψής του στη χώρα μας, ότι το «ανοικτό λογισμικό» (δεν τολμά μάλλον να αναφερθεί στο ελεύθερο) είναι το λογισμικό όπου οι προγραμματιστές δεν πληρώνονται!

Για αποκατάσταση και μόνο της αλήθειας, αναφέρουμε ότι η ιδέα του ελεύθερου λογισμικού έχει να κάνει με κάτι περισσότερο από το ευτελές του κέρδους. Συγκεκριμένα, δεν χρειάζεται κάποιος να διαθέτει εταιρία πληροφορικής -αρκεί μόνο να έχει περάσει απέξω από μια σχολή του είδους- για να γνωρίζει ότι το ελεύθερο λογισμικό είναι το λογισμικό που μπορεί να χρησιμοποιηθεί, αντιγραφεί, μελετηθεί, τροποποιηθεί και αναδιανεμηθεί χωρίς περιορισμό αντίθετα με τα Windows που είναι ένα μαύρο κουτί -ή μήπως καλύτερα το κουτί της Πανδώρας;- που κάθε κόπια τους είναι μοναδική και κοστίζει κάτι λιγότερο από χρυσάφι.

Μεταξύ των άλλων, η Microsoft δεσμεύθηκε να δημιουργήσει 10 Κοινωνικά Κέντρα Εκμάθησης της Τεχνολογίας στην Περιφέρεια. Πού; Ποιος; Γιατί; Πού θα πρωτο-φτιαχτούν τέτοια κέντρα εκμάθησης; Στην Πάτρα, στο Ηράκλειο και στη Λάρισα; Γιατί εκεί μάλλον έχει φτάσει η τεχνολογία και εκεί που δεν έχει φτάσει μάλλον αυτό είναι δευτερεύον πρόβλημα. Τέλος πάντων, αν θέλει η Microsoft να μάθουν Windows και τα γιδοπρόβατα τότε θα πρέπει να βάλει πιο βαθιά το χέρι στην τσέπη. Ποιος θα τα οργανώσει

και θα τα χρηματοδοτήσει αυτά; Μια εταιρία, στον τομέα ευθύνης της οποίας δεν ανήκει σε καμία περίπτωση η εκπαίδευσή μας. Κι αν στο κάτω κάτω η κυβέρνηση θεωρεί ότι πρέπει να εκπαιδεύουμε στις νέες τεχνολογίες τότε να τις εισάγει στα δημόσια σχολεία, ώστε να έχουν πρόσβαση σε αυτές όλοι και όχι μόνο 10 τυχεροί ή 10 πιο καπάτσοι. Και γιατί, σε τελευταία ανάλυση, πρέπει η περιφέρεια να μάθει να χρησιμοποιεί την τεχνολογία; Μάλλον για να αυξήσει η εταιρία το πελατολόγιό της. Γιατί η τεχνολογία που θα μάθει η περιφέρεια θα είναι προφανώς να χειρίζεται τα προγράμματα της εταιρίας. Και αν είναι και επιμελής θα πάρει και πιστοποίηση!

Κι αφού τακτοποιήσαμε και τα χαμηλά οικονομικά στρώματα της περιφέρειας, τι άλλο μας απομένει άραγε να κάνουμε εκτός από το να καινοτομήσουμε; Αυτό που όλοι περιμέναμε γίνεται επιτέλους πραγματικότητα: ένα κέντρο Καινοτομίας της Microsoft στην Ελλάδα! Πέρα από το ότι δε συντρέχει κανένας λόγος να είμαστε καινοτόμοι, από την άποψη ότι μια χαρά βολευόμαστε και στη γαλαρία, τι είδους καινοτομίες οραματίζεται άραγε η Microsoft; Πληροφορούμαστε λοιπόν, από αγγλική εφημερίδα, ότι η Microsoft προσφέρθηκε να δημιουργήσει λογισμικό που θα παρακολουθεί την παραγωγικότητα, τη φυσική κατάσταση και την ανταγωνιστικότητα των υπαλλήλων μέσω ασύρματων αισθητήρων που θα μετρούν τους σφυγμούς, τη θερμοκρασία, την πίεση και θα αντιλαμβάνονται την κίνηση και τις εκφράσεις του προσώπου. Όσο κι ακούγεται κάπως ένα τέτοιο σενάριο, παρόμοιες πολιτικές της εταιρίας που διευκολύνουν κλειδώματα και ρουφιανέματα το κάνουν να μοιάζει ακόμη και πιθανό. Όσο κολακευτικό κι αν είναι να είναι κάποιος πρωτοπόρος, καλύτερα τέτοιου είδους καινοτομίες να μας λείπουν.

Και το κερασάκι στην τούρτα: το κέντρο καινοτομίας της microsoft θα υποστηρίξει τη φοιτητική και την ακαδημαϊκή κοινότητα. Έτσι λοιπόν, η ακαδημαϊκή κοινότητα, πέρα από το υπουργείο κηδεμόνα που την οδήγησε στην αποδιοργάνωση, θα αποκτήσει τώρα και ανάδοχο. Κι έτσι άνοιξε επίσημα κι η πίσω πόρτα των πανεπιστημίων στις επιχειρήσεις. Και το φοιτητικό κίνημα που αγωνιζόταν για την αυτονομία και την αυτοτέλεια των πανεπιστημίων έφαγε γκολ στην παράταση και μάλιστα σικέ.

Σύνοψη: Ο δημόσιος πλούτος, που κατά τ' άλλα δεν επαρκεί, θα διατεθεί για να αγοραστούν προϊόντα που αντίστοιχά τους δε θα μας κόστιζαν τίποτα και σαν αντάλλαγμα η εταιρία θα μας εκπαιδεύσει να τα χρησιμοποιούμε κι όσο θα γίνεται αυτό, αυτοί θα μας ρουφιανεύουν: αυτό που αποκαλούμε δηλαδή “δίκαιη ανταλλαγή”.

Σοφία Παπαγιαννάκη

Ο ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΤΟΥ NOSOTROS

«άμα πεθάνω καμιά ψυχή δεν θα με λυπηθεί- και για ποιόν λόγο άλλωστε, αφού κι εγώ καθόλου δεν λυπάμαι τον εαυτό μου»

Ριχάρδος ο Γ΄

Η θεατρική ομάδα Nosotros δημιουργήθηκε το 2006, την πρώτη χρονιά λειτουργίας του ελεύθερου κοινωνικού χώρου Nosotros. Διαχωρίζοντας τον εαυτό της από άλλες θεατρικές ομάδες με εμπορικά κίνητρα επιχείρησε να ανεβάσει το έργο του Σ. Μπέκετ, «Περιμένοντας τον Γκοττό», με μόνο κέρδος την διαδικασία και την ίδια την παράσταση. Με ελάχιστα μέσα και αρκετή αβεβαιότητα κατάφερε τελικά να ανεβάσει το έργο με ελεύθερη είσοδο. Η ανταπόκριση του κόσμου σήμανε την συνέχεια. Την επόμενη χρονιά η ομάδα παρουσίασε το έργο «Τα καινούρια ρούχα του βασιλιά», μια αυτοσχεδιαστική διασκευή του γνωστού παραμυθιού του Χ. Κ. Άντερσεν. Φέτος παρουσιάζει το έργο του Ου. Σαίξπηρ «Ριχάρδος ο Γ΄» κάθε Δευτέρα και Τρίτη.

Εφτά ηθοποιοί και ερασιτέχνες επιχειρούν να παρουσιάσουν για δύο περίπου ώρες την γνωστή

ιστορία του Ριχάρδου του Γ΄ σε μια πορεία του προς την κατάληψη του θρόνου της Αγγλίας. Οι πρόβες ξεκίνησαν τον Οκτώβρη του 2007, με συλλογικές αναγνώσεις και συζητήσεις. Όλοι μαζί, ηθοποιοί, σκηνοθέτης, σκηνογράφος, φωτιστής, μουσικός, ενδυματολόγος προσπαθούσαν με μόνο οδηγό το κείμενο και τις δικές τους προσλαμβάνουσες που λίγο πολύ διαμόρφωσαν την πολύτιμη κοινή βάση να φωτίζουν το κείμενο. Οι ιδέες όλων δοκιμάζονταν επί τόπου στην σκηνή σε μια προσπάθεια κατανόησης της ιστορίας και των κινήτρων των ηρώων. Μετά από τέσσερις περίπου μήνες δουλειάς η ομάδα παρουσίασε την παράσταση στον ελεύθερο κοινωνικό χώρο Nosotros με την απόλυτη βοήθεια, συμπαράσταση και συμμετοχή των ανθρώπων του χώρου: κάποιος παραχώρησε θεατρικούς προβολείς, άλλος σχεδίασε την εξέδρα για τους θεατές, άλλος την κατασκεύασε, άλλος ανέλαβε χρέη ταξιδεσίας, άλλος την εξωτερική επικοινωνία,

κρεμάστηκαν τα φώτα, κατασκευάστηκε το σκηνικό, ετοιμάστηκαν τα κοστούμια, γράφτηκε η μουσική. Το Nosotros μεταμορφώνεται κάθε Δευτέρα και Τρίτη σε θεατρική αίθουσα.

Η θεατρική ομάδα Nosotros έχει ξεκινήσει ένα ταξίδι και έχει μπροστά της αρκετό δρόμο. Στόχος της είναι η αυθεντική έκφραση και η ειλικρινής επικοινωνία με τους θεατές. Εσωτερικά στόχος της ομάδας φαίνεται να είναι και πάλι η επικοινωνία, άρα η κοινή οπτική, κοινή θέση απέναντι στα πράγματα. Κάποιος είχε πει πως χωρίς σαφείς προθέσεις και απόψεις δεν μπορεί να κάνει κανείς θέατρο. Αμεροληψία όπως στην ζωή έτσι και στην τέχνη δεν υπάρχει. Και η απαραίτητη αυτή επιλογή της οπτικής θέσης διαμορφώνεται έξω από τις θεατρικές αίθουσες, σε μια καθημερινή δοκιμασία και δράση. Γι' αυτό και η κοινή οπτική των μελών, προϋπόθεση για επικοινωνία είναι μοιραία το κριτήριο για την

σύσταση της ομάδας περισσότερο από τις καλλιτεχνικές επιδόσεις των μελών.

Το έργο «Ριχάρδος ο Γ΄» θα παίζεται και τον Απρίλη κάθε Δευτέρα και Τρίτη στις 21.00. Θεμιστοκλέους 66, Εξάρχεια. Είσοδος Ελεύθερη. Τηλ. 6932 465558.

Αξίζει να το δεις ή αλλιώς: Γιατί πέτυχε το Nosotros

Στέκεσαι με δέος μπροστά στο λιτό σκηνικό, αναλογίζεσαι το εγχείρημα. Ένα από τα δυσκολότερα θεατρικά έργα, ο Ριχάρδος ο Γ΄ στην σκηνή του Nosotros. Το παιχνίδι μοιάζει από την αρχή τόσο άνισο. Γιατί να το δω εδώ; Τόσοι και τόσοι θίασοι, τόσοι μεγάλοι ηθοποιοί έχουν επενδύσει πάνω σε αυτόν τον ύμνο στη σκληρότητα της εξουσίας, τόσοι και τόσοι έχουν φάει τα μούτρα τους. Και όμως αυτά τα νέα παιδιά δίνουν ένα ρεσιτάλ ορμής και πάθους, η σκηνοθεσία με βάση τη λιτότητα του σκηνικού αναδεικνύει τον διάλογο. Ο Ριχάρδος διανύει την απόσταση που τον χωρίζει από το θρόνο και ακούς τα βήματα του θανάτου.

Αλλά η ομορφιά βρίσκεται αλλού, στην εμφανή πάλι με την ουσία του έργου, τη διαρκή βελτίωση, την αδιάκοπη σύγκρουση με τις δυνατότητες του κάθε συντελεστή της παράστασης. Αξίζει να δεις αυτή την αυτοοργανωμένη κίνηση προς τις κορυφές των κλασικών έργων. Ο Σαίξπηρ στον Ριχάρδο τον Γ΄ δεν δραματοποιεί μόνο την

ιστορία αλλά και την ψυχολογία, στον Σαίξπηρ δεν υπάρχουν θεοί, υπάρχουν μόνο Βασιλιάδες που ο καθένας τους είναι ταυτόχρονα και θύτης και θύμα ενός μεγαμνηχανισμού. Οι άνθρωποι στέκουν στην αρχή της σκάλας της ιστορίας, νιώθουν τον τρόπο του μάταιου. Σε κάθε σκηνή παίζουν ζωντανοί άνθρωποι, άνθρωποι που ξέρουν πως είναι θνητοί και που θα προσπαθήσουν να σώσουν το κεφάλι τους

ή να διεκδικήσουν από την άθλια ιστορία ένα ψιχίο αυτοσεβασμού μια επίφαση θάρρους. Η ιστορία πρώτα θα τους εξευτελίσει και μετά θα τους πάρει το κεφάλι. Καθώς ο Χάστιγξ πεθαίνει μπαίνει ένας νεαρός γραφιάς με ένα χαρτί στο χέρι «ωραίος κόσμος είναι τούτος»!

Αλλά ποιος κόσμος; Του Ριχάρδου; Του Σαίξπηρ; Ή

μήπως ο σημερινός; Ένας ωμός αγώνας για εξουσία ή ένας ακατάσχετος παλμός της ανθρώπινης καρδιάς που η λογική δεν μπορεί να την επιταχύνει ή να την αναχαιτίσει, παρά μόνο ένα κομμάτι αιχμηρό σίδερο τη σταματάει μια για πάντα; Μια μαύρη αδιαπέραστη νύχτα ιστορίας όπου δεν χαράζει αυγή, το έρεβος που πλημμυρίζει την ανθρώπινη ψυχή. Μόνο ο ένας από τους πληρωμένους φονιάδες νιώθει οίκτο για το φόνο, όλοι είναι καταδικασμένοι σε θάνατο. Μέσα σε αυτόν τον κυκεώνα της σκληρότητας, ο ηθοποιός στέκει και αυτός γυμνός με την ψυχή του βουβή να αφουγκράζεται το μεγαλείο ενός έργου στην κόψη της ηθικής και του ανθρώπινου δράματος.

Αξίζει να το δεις γιατί αυτή η σύγκρουση βγαίνει ακόμα πιο έντονη από την ανάγκη των συντελεστών να σταθούν στο ύψος του αθάνατου γραπτού, μαθαίνουν, προσαρμόζονται, γεμίζουν τη σκηνή με πάθος. Ο καθένας τους αναλογίζεται ότι το σανίδι πάλλεται, κάποιες φορές βέβαια αδυνατεί να ακολουθήσει τον κατήφορο της λύσσας του Σαίξπηρ, ακόμα και εκεί όμως νοιώθεις ότι αισθάνονται ότι το τραγικό ταυτίζεται με την ιστορία. Αξίζει να το δεις γιατί είναι η πεμπτουσία της βοής που λέγεται θέατρο, αναλογίζεται της αδυναμίες της πονώντας και ανταμείβοντας. Ο ήλιος δε γυρίζει γύρω από τη γη, δεν υπάρχει ουράνια τάξη, ούτε και φυσική. Ο Βασιλιάς δεν είναι ελέω Θεού και η εξουσία βρωμάει θάνατο, το έργο το αποπνέει αυτό στο αέρα.

Φιλήμονας Πατσάκης

Έλλειμμα πολιτισμού- έλλειμμα πολιτικής Ελλείμματα και υπολείμματα γενικά...

Μιλώντας για πολιτισμό σήμερα, εύλογα θα αναρωτηθούμε «ποιόν πολιτισμό, από ποιους και για ποιους;» Βέβαια, δεν μπορείς να μιλήσεις για πολιτισμό έξω από το πολιτικό πλαίσιο που τον επικαθορίζει, δηλαδή τον κρατισμό που τροφοδοτεί και ανατροφοδοτείται από αυτόν.

Το μέσο για να περάσει το μήνυμα, είναι τα ΜΜΕ (Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης). Τα προϊόντα αυτού του «πολιτισμού» χαρακτηρίζονται από την επίπλαστη θρασύτατη έκθεση του τίποτα, του κενού που αδειάζει το μυαλό, μια ψευδή αντίληψη του να «περνάμε καλά». Το περίβλημα είναι ελκυστικό, οι τεχνικές των ειδικών του πλάσαρίσματος φροντίζουν πώς να καλλιεργούν συναίνεση και υποταγή. Αυτή η ίδια η διαφήμιση προωθεί τελικά την προβολή του ίδιου του συστήματος που βασίζεται σε σαθρά αντικείμενα τα οποία παρουσιάζονται σαν θésφατα (in) συνιστώντας πρότυπα που συντελούν στην αναπαραγωγή των ρόλων και κανόνων ό,τι δηλαδή συμβάλλει στην εγγραψιμότητα στο υποσυνείδητο της μάζας η οποία στην ουσία καταναλώνει αυτό που παράγει.

Μια ματιά στη συγκυρία μας δείχνει του λόγου το αληθές. Όψεις πολιτισμού που υπό την κρατική αιγίδα διαχέονται αθώα, αυτό που οι κρατούντες σαν άλλοθι το ονομάζουν «πολιτισμό». Στην σκοτεινή του πλευρά βασίζεται στο χρήμα, τη συναλλαγή, τη διαφθορά, την υποταγή συνειδήσεων ακόμη και εκείνων των ταγών της τέχνης που πριν ήταν αυτοεξόριστοι. Όλα αυτά τα είδαμε στη Ζαχοπούλεια υπόθεση του υπουργείου -κατ' επίφαση- Πολιτισμού που αποτελεί μόνο την κορυφή του παγόβουνου. Η αθέατη όψη, όπως σε κάθε σκοτεινή ιστορία, είναι αυτή που αποκρύβεται σκόπιμα. Η πιο ελεεινή πλευρά του κάθε σκανδάλου παρουσιάζεται ως κάτι το... φυσιολογικό. Μια ροζ ιστορία, διάφοροι λακέδες κομιστές παρελαύνουν στις οθόνες ως άλλοι ήρωες ριάλιτι. Ποιος ο θύτης και ποιο το θύμα ούτε καν αυτή η αστική δικαιοσύνη τους δεν θα μπει στον κόπο να κρίνει. Το οξύμωρο της ιστορίας είναι ότι τα πραγματικά θύματα, δηλαδή το κοινό, παρακολουθούν μακάρια σαν ηδονοβλεψίες όχι μόνο τα πάθη των πρωταγωνιστών αλλά το δικό τους βιασμό. Το χειρότερο απ' όλα είναι ότι οι παθητικοί δέκτες του συρφετού δεν προβάλουν κανενός είδους αντίσταση γιατί η συναίνεση και η υποταγή έχει εμπεδωθεί από νωρίς, όταν η θεαματική είσοδος της ιδιωτικής τηλεόρασης στα πρώιμα 90 διάβρωσε το τοπίο. Όλη αυτή σάπια κουλτούρα αποτελεί μια εικονική μα τόσο αληθινή «πραγματικότητα» για τους τηλεπολίτες.

Το βασίλειο της Δανιμαρκίας είναι σάπιο Η στάση του λεγόμενου πνευματικού κόσμου συνδιαμορφώνει αυτό το έλλειμμα πολιτισμού. Οι όποιες φωνές αμφισβήτησης του παρελθόντος ενστερνίζονται με ενθουσιασμό όσα πρώτα λοιδορούσαν. Ως άλλοι νεόκοποι κόλακες της εξουσίας σέρνονται πίσω από χορηγίες ξεπουλώντας παλιά πιστεύω και διακηρύξεις. Η πλειονότητα των εκφραστών κάθε μορφής τέχνης υποτάσσεται εκούσια στις επιταγές της κρατούσας ιδεολογίας. Το δέλεαρ δεν είναι μόνο οικονομικό αλλά διασφαλίζει το «φαίνεσθαι» στο σύγχρονο μεταμοντέρνο σκηνικό της γκλαμουριάς, στο τηλεοπτικό γυαλί, στις δεξιώσεις αγκαζέ με τους εξουσιαστές όλοι μαζί μια χαριτωμένη παρέα, «πρότυπο για τη νέα γενιά», σημαντικό κομμάτι της οποίας έχει χάσει το παραμύθι αναπαράγοντας συμπεριφορές σε μια hi tech εικονική πραγματικό-

τητα. Η καθημερινότητα αυτού του λάιφ στάιλ συρφετού αντανακλάται και στα έργα τους, ρηχά ανώδυνα προς την εξουσία, δήθεν, υπερτιμημένα από τη διαφήμιση και πάντα υπό την αιγίδα των αρμοδίων. Η σιγουριά τους είναι η επανάληψη κάποιων παλαιών έργων όσο αφορά το θέατρο και τη μουσική χωρίς έμπνευση, κάτι αναμενόμενο άλλωστε αφού η «δημιουργία» είναι έναντι τιμήματος από το ΥΠΠΟ και την ΑΕΠΙ. Η εξασφαλισμένη υστεροφημία τους κάνει να γίνονται θρασείς υιοθετώντας υπερσυντηρητικές απόψεις επί παντός επιστητού μετατρεπόμενοι σε δεκανίκια του συστήματος (π.χ. οι πρόσφατες δηλώσεις του Μ.Θεοδωράκη για την ονοματολογία των ημερών) την ίδια ώρα που ο κόσμος είναι επί ποδός για το ασφαλιστικό.

Όψεις αντίστασης δεν μπορείς βέβαια να αναγνωρίσεις σε τηλεοπτικούς σταρ τύπου Λαζόπουλου, η άποψή τους ουσιαστικά ταυτίζεται με εκείνη των κρατούντων πλην όμως προβάλλεται έντεχνα με δήθεν προοδευτική κατατομή συγκαλυμμένα άρα

και επικίνδυνα. Αυτό το σύστημα το ξέρει και το εκμεταλλεύεται. Αντίσταση δεν γίνεται από τον καναπέ, ούτε βέβαια με τις εμμονές των Μπρεσνι-εφικών κατάλοιπων με την πολιτική και πολιτιστική εσωστρέφεια όπως οι χωριστές πορείες και τον εξοβελισμό κάθε μορφής αντίστασης στο εσωτερικό τους. Όσο αφορά την καινούργια μόδα του Τσιπρικού blog, αυτή δεν μπορεί να αποτελέσει δείγμα πολιτισμού αφού εξαντλείται στο look μιας περσόνας που παίζει άριστα με τους σύγχρονους κανόνες της δημοσιότητας.

Αντίδοτο στη σήψη

Πέρα από το τοπίο που συνθέτει το επίσημο πολιτικό και πολιτιστικό σκηνικό υπάρχει και η άλλη πλευρά, ένας κόσμος που φτιάχνει πολιτισμό από τα κάτω για τους κάτω μέσα από τη λειτουργία των ελεύθερων κοινωνικών χώρων που συνιστούν πρότυπα αναφορικά με τον τρόπο και το χαρακτήρα της παρέμβασής τους, κάτι που γίνεται αντιληπτό και από τους εκτός των τειχών της αμφισβήτησης.

Η παραγωγή μιας άλλης πολιτιστικής πολύπλευρης κουλτούρας ποιοτικής και όχι ποσοτικής είναι αυτό που πράγματι μπορεί να δημιουργήσει οάσεις πολιτισμού σε ένα περιβάλλον άνυδρο και δύσσομο. Η κουλτούρα αντίστασης στην κρατούσα υποκουλτούρα είναι το αντίδοτο στην αλλοτρίωση και την κοινωνία της σήψης. Η ελεύθερη έκφραση, οι συλλογικότητες πέρα από κάθε μορφή εξουσιαστικών προτύπων και χειραγωγήσιμων στρατευμένων συμπεριφορών είναι μονόδρομος για όσους θέλουν να ακολουθήσουν διαφορετικές και διακριτές ατραπούς. Η υψηλή αισθητική απόλαυση των καρπών αυτής της συλλογικής προσπάθειας είναι ένα βήμα πιο κοντά προς την κατάκτηση της ελευθερίας του μυαλού και του εξοπλισμού των επιθυμιών μας στο δρόμο για την ανατροπή του σάπιου οικοδομήματος και των θεσμών του.

Τάκης Άκος

Κινηματογραφώντας με μια Kodak

Το “Απο Una” θα μπορούσαμε να πούμε ότι ήταν η πιο ξεχωριστή πρόταση του φετινού φεστιβάλ. Ξεφεύγοντας από τα καθιερωμένα, ο νεαρός Μεξικανός Jonas Cuaron στην πρώτη του σκηνοθετική απόπειρα, μας παρουσιάζει μια ταινία ιδιαίτερη και “αντισυμβατική” ως προς την τεχνική και τα υλικά μιας συνηθισμένης ταινίας.

Το “Απο Una” είναι μια ταινία χωρίς κάμερες, χωρίς φωτισμό, χωρίς συνεργείο, χωρίς στούντιο, ακόμα και χωρίς ηθοποιούς. Αποτελείται από δύο με τρεις χιλιάδες ασπρόμαυρες φωτογραφίες που προβάλλονται διαδοχικά και προσδίδουν την απαραίτητη κινητικότητα στην ταινία. Οι φωτογραφίες είναι τραβηγμένες απ’ τον ίδιο τον σκηνοθέτη κατά την διάρκεια ενός χρόνου και απεικονίζουν τα μέλη της οικογένειάς του που ποζάρουν χωρίς να ξέρουν ότι θα αποτελέσουν τους μαρμαρωμένους πρωταγωνιστές του Cuaron.

Ο Cuaron, που εκτός των άλλων είναι και γιος του γνωστού σκηνοθέτη (Χάρι Πότερ, Τα παιδιά των ανθρώπων κ.α.) παίρνει ένα οικογενειακό album και το μετατρέπει σε ταινία. Τόσο απλά και τόσο ξεχωριστά... Ένα album με αναρίθμητες αυθόρμητες προσωπικές φωτογραφίες που εναλλάσσονται με την υπόκρουση διαλόγων και ήχων συνθέτοντας ένα κινηματογραφικό puzzle χιλιάδων κομματιών. Οι φωνές ηχογραφημένες από τα ίδια τα μέλη της οικογένειάς του, αποτυπωμένες με την κατάλληλη χροιά ώστε να προσδίδουν εκφραστικότητα στην ακινησία της φωτογραφίας και οι ήχοι προσαρμοσμένοι στο φυσικό περιβάλλον (αμάξια, φωνές, νερό, αέρας) εξασφαλίζουν την αίσθηση της χρονικής και κινησιολογικής εξέλιξης που μας δίνει τη δυνατότητα να χαρακτηρίζουμε “ταινία” το δημιούργημα του Cuaron.

Μια ταινία που αποτελεί το ψυχογράφημα ενός μικρού αγοριού και ακολουθώς όλης εκείνης της ηλικίας των δώδεκα-δεκατέσσερα που χαρακτηρίζεται από τις πρώτες σκέψεις και συζητήσεις σχετικά με τη σεξουαλικότητα. Μια απλή ιστορία γύρω από τη

σχέση ενός μικρού αγοριού και μιας κοπέλας δοσμένη με χιούμορ και ευφυΐα.

Η οικογένειά σου πώς αντέδρασε όταν είδε την ταινία? Η ταινία δεν ήταν και για παιδιά...

Εννοείς το sex και τις ακατάλληλες λέξεις; Είναι φυσιολογικό να μιλάς γι’ αυτά όταν είσαι δώδεκα χρονών. Ο ξάδερφός μου (που πρωταγωνιστεί στην ταινία) ένιωσε πολύ περήφανος που είδε τον εαυτό του γυμνό. Γι’ αυτούς ήταν μια πολύ προσωπική δουλειά, γιατί αποτελεί ουσιαστικά ένα οικογενειακό album που αποτυπώνει τη ζωή της οικογένειάς μου για έναν ολόκληρο χρόνο. Επιπλέον η χρονιά αυτή είναι κάπως ξεχωριστή γιατί τότε πέθανε ο παππούς μου. Έτσι, από τη μία απόλαυσαν την ταινία, αλλά από την άλλη κάποιες φορές ήταν σκληρό. Η μάνα μου έκλαιγε κάθε φορά που ο παππούς εμφανιζόταν αλλά όπως είπα και πριν όλοι μας το διασκεδάσαμε.

Ποια ήταν η αντιμετώπιση της ταινίας σου ανά τον κόσμο;

Στο Μεξικό έχει παιχτεί μόνο σε δύο φεστιβάλ αλλά όπου αλλού έχει προβληθεί, όπως π.χ. στο Ελσίνκι έχει αποσπάσει πολύ καλές κριτικές.

Όπως έχεις πει, τράβηξες πρώτα τις φωτογραφίες και μετά έγραψες το σενάριο. Ήξερες ότι θα έκανες κάποια ταινία όταν τραβούσες τις φωτογραφίες;

Είχα στο μυαλό μου ότι θα κάνω μια ταινία με φωτογραφίες εκείνη την εποχή απλά δεν ήξερα ποιο θα ήταν το θέμα. Όταν τραβούσα τις φωτογραφίες η κοπέλα μου έκανε μια εργασία πάνω σε μια γαλλική ταινία που ήταν παρόμοια, κι έτσι είπαμε να κάνουμε μια ταινία στο ίδιο στυλ αλλά πολύ διαφορετική. Επίσης τριγύριζε για πολύ καιρό μέσα μου η ιδέα να πάρω μια πραγματική φωτογραφία, τελείως αυθόρμητη και να την κάνω “λειτουργική” ντύνοντάς τη με λόγια και ήχο.

Είναι η πρώτη σου ταινία απ’ ό,τι ξέρω, άρα μάλλον δεν ζεις απ’ τον κινηματογράφο...

Απ’ αυτήν την ταινία; Μπα, ο κόσμος “φοβάται” μια ταινία με φωτογραφίες.

Σε ρωτώ γιατί στην Ελλάδα κάποιος που σπουδάζει κινηματογράφο είναι πολύ δύσκολο να ασχοληθεί μ’ αυτό όταν τελειώσει την σχολή. Οι δυνατότητες επαγγελματικής αποκατάστασης είναι μηδαμινές.

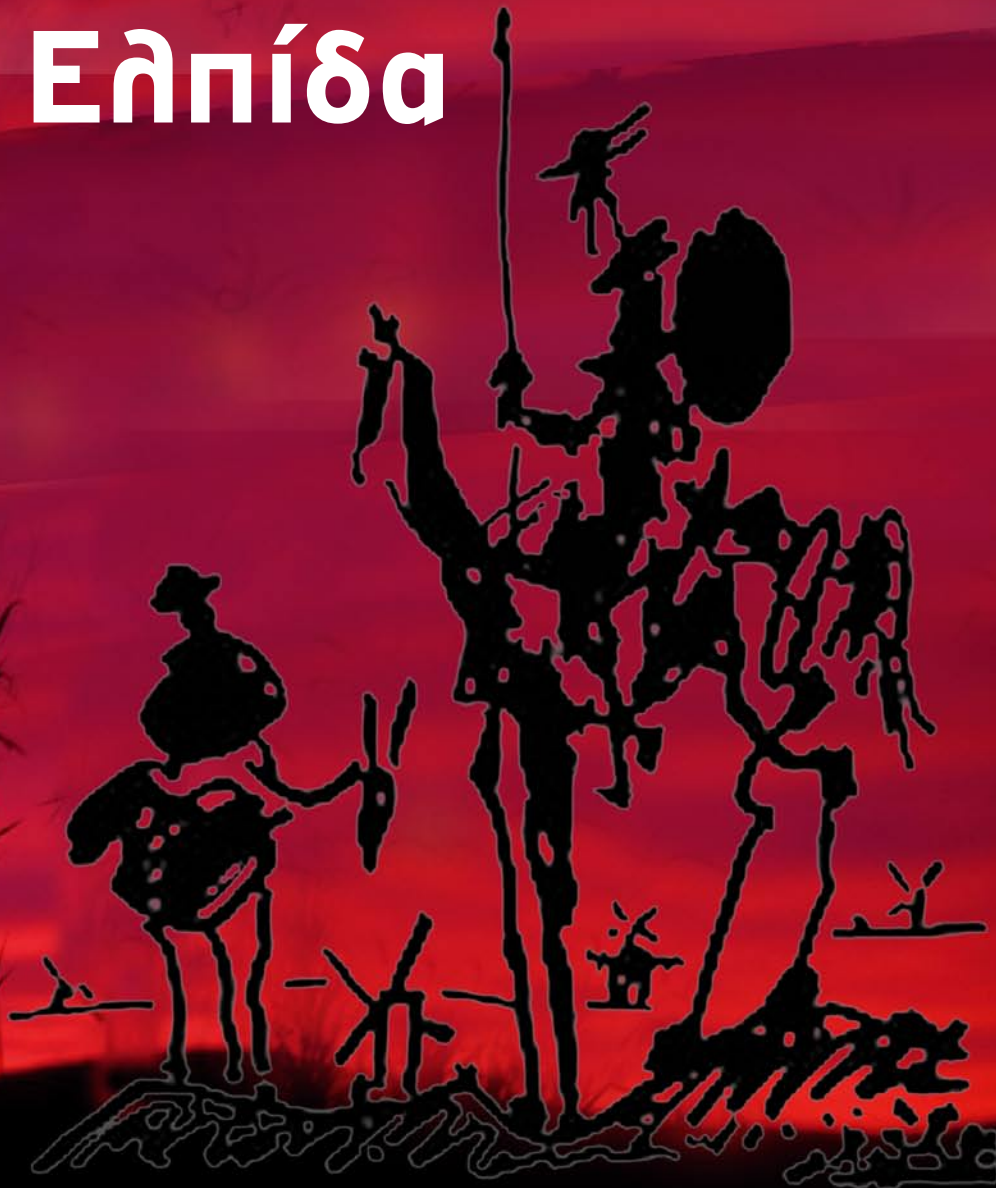
Ήταν πάντα δύσκολο να κάνεις σινεμά αλλά το σημαντικό είναι να έχεις μια καλή ιστορία να πεις. Και ακόμα κι αν η πρώτη σου ταινία δεν πουλήσει θα κάνεις κι άλλη, κι άλλη... μέχρι τελικά να έχεις το αποτέλεσμα που επιθυμείς.

Είπες ότι επηρεάστηκες από μια γαλλική ταινία. Η ταινία είχε δημιουργηθεί και αυτή από φωτογραφίες, ωστόσο συνοδευόταν μόνο από τη φωνή ενός αφηγητή. Οι διάλογοι και οι ήχοι που χρησιμοποιήσες εσύ στην ταινία σου, της προσέδωσαν ουσιαστικά την απαραίτητη κινητικότητα. Είχες κάτι τέτοιο στο μυαλό σου όταν την δημιουργούσες;

Όταν ξεκίνησα την ταινία είχα στο μυαλό μου ότι από τη στιγμή που δεν έχω δράση, αυτό που θα με βοηθούσε θα ήταν ο ήχος, γιατί ο ήχος θα προσέδιδε κίνηση στις εικόνες. Δεν βλέπεις κίνηση αλλά ακούς την κίνηση. Έτσι το κενό της αίσθησης του χρόνου που δημιουργούν οι φωτογραφίες αντικαθίσταται από το soundtrack. Όταν είδα την ταινία αυτή, θέλησα να την πάρω και να της προσδώσω μια πιο κινηματογραφική φόρμα. Μια ταινία με φωτογραφίες και αφήγηση μόνο, είναι σαν ένα εικονογραφημένο βιβλίο. Εγώ ήθελα να κρατήσω το ίδιο μοτίβο αλλά συγχρόνως να μείνω όσο πιο κοντά μπορώ, σε μια νορμάλ ταινία όπου οι άνθρωποι μιλάνε και ο ήχος αναπτύσσεται και προχωράει. Γι’ αυτό και αντί για αφηγητή χρησιμοποίησα πραγματικούς διαλόγους.

Αντώνης Δρακωνάκης

Εξέγερση - Η Ελπίδα

« Ο Δον Κιχώτης βλέπει από μακριά ένα τσούρ-μο αθυσσοδεμένων ανθρώπων και η εικόνα του φαίνεται τόσο άδικη που θέλει να επέμβει. Ο Σάντσο Πάντσα τον συγκρατεί λέγοντάς του ότι όλοι αυτοί βρίσκονται εκεί με εντολή του Βασιλιά, ο Δον Κιχώτης απτόητος επιμένει ότι θα τους ρωτήσει όλους για το αδίκημα για το οποίο κατηγορούνται και αν το βρει μηδαμινό θα τους ελευθερώσει. Η πρώτη άρνηση τόσο ρητά διατυπωμένη, η αρχή της απειθείας. Και τώρα η εξέγερση μπορεί, χωρίς να ισχυρίζεται πως θα τα λύσει όλα, να αναλάβει τις ευθύνες της. Από τούτη τη στιγμή το μεσημέρι κυλάει πάνω στο ρεύμα της ιστορίας. Το τόξο λυγίζει, το ξύλο φωνάζει. Ένα τόξο που στέκει διαρκώς αφουγκραζόμενο τον άνθρωπο. Όπως στις αφηγήσεις για εκείνες τις στιγμές όπου ο άνθρωπος αφουγκράζεται μια διέξοδο και αψηφά το φόβο, ενώνεται με τους άλλους και πυκνώνει τον εαυτό του υψώνοντας την γροθιά. «Φιλικά χτυπήματα στον ώμο, υψωμένες γροθιές, η νύχτα είχε γεμίσει αδελφοσύνη. Υπήρχε μονάχα αυτή η νύχτα, η φορτωμένη μια θοδή, χωρίς σύνορα ελπίδα, αυτή η νύχτα όπου ο κάθε άνθρωπος είχε κάτι να κάνει πάνω σε τούτη τη γη. Μακριά ακούς μια παρατεταμένη στριγκλιά, η

πρώτη σειρά εργαστασίου. Δεν ακούγεται λέξη. Το ουρλιαχτό δυναμώνει και πλησιάζει. Ο κόσμος βγαίνει στα μπαλκόνια, από τα εργοστάσια ξεχύνονται οι μπλε φόρμες. Μια φωνή που ξεσηκώνει τους εργάτες, η φωνή της κινητοποίησής τους. Και χωρίς όπλα, φτάνει να μην περάσουν».

Αν η εποχή μας δικαιολογεί εύκολα το έγκλημα και την ανελευθερία, είναι γιατί υπάρχει η αδιαφορία προς τη ζωή και η λογική της αναγκαιότητας. Από το κίνημα εξέγερσης γεννιέται η συνειδητοποίηση. «Το καλοκαίρι τον σκέφτεσαι τον εαυτό σου Γιάνκε; Μα όχι, ζούμε τον αιώνιο χειμώνα. Δεν είμαστε για τούτο τον κόσμο, είμαστε δίκαιοι». Η αδιαφορία είναι πολυτέλεια και κατάφαση, δεν μας παίρνει άλλο. «Ξεχαρβαλώθηκε η ζωή, ο κόσμος όλος είναι ένα κάτεργο».

Ο δούλος άντεχε όλες τις υπερβολικά άδικες σκέψεις πριν από την εξέγερση. Συχνά μάλιστα είχε δεχτεί χωρίς να αντιδράσει διαταγές πιο καταπιεστικές από εκείνη που προκάλεσε την άρνησή του. Έκανε υπομονή. Χάνοντας την υπομονή του, με την ανυπομονησία αρχίζει ένα κίνημα που μπορεί να επεκταθεί σε καθετί που αποδεχόταν ως τότε. Ο σκλάβος τη στιγμή που απορρίπτει την

ταπεινωτική διαταγή του αφέντη του απορρίπτει την ίδια την ιδιότητα του σκλάβου. Το κίνημα της εξέγερσης τον οδηγεί πέρα από την απλή άρνηση. Αν και είμαστε καταδικασμένοι να είμαστε πιο μεγάλοι από τον εαυτό μας, όπως λέει και η Ντόρα στους Δίκαιους, ο εξεγερμένος παίρνει πάνω του τη δυστυχία του κόσμου. Είναι το είδος εκείνο της αλληλεγγύης που γεννιέται μέσα στα δεσμά. Η εξέγερση κάνει την ύπαρξη να ξεχειλίζει. Ελευθερώνει ρεύματα που από στάσιμα γίνονται ορμητικά. Η ανθρώπινη αλληλεγγύη στηρίζεται πάνω στο κίνημα της εξέγερσης και αυτό με τη σειρά του δικαιώνεται με αυτή τη συνενοχή. Το «επαναστατώ άρα υπάρχουμε» του Καμύ συναντά το βλέμμα του Κιχώτη σε μια επίκαιρη διασταύρωση. Άλλωστε έχουμε μόνο μια πυξίδα που θα μπορούσε να μας οδηγήσει, τη δύναμη του ίδιου μας του όχι, με τις δύο του διαστάσεις. Απόρριψη του υπάρχοντος, προβολή του δυνατού. Αναζητώ λοιπόν από τον άνθρωπο την επανάσταση, την ελευθερία και την πολλαπλότητα. »

(Στο κείμενο αυτό συνεργάστηκαν αρμονικά ο Αλμπέρ Καμύ, ο Χανς Εντσεναμπέργκερ, ο Αντρέ Μαρλώ, ο Θερβάντες, ο John Holloway, ο Σαίξπηρ.)